

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 49

Dijous, 2 de juny de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 61

Í N D E X

Projecte de llei

de nova regulació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya (tram. 200-00014/07) (p. 3)

Projecte de llei

de protecció, gestió i ordenació del paisatge (tram. 200-00019/07) (p. 12)

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre el Projecte, l'Adjudicació, l'Execució i el Control de les Obres de la L5 del Metro, especialment al Pas pel Barri del Carmel, i també sobre els Procediments d'Adjudicació, Finançament i Gestió de l'Obra Pública a Catalunya (tram. 261-00001/07) (p. 20)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00150/07) (p. 36)

al president de la Generalitat sobre si el Govern ha elaborat cap informe intern de les causes de l'esvoranc produït a la cua del túnel de maniobres de la línia 5 del metro de Barcelona, al barri del Carmel, i de la situació general de l'obra pública a Catalunya (tram. 317-00148/07) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00152/07) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre l'aprovació de la Carta municipal de Barcelona (tram. 317-00151/07) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00149/07) (p. 40)

al Consell Executiu sobre els darrers episodis relacionats amb els aldarulls de cap de setmana (tram. 310-00435/07) (p. 41)

al Consell Executiu sobre els criteris de distribució dels fons extraordinaris per a les polítiques d'immigració (tram. 310-00436/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre l'emplaçament definitiu del projecte Eurocopter (tram. 310-00433/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre el balanç de les conseqüències de l'incendi produït a les comarques del Priorat i les Garrigues els dies 26 i 27 de maig de 2005 (tram. 310-00434/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre les mesures per a restituir la normalitat a Berga, després dels incidents succeïts els darrers dies (tram. 310-00438/07) (p. 45)

→

al Consell Executiu sobre la política d'Adigsa pel que fa a la gestió de les comunitats de propietaris (tram. 310-00432/07) (p. 46)

al Consell Executiu sobre les seves previsions en matèria de pensions (tram. 310-00431/07) (p. 47)

Proposició de llei

d'estabilitat pressupostària de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00029/07) (p. 49)

Proposició de llei

d'equiparació dels ajuts familiars a les famílies amb un fill o filla amb discapacitat (presa en consideració) (tram. 202-00047/07) (p. 55)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la política exterior de la Generalitat (tram. 300-00971/07) (p. 62)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre la política energètica a Catalunya (tram. 300-00968/07) (p. 66)

Interpелlació

al Consell Executiu sobre el desenvolupament econòmic del sud de la Costa Brava (tram. 300-00970/07) (p. 71)

Moció

subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 302-00127/07) (p. 76)

Moció

subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre les infraestructures i els equipaments a les comarques occidentals (tram. 302-00128/07) (p. 81)

Moció

subsegüent a la interpелlació al Consell Executiu sobre política energètica (tram. 302-00129/07) (p. 86)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 61

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, el conseller d'Economia i Finances, la consellera de Cultura i els consellers de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de nova regulació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya (tram. 200-00014/07). Comissió de Política Social. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 191).

2. Projecte de llei de protecció, gestió i ordenació del paisatge (tram. 200-00019/07). Comissió de Política Territorial. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC 191).

3. Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Projecte, l'Adjudicació, l'Execució i el Control de les Obres de la L5 del Metro, especialment al Pas pel Barri del Carmel, i també sobre els Procediments d'Adjudicació, Finançament i Gestió de l'Obra Pública a Catalunya (tram. 261-00001/07). Comissió d'Investigació sobre el Projecte, l'Adjudicació, l'Execució i el Control de les Obres de la L5 del Metro, especialment al Pas pel Barri del Carmel, i també sobre els Procediments d'Adjudicació, Finançament i Gestió de l'Obra Pública a Catalunya. Debat i votació del document que recull el resultat dels treballs de la Comissió (Dictamen: BOPC 193).

4. Proposició de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (tram. 202-00029/07). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposició de llei d'equiparació dels ajuts familiars a les famílies amb un fill o filla amb discapacitat (tram. 202-00047/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política energètica a Catalunya (tram. 300-00968/07). Sr. Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament econòmic del sud de la Costa Brava (tram. 300-00970/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política esportiva (tram. 300-00969/07). Sr. Oriol Amorós i March, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política exterior de la Generalitat (tram. 300-00971/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 302-00127/07). Sr. Josep Llobet Navarro, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les infraestructures i els equipaments a les

comarques occidentals (tram. 302-00128/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre política energètica (tram. 302-00129/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

13. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Projecte de llei de nova regulació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya (tram. 200-00014/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de llei de nova regulació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, presentem aquí el Projecte de llei, l'informe després del seu tràmit parlamentari, sobre el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya.

Vull començar pel que tradicionalment en aquestes intervencions és el final, que és amb els agraïments. Agrair als serveis de la cambra, al lletrat, al senyor Pere Sol, i als Serveis Lingüístics, la feina feta, i evidentment als diputats i diputades dels diferents grups, a la senyora Marta Llorens, de Convergència i Unió; a la senyora Núria Segú, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; a la senyora Carme Porta, d'Esquerra Republicana; al senyor Joan López, del Partit Popular, i al senyor Jordi Miralles, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, el seu treball, la seva contribució i els resultats que finalment s'han produït amb aquesta tramitació parlamentària.

Possiblement es fa necessari recuperar i explicar i contextualitzar el perquè arriba aquesta Llei. El Consell de Treball, Econòmic i Social té una regulació relativament nova, estem parlant d'una llei que es va establir en el seu moment inicial l'any 97, que va trigar un determinat temps a constituir-se d'una manera efectiva, que ha tingut un recorregut pràctic relativament curt, però, i quan portàvem ja dos anys de funcionament efectiu es va veure la necessitat de reformar-lo.

Per quina raó possiblement hem d'anar a una reforma que té una dimensió i una profunditat que modifica quasi substancialment el seu caràcter i la seva condició? Repeteixo que possiblement les raons s'han de trobar

en les raons històriques que el van formar i conformar. La primera aparició del Consell –jo en dic reaparició del Consell de Treball o aparició en aquest període modern– és quan era conseller Treball el difunt Joan Codina, amb la Generalitat recuperada, i es recuperava també una institució que va tenir els seus antecedents en la Generalitat republicana. El primer Consell de Treball tenia funcions de mediació i de resolució de conflictes entre empresaris i treballadors. El recuperat, amb la Generalitat provisional, també tenia aquesta funció, bàsicament; era un instrument per racionalitzar les relacions laborals en un entorn en què iniciaven el seu camí en democràcia, sindicats i patronal; les relacions laborals estaven caracteritzades pel que col·loquialment se'n deia en aquell moment una sopa de lletres, hi havia una pluralitat d'organitzacions empresarials i sindicals, totes elles cercant la representativitat, i la no existència d'un procés d'eleccions sindicals i de clarificació –estem parlant de moments que no havia aparegut ni l'Estatut dels treballadors i que, per tant, no estava regulada la negociació col·lectiva– feia evident que en aquell context de transformació política, social i econòmica i d'esclat de conflictes hi hagués un organisme que ajudés a ordenar aquesta situació.

Amb posterioritat, el Consell de Treball va evolucionar, conjuntament amb el conjunt del moviment obrer, sindical, empresarial, i de l'avenç, en les competències de la Generalitat, va assumir les funcions d'òrgan de participació institucional. Paral·lelament, també, es va desenvolupar, fruit també tardà del desenvolupament de la Constitució espanyola del 78, l'aparició del Consell Econòmic i Social estatal.

Això va fer que a Catalunya aparegués també i es plantegés la necessitat de tenir un Consell Econòmic i Social, un òrgan assessor del Govern, que assessorés, que informés els projectes de llei, les lleis, les pretensions i les actuacions del Govern en tot moment en matèria socioeconòmica. En aquell moment, l'opció que es va prendre, i que va donar lloc a la Llei que avui reformem, és de generar un híbrid, un organisme que tenia dos funcions, la de ser òrgan consultiu, assessor del Govern en matèries sociolaborals bàsicament, i també de participació institucional. Això feia que, com a tal òrgan de participació institucional, el Govern hi estigués present, però aleshores es produïa una contradicció i era que el Govern era present en un òrgan que l'assessorava; és a dir, l'assessorat formava part i podia decidir, condicionar de manera fonamental les decisions del seu òrgan assessor. No sembla que quan un demana assessorament se l'hagi de demanar a si mateix o, si més no, que el pugui condicionar d'una manera fonamental.

Aquesta és l'experiència, que ràpidament es va detectar en els dos primers anys de funcionament, i que un cop va arribar aquest Govern va decidir iniciar, promoure, animar, estimular el canvi, la transformació substancial del Consell de Treball Econòmic i Social, per donar-li bàsicament més autonomia, més independència, més capacitat, perquè l'assessorament que havia de fer el Govern fos un assessorament que representés la voluntat i el parer dels agents socials sense l'intervencionisme de l'Administració, i reservar i derivar tot el que seria la participació institucional, les

relacions tripartides entre Govern, organitzacions empresarials i sindicals a altres institucions i a altres àmbits, que properament s'hauran de crear i que, a més a més, estan recollits dintre de l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana on es reflecteix la necessitat de crear un consell de diàleg i participació social de caràcter tripartit.

Arran d'aquest plantejament doble, la conveniència que el Govern no formés part de l'òrgan assessor... –imaginin què significaria que al Consell Consultiu, que és un òrgan que informa determinades actuacions, o a altres òrgans assessors del Govern hi tingués majoria, el Govern, i pogués condicionar els seus resultats; en aquest nivell seria important–, dic que, arran d'aquesta reflexió i de l'Acord estratègic que consolida també la solució en els temes de participació institucional, és en el que convé emmarcar, situar i plantejar el Projecte de Llei que avui debatrà la cambra.

Així, doncs, els canvis substancials, fonamentals que traslladen aquestes orientacions i voluntat política, són, d'una banda, la transformació profunda de la seva naturalesa: es reforça la funció consultiva i d'assessorament del Govern, atès que el mateix Govern deixa de formar part de l'organisme i que també se separa, es reserva per a una altra instància la participació institucional. Aquest reforçament de la seva naturalesa i funció consultiva es produeix en base a la supressió del Grup Quart, que era el grup configurat pels representants del Govern a fi i a efecte de garantir la independència del Consell en l'emissió de dictàmens i informes. Això fa també que l'organisme redueixi la seva dimensió; no mantenim la mateixa dimensió del Ple, sinó que el reduïm proporcionalment a la desaparició del Grup Quart.

També hi ha una variació en la composició del Grup Tercer. Desapareixen, en aquest sentit, les altres administracions i resta, per tant, el Consell de Treball Econòmic i Social, un òrgan en què les representacions del sector de l'economia àmplia, economia social, el sector agrari, el sector marítim pesquer i la incorporació de tècnics de reconegut prestigi són l'eix fonamental de la transformació d'aquest Grup Tercer.

Desapareixen, també, perquè tenien una funció bàsicament de participació institucional en el territori, les comissions territorials. I adopta i segueix en aquest sentit, també, la tradició del fet que aquest és un organisme que funciona amb règim plenari i amb comissions, que podrà fer i organitzar. També desapareixen àrees de treball institucionalitzades, que tenien composició variable i que, més que matèries del Consell de Treball, Econòmic i Social, ateniïen aspectes de participació institucional. Per tant, netegem, esborrem, simplifiquem tot allò que té a veure amb la participació institucional, i deixem amb aquesta Llei plena capacitat d'autoorganitzar-se al mateix Consell de Treball, Econòmic i Social amb una demostració evident que no tan sols practiquem la seva autonomia, sinó a més la seva capacitat d'autoorganització.

Això fa, d'alguna manera, que s'ordenin i racionalitzin els nomenaments, mandats i cessaments, a fi i a efecte d'ajustar-los a aquesta nova dimensió, que no es plan-

tegin, com s'havia plantejat per via reglamentària en algun moment, la necessitat de cercar suplents, perquè anem a un organisme consultiu i, per tant, hi ha d'haver una tradició i un seguiment de tota l'actuació. I, finalment, amb aquesta Llei el Govern el que vol és reconèixer la importància de la tasca que ha realitzat aquest organisme i que queda, al nostre parer, reforçada d'una manera significativa amb els canvis que el Projecte suposa.

És evident que això farà al Consell de Treball, Econòmic i Social perdre aquesta condició d'organisme híbrid, entre Consell Econòmic i òrgan de participació. Serà, doncs, es transformarà en un Consell Econòmic i Social, que recull la tradició d'aquests organismes que després de la Segona Guerra Mundial a Europa van constituir el nexa, el mecanisme de fer possible que la transformació econòmica també donés pas a la generació d'un estat del benestar i on els empresaris i els sindicats, el món econòmic i el món social cercaven la manera de fer possible que l'economia fos i estigués al servei de les persones i no a l'inrevés, les persones al servei de l'economia.

Aquest plantejament fet i plantejat aquí, en aquesta cambra, ha de també respectar un dels altres criteris que han estat constitutius de la tradició política europea, i és que aquests organismes no són cambres, encara que parlen i discuteixen sobre lleis i informes no són cambres corporatives.

És per aquesta raó que, de manera sistemàtica, amb tota la legislació comparada i amb tots els nivells que es planteja dintre de les experiències desenvolupades a Europa i a Espanya, expressament se sostrau de la discussió dels consells econòmics i socials el debat sobre el pressupost, sobre els pressupostos de l'organisme i del Govern al qual assessoren, a fi i efecte de deixar clarament delimitades que, malgrat que parla de lleis econòmiques i socials o socioeconòmiques, no parla d'aquells aspectes que tenen a veure amb la llei pressupostària. Això vol dir i significarà que el Govern de la Generalitat no parlarà dels temes pressupostaris amb els agents socials? No, voldrà dir que aquest organisme no és el competent per fer-ho i que aquest debat i discussió que s'ha de produir a l'entorn de les actuacions pressupostàries es pot plantejar, si s'escau, dintre dels àmbits de diàleg social i de participació.

És aquesta una de les raons, recollia aquesta tradició, ajustar-lo al seu plantejament, donar-hi més independència i reforçar-ne la funció consultiva i d'assessorament, la que ha promogut el Govern, i crec que avui, amb el consens de tots, o amb la majoria de la cambra, ja ho decidiran ses senyories, podrem tirar endavant aquesta transformació i posada al dia del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller. Passarem ara a defensar el debat de les esmenes i a fixar la posició. I per fer-ho té en primer lloc la paraula, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Senyor conseller..., també saludar el president del Consell, que ens acompanya a la tribuna de convidats... Per argumentar les esmenes que nosaltres mantenim vives i intentar-les justificar i argumentar.

A nosaltres, a l'hora de col·laborar en la Ponència d'aquesta Llei, ens han mogut tres qüestions fonamentals: la primera, que el Consell de Treball Econòmic i Social tingui competències el més amples possibles; la segona, que el Consell de Treball Econòmic i Social tingui un funcionament el més àgil i flexible possible, i, la tercera, que el Consell Econòmic i Social sigui un ens veritablement independent. Aquests tres *leitmotiv* són els que ens fan mantenir vives un total d'aproximadament una dotzena d'esmenes que vostès coneixen perfectament.

Nosaltres creiem que les lleis que duren poc temps..., en principi, no és una bona notícia, perquè les lleis han d'estar fetes per perdurar en el temps i per crear un marc de relacions amb la societat o que reglamenti el funcionament de les coses que sigui durador, però, a la vegada, també creiem que en un moment en què tenim per davant reptes econòmics i socials importants i en què, uns més que altres, des del nostre punt de vista, fem importants esforços de concertació, i on potser l'èxit més destacable ha estat el pacte que s'ha fet per a la competitivitat de l'economia catalana..., per tant, si deia que aquesta és una llei que, per una banda, la seva poca durada hauria de ser un element negatiu, sí, com a mínim, creiem que aquesta Llei arriba a la seva aprovació en un moment en què, sumat a aquesta voluntat de concertació que tots plegats hauríem de tenir..., arriba, com a mínim, en un moment positiu.

Nosaltres, com deia, mantenim una sèrie d'esmenes basades en aquests tres *leitmotiv*, que intentaré resumir bàsicament i no cansar-los explicant-los-les una per una, perquè no tindria gaire sentit.

Nosaltres, per exemple, creiem que el Consell de Treball Econòmic i Social ha de tenir reconegut, dintre de les seves competències legislatives, poder dictaminar, poder intervenir, poder opinar i poder assessorar també en qüestions de matèria fiscal. No comprenem per què els grups que donen suport a la majoria governamental s'han oposat al total de cinc esmenes que mantenim vives, que són pràcticament la meitat de les esmenes que manté vives el Grup Parlamentari del Partit Popular, en què demanem que quan es parla de les matèries que són competència del Consell, socioeconòmiques, laborals, etcètera..., no permeten vostès que s'hi incorpori el terme «fiscal». Creiem que això és una contradicció amb la seva pròpia política. En un moment en què parlem de finançament, en una situació com l'actual en què vostès parlen d'una agència tributària pròpia per a Catalunya, no donar un reconeixement al Consell de Treball Econòmic i Social específic per dictaminar en matèries de caràcter fiscal creiem que, d'alguna manera, contravé el que preveu el mateix preàmbul de la Llei, que diu que és una llei que el que vol és aprofundir les tasques que fins al moment actual ha desenvolupat aquest Consell.

Per altra part, és també un cert intent de lligar de mans el mateix Consell, quan jo tinc el Dictamen tercer, fet

l'any 2005, a les meves mans, que també l'han rebut tots vostès, que és un dictamen sobre el Projecte de decret de modificació del 103/2000, però per què s'aprova el Reglament de tributs gestionats per l'Agència Catalana de l'Aigua. És a dir, ja en matèria fiscal, en aquests moments, el Consell de Treball ha emès dictàmens i ha expressat l'opinió de tots els agents socials que en formen part en matèria fiscal. Per tant, incloure a la Llei un reconeixement a la feina que s'ha fet i donar una visió competencial àmplia a aquest Consell és la base de cinc de la dotzena d'esmenes que nosaltres mantenim vives.

Un altre element que per nosaltres els he dit que era important era el tema de la independència. En aquest punt, nosaltres presentem una esmena que mantenim viva, que fa referència als nomenaments de les persones de reconegut prestigi. El pal de pallar del Consell són, òbviament, les persones, les personalitats, que nomenen els agents socials —els sindicats, les patronals, els organismes reconeguts com a interlocutors de negociació davant de l'Administració. Ara bé, la Llei preveu que hi ha d'haver un nomenament de sis persones de reconegut prestigi. Vostès proposen que aquest nomenament el faci el Govern, a proposta dels consellers, i nosaltres, poder de forma cànida, ens varem creure, des del Grup Parlamentari Popular, la manifestació que varen fer vostès en el seu moment que volien que el Parlament de Catalunya fos el centre de la vida política catalana. Doncs bé, nosaltres poder varem ser cànids, però, amb aquesta convicció que realment el Parlament ha de ser el centre de la vida política catalana, creiem que, en nom de la independència del Consell, seria molt més raonable que el nomenament d'aquestes persones de reconegut prestigi no fos un nomenament fet pel Consell Executiu, sinó que fos un nomenament consensuat per totes les forces parlamentàries d'aquesta cambra, tal com, de fet, passa amb altres institucions en què participen, juntament amb el Govern, agents socials reconeguts com a interlocutors, com pot ser el CAC o com pot ser qualsevol de les altres institucions.

Finalment, hi han dues o tres esmenes, que poder vostès podrien considerar que són de caire menor o de menor *enjudia*. Una és el fet que creiem que queda molt encotillada, tal com està prevista a la Llei, la formació de les comissions. Tots nosaltres sabem quina és la dinàmica de la societat i de l'economia actual, com sorgeixen ràpidament problemes, com pot ser, per exemple, la deslocalització, que tanta feina ha portat a l'honorable conseller els darrers mesos, que són fenòmens que anys enrere, quan lluitàvem perquè s'instal·lessin aquí, a casa nostra, empreses multinacionals que generaven centenars de llocs de treball..., no ens hauríem pogut imaginar mai que ens succeís un problema d'aquestes característiques. I, per tant, creiem que l'economia, com la societat, és avui un fet dinàmic, canviant, i que costa molt de preveure quins seran els problemes que l'esdevenidor ens portarà. I, per tant, deixar un format de comissions tancat, poc flexible i que no doni la potestat al mateix Consell per crear-les de forma temporal i per dissoldre-les quan aquest problema estigui superat serà, a la llarga, un problema per al funcionament del mateix Consell.

I, finalment, també, si ens ho permeten, una qüestió que té a veure amb l'equilibri territorial. Creiem que, igual que l'honorable conseller d'Agricultura en el seu moment va dir que volia traslladar la seva conselleria a Lleida, el fet que quedi com una cosa tancada que el Consell estarà, com a seu, específicament i únicament a Barcelona és també tancar portes a oportunitats d'aquest equilibri territorial.

Per tant, insistir que nosaltres volem aprofundir un consell que tingui competències àmplies, un funcionament àgil i que sigui un consell independent. Creiem que, si bé és veritat que la Llei modernitza algunes de les qüestions del funcionament del Consell, avui perdem, en gran mesura, perquè tots aquests tres punts que són clau pel Grup Parlamentari Popular no queden prou reflectits, una bona oportunitat de donar no un petit pas, que és el que fem, sinó un salt endavant molt important.

Per tant, votarem que sí al conjunt del Dictamen, fent l'excepció que, òbviament, mantenim aquell llistat d'esmenes, que són l'esmena 1, 2, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 13, 16 i 17, i, per tant, haurem de votar, en conseqüència, en contra dels articles vinculats a aquestes esmenes.

Dir també que a les esmenes que manté vives el Grup de Convergència i Unió els donarem el nostre recolzament, perquè són coherents i coincidents amb les que manté vives el Grup Parlamentari Popular.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Perdó, senyor diputat, podria repetir les esmenes, doncs, que li queden vives?

El Sr. López Alegre

Sí, senyor. La 1, 2, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 13, 16 i 17.

El president

Per tant, entenc que la 3, la 12, la 8 i la 14...

El Sr. López Alegre

La 3, la 12 i la 15 decauen.

El president

..i la 15 decauen. Gràcies.

El Sr. López Alegre

Gràcies.

El president

La 8, no? No, perdó, és vostra.

El Sr. López Alegre

La 8 i la 14 són d'ells.

El president

Té la paraula, precisament, l'il·lustre senyor Esteve Orriols, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per defensar les seves esmenes i fer el posicionament.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, manifestar als ponents –i al senyor conseller– de la Llei que –abans s’hi ha referit– substitueixo la meva companya Marta Llorens per una qüestió sobrevinguda per què avui no ens pot acompanyar, no?, però, de fet, és la que ha fet tots els treballs i la que ha suggerit, doncs, la intervenció que jo ara mateix defensaré, oi?

Nosaltres hem deixat dues esmenes de les dotze que en el seu moment vàrem presentar, perquè ens sembla, com ara mateix es deia, que tenen una importància de calat respecte al funcionament general del Consell, no?

Haig de dir també, a part d’aquestes esmenes a què em referiré, que la mateixa argumentació de la reforma del Consell no deixa d’entrar en una certa contradicció, almenys per les paraules que l’honorable conseller ens acaba de manifestar, perquè, per una banda, es recalca la necessitat d’independència de l’organisme, però, per l’altra, se li neguen algunes de les facultats que aquesta mateixa independència, doncs, seria molt bo que pogués traslladar a l’àmbit governamental i a l’àmbit pròpiament parlamentari, no?, si més no tenint en compte que els dictàmens del mateix Consell no són vinculants i que, per tant, doncs, de fet, és un material de treball de gent experta, de gent coneixedora, que pot, d’alguna manera, conduir, o indicar, o orientar, determinades polítiques, bé, d’una cosa tan important com és la situació socioeconòmica, que ara també s’hi referien, però el pacte de competitivitat, doncs, és de les coses importants que es tiren endavant..., i que, en aquest conjunt, doncs, el que pugui suggerir o orientar el Consell Econòmic i Social, doncs, no deixa de tenir una rellevància important.

Per tant, senyor conseller, permeti’ns que puguem discrepar una mica amb relació a algunes de les posicions dels grups que donen suport al Govern i al mateix Govern, amb relació, almenys, al contingut de les dues esmenes que nosaltres mantenim, no?

De fet, també, al cap de dos anys de funcionament d’un organisme d’aquestes característiques, també és normal que se’l vulgui dotar..., o s’hi vulguin remodelar alguns aspectes de funcionament. Bé, doncs, el fet mateix que el Govern consideri que no pot assessorar el que ell mateix ha fet, doncs, és una explicació raonable. De tota manera, també, la mateixa modificació de la Llei preveu que els sis experts reconeguts els nomeni el Govern i no pas el Parlament, com també s’ha dit, però nosaltres insistim en això. No deixa de tenir un regust de control governamental, almenys pel que fa als nomenaments, no?

Per tant, algunes contradiccions en aquest sentit sí que detectem i, per tant, les posem de manifest, encara que, evidentment, l’essència del que és l’organisme no la qüestionem; creiem que ja figurava a la Llei d’inici del Consell i que aquesta remodelació no canvia el que, en definitiva, és la finalitat última dels treballs d’aquest organisme. I, per tant, en aquest sentit, nosaltres no qüestionarem el Dictamen en global, només estrictament aquests punts concrets a què faig referència, no?

L’esmena número 8 és justament –també el senyor conseller ho ha defensat, però volem discrepar en això– el

Dictamen previ, un dictamen que pugui fer el Consell, un informe anual de propostes i suggeriments per al Govern abans de l’elaboració de l’avantprojecte del pressupost. Creiem que això té sentit en la mesura que, realment, en la Llei de pressupostos és on, d’alguna manera, es concreta l’acció que durant aquella anualitat es portarà a terme en aquests ambients, i, per tant, un informe no vinculant, però, en qualsevol cas, sí que elaborat per persones de l’àmbit d’aquesta competència, doncs, no pot fer cap mal. Al contrari, ha de ser enriquidor i ha de ser ben rebut. I, per tant, aquesta esmena la volem mantenir, perquè creiem que, tota vegada que en aquest moment, doncs, volem remodelar i agilitzar aquest Consell, doncs, aquest aspecte seria important, no?

I l’altra esmena que també mantenim viva i farem votar és, justament, també..., toca una mica el fet de la independència que es busca en aquest organisme, no?, que és el fet que sigui el mateix Consell, que ja de per si és prou representatiu i ampli a través de les persones que el componen pels grups que hi estan representats, que sigui el mateix Consell qui decideixi el nombre de comissions que, d’alguna manera, faran els treballs a dintre de l’organisme. La Llei preveu que això es faci per reglament, per tant, per decret del Govern, la qual cosa per nosaltres no és un signe i un símptoma d’independència, tal com es mira de proclamar en aquesta reforma legislativa.

Per tant, nosaltres consideràrem que això seria més important que ho pogués fer el mateix Consell, de la mateixa manera que també estem d’acord que els experts fossin nomenats pel mateix Parlament de Catalunya i no pas estrictament per decret del Govern.

Són aspectes que, per nosaltres, d’alguna manera, taquen aquest fet d’independència que se li reclama, que en termes generals ha de tenir i té un organisme d’aquestes característiques, però que, en qualsevol cas, es veuria més reforçat i més ajudat amb aquest tipus de mesures que no pas amb la que la mateixa Llei proposa.

Dit això, ens inquieta una mica la disposició transitòria segona, en tant que entenem que afavoreix de forma indefinida una situació jurídica poc rigorosa, al nostre entendre. En cert sentit, fins i tot podríem dir arbitrària, però que veurem quin ús es fa d’aquesta disposició legislativa en el seu desplegament, no? Però tampoc se’ns escapa –i hi hem fet un èmfasi especial en els treballs de ponència i Comissió, la meva companya Marta Llorens– que la Llei recull almenys el fet que a instàncies d’aquesta Llei, doncs, s’haurà de fer cada any, s’haurà d’elaborar cada any un informe sobre la situació dels treballadors autònoms de Catalunya, circumstància i fet que ens congratula tota vegada que tothom sap i és un país, evidentment, molt sostingut en aquest sentit per aquesta part d’economia, que els autònoms tenen una importància molt capital, molt transcendental en el futur econòmic de tots nosaltres. I, per tant, el fet que cada any hi pugui haver un instrument, no vinculant, però que almenys serveixi perquè puguem adonar-nos-en, calibrar i valorar quina és la circumstància que es viu en aquest món i com en aquests moments estan funcionant les coses, creiem que és un aspecte positiu que hem aconseguit que la mateixa Llei contempli i que, per tant, d’alguna manera, ens congratula que en el còm-

put global d'aquest text legislatiu el nostre grup valori positivament el fet i, per tant, hi doni suport més enllà de la discrepància d'aquests dos aspectes o tres que els he pogut citar.

Per acabar deixin-me, senyores i senyors diputats, saludar el president del Consell Econòmic, que avui ens acompanya, excompany d'aquest Parlament i per a molts de nosaltres un referent a la defensa dels drets dels treballadors d'aquest país.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ara poden fer un torn en contra i fixar posició, torn en contra les esmenes i fixar posició sobre el text del Dictamen els grups que encara no ho han fet i que no han presentat esmenes.

En primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. En primer lloc, voldria saludar, com ja ha fet el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, el president del Consell Econòmic i Social de Catalunya i passar, a continuació, a posicionar-me sobre les esmenes que queden vives en aquesta Llei.

Abans que res, però, voldria donar quatre dades sobre les esmenes, sobre el conjunt d'esmenes que hem debatut a la Ponència. Es van presentar cinquanta esmenes, de les quals un 50 per cent han estat acceptades o transaccionades, algunes d'elles, a prop d'un 20 per cent retirades, i la resta les veiem avui aquí en aquest Ple. Jo voldria fer especial incís o un punt d'atenció sobre aquestes esmenes acceptades i transaccionades, bàsicament perquè ens permeten escurçar el termini que tindrà el Consell per presentar els dictàmens, alhora també acurar més el perfil del president del Consell i fins i tot, també, incidir i puntualitzar més, tant el nomenament i la separació, tant pel que fa referència al president del secretari. En aquests punts hem concretat més, hem avançat, fruit de transaccions, com he esmentat que s'han produït, i alhora també fruit de transaccions voldria també fer un especial incís en un dels punts que apareix com a tema nou a la Llei, que no hi era previst en un principi, jo crec que molt positiu.

En el transcurs del debat de la Ponència tots els grups vam coincidir en la necessitat que el Consell hauria de tenir veu, hauria de ser present en el tema dels autònoms. Vam trobar-nos, també amb dificultats, vista la regulació existent avui en el sector dels autònoms i fruit d'una transacció hem avançat no solament que el Consell faci anualment un informe, sinó que aquest informe el faci amb les entitats representatives del sector, i fins i tot vam arribar, en això que els deia en aquesta anàlisi de les entitats representatives del sector, vam acabar amb un redactat que diu «amb les entitats representants de treballadors autònoms que manifestin la seva voluntat de participar en l'elaboració d'aquest informe», perquè tenim dificultats, en aquest cas, de marc jurídic per identificar i objectivar la representativitat del

sector. Això entenem que amb el temps s'haurà de resoldre, bàsicament perquè a nivell d'Estat hi ha un consell en què participen diferents entitats autònomes i s'està avançant i permetrem tenir instruments de caràcter objectiu per tal de poder objectivar la representativitat dels autònoms i també les més representatives, i en el futur, indubtablement, haurem de tornar-nos a plantejar com encabim el tema dels autònoms en el si del Consell Econòmic i Social de Catalunya. Però avui entenem que amb aquesta transacció a què s'ha arribat, per tant en el contingut de la Llei, en aquest sentit significa un pas endavant en la participació de les entitats d'autònoms a Catalunya, que cada vegada tenen més pes en els treballs del Consell pel que fa referència a la seva pròpia realitat, i fruit d'aquest informe anual podrem anar veient anualment com evoluciona el sector, les necessitats i les mancances. Per tant, una eina molt útil per definir les polítiques que s'han de fer adreçades especialment a aquest col·lectiu que, com saben vostès, té la seva particularitat i idiosincràsia.

Per altra banda, també, voldria agrair la voluntat dels grups proposants de les esmenes, perquè hem trobat, com deia, un camí d'acord en la majoria de les transaccions. I poder arribar aquí amb poques, amb les esmenes que s'han comentat vives, d'una llei que nosaltres entenem que és força senzilla, tot i que, com ha esmentat el conseller en la seva presentació, té reformes importants, de pes, però en el si és força senzilla, perquè només es modifica, només es canvia allò que es vol canviar per assolir els objectius que ha esmentat el conseller.

Per una banda, separar les dues funcions que realitza va fins a aquest moment el CTESEC, que és, per una banda, la de consulta i assessorament al Govern, i per l'altra, la de participació institucional, que queda regulada, en aquest cas, amb una disposició transitòria per tal que el Govern arbitri la regulació necessària per dur a terme aquesta funció de participació institucional, que queda adscrita temporalment en aquesta disposició transitòria, però que a curt termini no ha de realitzar el Consell Econòmic a Catalunya.

Per altra banda, amb aquesta Llei el CTESEC passa a ser, bàsicament, un òrgan consultiu i d'assessorament, tot potenciant aquesta funció amb una organització interna entenem que més flexible i alhora aconseguir també, amb aquesta reforma d'aquesta Llei, que el Govern deixi d'assessorar-se a si mateix. Per tant, eliminem la presència de representants del Govern que formaven part del quart grup. Aquest, recordem, fou el principal toc d'alerta i la recança que va tenir el nostre Grup i que va posar damunt la taula, fins i tot en aquest Ple, l'any 1997 quan es va crear aquest Consell, bé, quan es va refundar aquest Consell, perquè el conseller ens feia una mica d'història de la trajectòria dels consells econòmics al nostre país. Doncs, quan es va refundar aquest Consell, l'any 1997, era un dels dubtes que teníem i una de les recances que vam posar, tot i que vam votar a favor de la Llei, vam expressar les nostres recances sobre la presència de qui és assessorat en els òrgans que l'assessoren. Per tant, enteníem que això s'havia de canviar i així ho hem fet.

Respecte a les esmenes, queden... com bé ha esmentat el ponent del Grup Popular i també el de Convergència

i Unió, bàsicament se subscriuen en tres línies. Per una banda, l'informe sobre la fiscalitat, la possibilitat que el CTEESC informi sobre la fiscalitat i sobre la Llei de pressupostos, en un paquet. L'altre paquet seria el que vostès classifiquen com a independència. I l'altre, sobre la seu.

Respecte a la primera idea, sobre la possibilitat que el CTEESC informi sobre la fiscalitat i sobre, en aquest cas, la Llei de pressupostos, també, explícitament en l'esmena número 10 de Convergència. Nosaltres entenem que aquesta reforma, com he dit, està destinada a aquestes dues coses: que una de les funcions que fa el CTEESC deixi de ser..., deixi de ser una realitat; i, per altra banda, a millorar l'organització i la flexibilitat interna. No entrem, en aquest cas, aquesta Llei, sobre canviar l'àmbit en què es produeix aquest assessorament. Nosaltres no creiem que sigui necessari, per tant no ho canviem. Per altra banda, també hem de recordar que no existeixen precedents significatius en aquesta línia i en aquest estat, fins i tot el Consejo Económico y Social del Estado, explícitament en la seva regulació, a la Llei 21 de 1991, al seu article 7, de manera explícita, exclou de l'assessorament, dels temes encarregats d'assessorament el CTEESC, l'Avantprojecte de llei de pressupostos de l'Estat. Entenem que la situació actual és bona i, per tant, la mantenim i no podríem acceptar-los aquest paquet d'esmenes.

D'altra banda, si els l'acceptem també hem de tenir present que significaria replantejar-nos també l'àmbit d'adscripció del mateix organisme, perquè aquest organisme, com saben vostès, està adscrit al Departament que té competències en matèria laboral, que aquesta denominació també és fruit d'una transacció, cal recordar, i això significaria també replantejar-nos l'adscripció d'aquest organisme.

Per altra banda, respecte a la seu a Barcelona. Jo potser no he comprès bé les paraules. Nosaltres el que fem és deixar la Llei tal com està, que vol dir que no diu on és la seu, que serà el Consell qui defineix on té la seu i com s'organitza, respecte a aquesta qüestió. Per una banda tenim una esmena de Convergència que diu que ha de ser Barcelona i una esmena del PP que ha de ser Barcelona i que, en tot cas, es puguin realitzar també reunions de caràcter territorial. Nosaltres, això, no ho acceptaríem bàsicament perquè entenem que això està en voluntat del mateix Consell i que sigui ell qui diu la seu i també, si cal, pugui recollir la proposta que fa el Partit Popular; nosaltres no la veiem descabellada, al contrari, que es puguin fer reunions de caràcter territorial i en funció, fins i tot, de realitats particulars o de temes que s'hagin d'analitzar molt concrets d'un territori. Per nosaltres cap problema, però entenem que la millor manera que es pugui fer això és que la Llei no reguli res i, per tant, sigui el mateix Consell.

I per últim, respecte al tercer bloc, el tema de la independència. Nosaltres entenem que aquesta Llei significa un avenç força important, un avenç cabdal en la mesura que el Govern ja no participa de l'òrgan que l'assessora. Vostès ens diuen «anem més allà» o «volem anar més enllà», i vostès entenen per anar més enllà que les persones expertes que nomena el Govern les nomeni el Parlament, que les comissions del Consell siguin a

través del mateix Consell. Nosaltres entenem, respecte a aquesta última qüestió sobretot, que el Govern, que és l'òrgan que ha de ser assessorat, també ha de poder dir en quins àmbits concrets i com s'han d'organitzar aquests assessoraments, crear unes comissions. Això no vol dir que això tingui que ser, entenem nosaltres, perquè no es va fer l'altra vegada ni hi ha voluntat que es faci ara, que hagi de ser un tema unilateral la redacció del reglament, en aquest cas, o del nou reglament fruit del desenvolupament i de l'aplicació d'aquesta Llei. Nosaltres entenem que això s'ha de fer consensuadament, però que és el Govern, qui és l'òrgan assessorat i, per tant, ha d'establir els organismes i els mecanismes que necessita perquè aquesta funció sigui al més reeixida possible. Per tant, nosaltres tampoc podríem acceptar aquestes esmenes.

I no voldria acabar la meua intervenció, vist que el llum se m'ha posat de color carbassa, sense agrair la tasca desenvolupada per tots els membres de la Ponència, tots els diputats, la senyora Marta Llorens; el senyor López, del Partit Popular; la senyora Llorens, de Convergència i Unió i la senyora Carme Porta, d'Esquerra Republicana, el senyor Miralles, d'Iniciativa EUiA, que han aportat propostes tant, en aquest cas, els grups que donen suport al Govern, tant a nivell d'avantprojecte com també en els treballs de la Ponència. Per arribar aquí amb un dictamen que ja s'ha anunciat que serà votat favorablement per tots els grups...

El president

Senyora diputada.

La Sra. Segú i Ferré

Ja acabo, senyor president. Agrair els treballs del lletrat de la Ponència, el senyor Pere Sol, i dels Serveis Lingüístics, bàsicament perquè el senyor Pere Sol s'ha trobat amb quatre diputats que elaboraven per primera vegada una llei i els seus consells han estat força útils per a tots.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller. Bé, d'entrada, jo sí que volia, també, agrair la presència avui del senyor Rafael Hinojosa, antic company d'aquesta cambra i que sigui una salutació afectuosa de part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

De fet, com tot sabem i el mateix honorable conseller ha fet una exposició sobre els orígens del CTEESC, doncs, el CTEESC, el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya va ser creat o refundat l'any 97, amb la finalitat que el país es dotés d'un consell de treball econòmic i social que permetés crear un marc de relacions laborals propi. Aquest ens va ser ideat per esdevenir el

principal òrgan d'assessorament del Govern en matèria de treball i, al mateix temps, per promoure un fòrum amb els principals agents socials implicats en les relacions laborals a Catalunya, que trobessin un vehicle adequat per relacionar-se entre ells i amb el Govern de la Generalitat.

De fet, des de la seva constitució i un cop coneguda i valorada la seva activitat, s'ha cregut convenient introduir certs canvis, com deien el conseller i alguns diputats i alguna diputada que m'han precedit; són canvis substancials en la seva composició, en el seu funcionament, per tal de millorar la seva capacitat de donar resposta a les necessitats per les quals va ser creat i, sobretot, per garantir la independència de l'organisme.

Nosaltres pensem que precisament aquesta modificació a fons del CTEESC que introdueix aquesta reforma en la línia de reforçar-ne l'eficàcia, així com en les funcions d'assessorament del Govern, i al mateix temps dotar l'organisme d'una estructura simplificada que permeti assolir una més gran flexibilitat i, per tant, una millor capacitat de resposta als requeriments derivats d'aquestes funcions que té atorgades, doncs, de fet ja seran possibles gràcies al fet que també s'ha fet un esforç en la ponència per donar cabuda a moltes propostes que pensem que han millorat el text legislatiu.

Valorem en el text molt positivament l'esforç de simplificació i adaptació de l'estructura organitzativa del CTEESC a les necessitats detectades durant el període del seu funcionament. I les modificacions de regulació de les comissions de treball, l'escurçament de la periodicitat del Ple, de la Comissió Executiva, són mesures que permeten tenir una dinàmica d'acció del CTEESC molt més rica, més dinamisme en l'òrgan i convertir-lo en una veritable eina de suport i assessorament al Govern encara molt més eficaç del que ja era fins ara.

Altres modificacions que nosaltres també voldríem posar en relleu són la reducció dels membres del Ple, derivada de la supressió del Grup Quart, que era format exclusivament per representants del Govern, i això té una lògica, com ja s'ha dit anteriorment, perquè el Govern té un òrgan, es dota d'un òrgan consultiu i, per tant, no cal que es consulti a si mateix o no cal que s'assessori a si mateix, sinó que el que vol, precisament, és un òrgan consultiu extern que pugui assessorar-lo sobre les seves polítiques des d'una altra òptica.

Això, nosaltres pensem que permet agilitzar els debats i assegurar la independència de l'òrgan respecte del Govern, i de fet el que pensem és que l'eliminació de les comissions territorials i de les quatre àrees de treball que fins ara hi havia respon a aquesta mateixa voluntat de simplificació, de flexibilitat i d'autoorganització que pensem que ha de tenir el CTEESC i que s'expressa en el conjunt del Projecte de llei, així com, evidentment, el reforçament d'aquest Grup Tercer.

Des del nostre Grup Parlamentari pensem que era necessària aquesta reforma; era una demanda dels diferents grups i els sectors que formaven el Consell de Treball, Econòmic i Social. I també som conscients que algunes de les esmenes presentades han millorat el text, i crec que és bo reconèixer-ho, i de fet hi ha un alt nombre d'esmenes que han estat incorporades al text inicial.

De tota manera, també creiem que cal ser conscients que hi han alguns sectors que han expressat la seva crítica. Pensem que, tot i que és una reforma a fons, també és un primer pas, un avenç important per a un primer pas de reforma, perquè és evident que alguns sectors municipalistes o de sindicats considerats minoritaris han expressat crítiques que pensem que cal escoltar perquè no són veus febles, són veu que..., estem parlant de sectors importants en matèria d'ocupació i social i que representen sectors amplis de la ciutadania. Som conscients que aquesta reforma era necessària i important i que hem de fer possible, precisament, que aquestes crítiques –com també creiem que ho fan possible en alguns àmbits algunes de les esmenes incorporades– no caiguin en un sac sense fons, sinó que ens ajudin a afrontar i enriquir, amb les discrepàncies, aquesta nova etapa del CTEESC, i que cal seguir reconeixent aquesta pluralitat per avançar. I aquesta és la voluntat que va moure el Govern a la reforma del Consell de Treball, però creiem que també és la voluntat del Govern per seguir en les seves polítiques governamentals i pràctica política.

Per tant, creiem que hem arribat a un text que, tot i que no és perfecte, que tot i que no satisfà plenament, possiblement, alguns sectors, sí que és un avenç importantíssim tant en la independència del CTEESC com en les seves funcions.

En definitiva, nosaltres confiem que aquesta Llei aconsegueixi l'objectiu d'adaptar i fer més útil el Consell de Treball, Econòmic i Social com a eina d'assessorament al Govern i per a l'ordenació del debat i la interlocució social sobre la qüestió de relacions laborals i el treball a Catalunya. La millora de la seva estructura i el funcionament previstos per la Llei, pensem que serà un element positiu en aquesta direcció.

Per tant... Aquestes esmenes que queden vives, bàsicament pel que fa a la Llei de pressupostos i de mesures fiscals..., de fet, la senyora Segú ja ha fet el posicionament dels grups que donem suport al Govern, però pensem..., i ens cal destacar i cal insistir que va més enllà de l'adscripció del mateix CTEESC i, creiem nosaltres, també de les seves funcions, no?

Pel que fa a les esmenes 4, de Convergència, i 5, del Partit Popular, sobre el tema de la seu a Barcelona, pensem que, precisament en un moment en què estem dotant al CTEESC de més flexibilitat, de més capacitat d'autoorganització, això és una qüestió més, que en tot cas després, via reglament, tant pel que fa a la creació de comissions com a la seu que triï el mateix CTEESC, doncs, sigui possible que a partir del mateix reglament es decideixin tota una sèrie de coses que plantegen algunes esmenes i que possiblement ha de decidir el mateix organisme.

En tot cas, agrair a la resta de ponents els treballs de la Ponència, però sobretot m'agradaria agrair també els treballs del senyor lletrat, el senyor Pere Sol, que ha tingut una paciència infinita amb nosaltres i que ens ha ajudat, precisament, perquè aquest text quedi com ha quedat.

Moltes gràcies, senyor president, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a l'hora de preparar la intervenció, vaig rellegir el *Diari de Sessions* de l'any 97, quan es va refundar aquest Consell de Treball, Econòmic i Social, i el conseller de Treball d'aleshores, el senyor Ignasi Farreres, deia que bàsicament per dues raons, doncs, estava satisfet, el motivaven el debat i la proposta. La primera, la necessitat de dotar Catalunya d'un òrgan consultiu, i la segona era un compromís electoral reiterat per Convergència i Unió. Aquestes eren les dues raons de fons del senyor Farreres.

I en aquest sentit, doncs, jo vull començar amb una satisfacció també, i és que, si es van trigar disset anys d'autogovern per refundar el Consell de Treball, Econòmic i Social, és destacable que per poder regular de nou aquest Consell de Treball, doncs, l'actual Govern hagi trigat menys de disset anys, cosa que és evident que ens ha d'ajudar a la seva funció, a les seves noves funcions que es desprenen dels canvis significatius d'aquesta nova regulació. Disset anys, una mica més d'un any i mig, les coses es fan i les coses tenen a veure amb l'autogovern i amb la importància que dona a les matèries que es legislen.

I la segona, que no és menor, més enllà del tema de les persones, és que dos dels diputats d'aleshores que van fer aportacions, algunes d'elles recollides en aquesta nova regulació, doncs, eren el senyor Rañé i el senyor Huguet, avui tots dos consellers del Govern; per tant, també una satisfacció que aquelles persones que estaven a l'oposició fent propostes, avui algunes d'elles estan recollides en aquesta nova regulació; per tant, la lògica que la insistència, la proposta, l'encert, la feina feta, doncs, donen resultats.

I crec que no és menor dir que dues persones i els grups parlamentaris que donem recolzament a l'actual Govern han pres una decisió que, hi insisteixo, no és menor: és eliminar el grup que directament representava el Govern. Hi ha una situació contradictòria, o hi havia una situació contradictòria: és com tu pots assessorar o demanar assessorament a un lloc que estàs assessorant. És una contradicció que es produïa en el Consell de Treball que teníem fins avui, i en el sentit d'un dels punts forts..., sempre millorables, hi estic d'acord, sempre millorables; però un punt fort de l'actual Govern, que està en el nostre full de ruta, que és l'Acord del Tinell, és la millora de la qualitat democràtica, i, en aquest sentit, un dels compromisos de l'Acord del Tinell era reformar alguns consells, i un d'aquests, el Consell de Treball, Econòmic i Social. I, per tant, hi insisteixo, no és una cosa menor el plantejament que el Govern no hi estigui directament present a partir d'un dels estaments que apareixien en la normativa de l'anterior Consell de Treball, o l'actual Consell de Treball vigent.

Per tant, aquesta és la primera qüestió rellevant: s'ha fet, es compleix l'Acord i hi han modificacions que,

entenem, al nostre entendre, se situen en la realitat de present.

El conseller Rañé deia en la seva intervenció que l'economia ha d'estar al servei de les persones. Bé, això no només és una afirmació, sinó que hauria de ser més encara una pràctica d'aquest Consell Assessor, que serà del Govern, perquè l'article 52 de l'Estatut vigent facultava la Generalitat per constituir institucions que fomentin la plena ocupació i el desenvolupament econòmic i social, en el marc de les seves competències. Una d'elles, sens dubte, ha de seguir sent, amb aquesta major agilitat, el Consell de Treball, Econòmic i Social. Perquè les coses a Catalunya, a Europa, al món, es modifiquen i es modifiquen ràpidament, i afecten l'economia i, per tant, afecten les persones. I, en aquest sentit, assessoraments més àgils, respostes innovadores, treballs, travades, pactades, assessorades pels agents socials, són clau.

L'Acord estratègic per la competitivitat, la internacionalització de l'economia i la millora de l'ocupació a Catalunya té la necessitat, en el seu desplegament, d'instruments com aquest, perquè la conflictivitat, els canvis, la modificació en el teixit productiu, els efectes que estan tenint diverses reformes que s'han viscut en les condicions de treball dels homes i dones d'aquest país, necessiten respostes ràpides i innovadores. Avui mateix hi ha un conflicte —que des d'aquí, doncs, la solidaritat del nostre Grup amb els treballadors de SAS, d'Abrera— que té a veure amb una deslocalització interna. Hi han deslocalitzacions externes, internes... I això necessita elements nous de major agilitat i de major resposta i periodicitat, que crec —ho entenem des del nostre Grup Parlamentari— que les reformes que apareixen en aquesta nova regulació hi són presents.

És cert que en aquests fenòmens nous potser alguna cosa podia haver anat més enllà. Són elements sobre què cal reflexionar, i en concret, des del meu punt de vista, quatre: un, el món local; dos, entre cometes, «els altres sindicats»; tres, els autònoms, i quatre, l'economia social. Perquè és veritat que està regulat que el sector dels empresaris té representació igual que els sindicats, però a qui voten els empresaris? Oi que hi ha una dinàmica que s'ha pogut trobar, en la qual hi ha un marc que permet un nivell de representativitat del sector de la patronal? Fenòmens nous, com el creixement dels autònoms a Catalunya —no nous perquè existeixen, però creixen—, el factor de l'economia social —en què hi ha ocupat el 12 per cent de treballadors del nostre país—, els altres sindicats —que no són els dos grans majoritaris, que tenen quasi una representació del 13 per cent—, i el món local, són coses importants —són coses importants.

I en aquest sentit crec que cal seguir, doncs, reflexionant respecte d'aquestes matèries, que algunes prenen major rellevància que segurament fa algun temps. I depèn de com evolucionin la realitat econòmica, la realitat industrial, les reformes o no i les millores de la qualitat de l'ocupació, sens dubte hi seran presents, hi insisteixo, el món local, l'economia social, els autònoms i la representació d'altres sindicats que no són els dos grans sindicats majoritaris a Catalunya.

En aquest sentit, el nostre Grup Parlamentari, doncs, està satisfet pel resultat del Projecte de Llei que avui

aprovarem. Les esmenes que s'han presentat, sens dubte, doncs, han estat ben contestades i ben argumentades per les companyes Carme i Núria. Crec que l'esforç fet per tots i totes a la Ponència d'arribar a una síntesi, a unes transaccions..., han fet que vinguin, doncs, algunes esmenes que canviarien algun caràcter dels continguts, algunes d'elles que bàsicament entenem que han d'anar a reglament, i, per tant, sens dubte poden ser rellevants pels grups que les proposen, però el fons del consens ha sigut, igual que l'any 97, un consens molt ampli, no?

I aleshores, ho deien altres diputats i diputades, doncs, saludar el senyor Hinojosa, president del Consell de Treball; agrair als diputats i diputades la feina que han fet, i al lletrat, el Pere, perquè, com en tot en la vida, sempre hi ha una primera vegada, i, aquest diputat, com altres, és el primer projecte de llei que fa, i la primera vegada, si va bé, no s'oblida.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Cridarem a votació...

(*El Sr. Orriols i Sendra demana per parlar.*)

Senyor Orriols...

El Sr. Orriols i Sendra

Sí, senyor president. És que no ho he manifestat abans, però, perquè en quedi constància: l'esmena número 4, del Grup de Convergència i Unió, queda retirada.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Orriols i Sendra

De fet, ja no l'he defensada, però no ho havia manifestat.

El president

Molt bé.

(*Pausa llarga.*)

Posarem a votació, en primer lloc, les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

La primera votació correspondrà a les esmenes números 1, 2, 5, 6, 7, 9, 16 i 17.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 15 vots a favor, 43 abstencions i 70 vots en contra.

Seguidament votarem les esmenes, també del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, números 10, 11 i 13.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 58 vots a favor i 71 vots en contra.

Seguidament votarem les esmenes números 8 i 14, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 58 vots a favor i 71 vots en contra.

Passarem a la votació del text del Dictamen.

El Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ha demanat votació separada dels següents apartats dels següents articles: 1.1, 2.1, apartat d del 3.1 i 9.1.

Votarem primer aquests apartats d'aquests articles.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem ara la resta del Dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de nova regulació del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya ha estat aprovat per 129 vots a favor, la unanimitat dels presents.

Projecte de llei de protecció, gestió i ordenació del paisatge (tram. 200-00019/07)

Passem al segon punt de l'ordre del dia que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de protecció, gestió i ordenació del paisatge. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal. Té la paraula. (*Pausa.*) Honorable conseller, pot començar.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, president. Molt honorable president, senyores diputades i senyors diputats, tinc la satisfacció de pujar a aquesta tribuna per presentar el Projecte de Llei de protecció, gestió i ordenació del paisatge. I em complau molt de saludar el secretari de Planificació, el director general d'Arquitectura i Paisatge i el director de l'Observatori del Paisatge, que ens acompanyen a la tribuna.

Aquesta és una llei mesurada, justa, prudent, necessària, només propositiva, gens, vol dir no gens, coercitiva, i és una llei que el que vol és afirmar, subratllar el valor patrimonial del paisatge com un actiu de Catalunya a potenciar, junt, evidentment, amb molts d'altres.

Quins són els objectius de l'acció del Govern de Catalunya i del Departament de Política Territorial i Obres Públiques en aquesta matèria? «Posar cada cosa al seu lloc i fer un lloc per a cada cosa; sense voler destorbar les funcions, ordenar-les i endreçar-les; limitar l'atzar, el caprici barroer i la imprevisió, funestos autors del desgavell del paisatge.» Aquests eren els lemes del projecte de Regional Planning elaborat per la Generalitat de Catalunya l'any 1932.

Com bé sabem, aquell impuls modernitzador i ordenador va quedar dramàticament interromput, però els objectius generals que el Pla de 1932 proposava conser-

ven, tot i els canvis extraordinaris de context, bona part de la seva vigència.

Davant d'unes dinàmiques territorials massa sovint sotmeses a la llei del més fort i a l'atzar cal un esforç i una voluntat ordenadora dels poders públics per tal de posar cada cosa al seu lloc i fer un lloc per a cada cosa.

Aquest és el propòsit que inspira l'acció del Departament, i el Departament i el Govern volem fer-ho d'acord amb el món local, amb els governs dels pobles i de les ciutats de Catalunya.

I aquest és un propòsit que s'ha concretat des de l'inici de la legislatura amb la creació del Programa de planejament territorial, programa que ja està donant els seus primers fruits: els plans directors de Gallecs i del sistema costaner, definitivament aprovats; els avantprojectes dels plans territorials de l'Alt Pirineu i l'Aran, i de l'Empordà, avui a consulta pública.

És aquest, així mateix, el disseny que ha inspirat les lleis que hem anat portant a la consideració d'aquesta cambra i que vostès han volgut tramitar i aprovar: la Llei de barris, molt al principi d'aquesta legislatura; la modificació de la Llei d'urbanisme; la modificació recent de la Llei de carreteres.

I és aquest mateix impuls d'endregar el territori el que ha mogut el Govern a trametre al Parlament aquest Projecte de llei de protecció, gestió i ordenació del paisatge que avui, acomplert el seu tràmit parlamentari, m'honor de presentar davant del Ple.

Tots convindrem que Catalunya gaudeix d'una gran riquesa i diversitat paisatgística. El nostre paisatge és el resultat d'un diàleg mil·lenari de les generacions que ens han precedit amb un medi natural molt divers, ara acollidor, ara esquerp. I aquest diàleg ha anat modelant l'espai, tot humanitzant-lo, i n'ha fet territori; un territori que sota l'esguard de la col·lectivitat ha esdevingut paisatge. Això és del que parlem quan ens referim al paisatge: un territori fruit de la interrelació entre l'acció humana i els factors naturals tal com és percebut per la col·lectivitat.

Doncs, bé, per la seva riquesa i la seva diversitat, el paisatge a Catalunya constitueix un patrimoni de primer ordre –patrimoni ambiental, cultural, social i fins i tot identitari– que influeix en la qualitat de vida dels ciutadans i esdevé sovint recurs per al desenvolupament econòmic. A més, con ens han explicat els experts, la diversitat del mosaic paisatgístic contribueix a la preservació de la biodiversitat i a la prevenció dels riscos naturals, en particular, els incendis.

Tanmateix, convindrem també que quan considerem l'evolució del nostre paisatge experimentem sovint un sentiment d'inquietud. L'escampadissa de la urbanització sobre el territori, l'abandonament de l'agricultura, l'impacte d'algunes infraestructures dissenyades sense la cura necessària, la contaminació dels cursos fluvials fan que els paisatges catalans hagin conegut sovint massa processos de degradació i de banalització; processos que, si continuen, podrien arribar a hipotecar de manera definitiva els valors ambientals, patrimonials, estètics i econòmics que els nostres paisatges contenen, valors culturals, valors identitaris, també, com dèiem fa un moment.

La Llei que els presento té per objectiu proporcionar a les administracions de la societat catalana, en el seu conjunt, instruments per potenciar aquests valors i fer front als riscos que els amenacen.

Quins són els principis generals que inspiren la Llei? Per dur a terme aquests objectius la Llei adopta els principis del Conveni europeu del paisatge i els transposa, els trasllada a la realitat catalana. Aquest Conveni fou impulsat, com vostès saben, pel Consell d'Europa i aprovat a Florència el 20 d'octubre de l'any 2000. Avui, després de l'adhesió formal del nombre preceptiu de països membres del Consell, ha esdevingut ja un tractat internacional. Catalunya va ser pionera en l'adopció dels principis del Conveni europeu del paisatge, ja que el Parlament de Catalunya, aquesta cambra, fou la primera assemblea legislativa d'Europa a adherir-s'hi, per mitjà de la Resolució 364/VI, del 14 de desembre de l'any 2000, aprovada de manera unànime per tots els membres d'aquesta cambra.

El Projecte de llei que portem ara a la seva consideració dona contingut positiu i dispositiu a aquella adhesió de principis. Així, la Llei té per objecte, segons el seu article primer, el reconeixement, la protecció, la gestió i l'ordenació del paisatge a fi de preservar els seus valors naturals, patrimonials, culturals, socials i econòmics.

Permetin-me de cridar la seva atenció que la intenció no és, doncs, la simple conservació del paisatge que ens podria portar a la petrificació, a la museificació del paisatge. No, del que es tracta no és de congelar el paisatge, sinó d'aconseguir que en la seva inevitable transformació els seus valors no en resultin malmesos, sinó potenciats.

Per fer-ho, la Llei impulsa la plena integració del paisatge en el planejament i en les polítiques d'ordenació territorial i urbanístiques, així com en d'altres polítiques territorials que hi incideixin de manera directa o indirecta. Tot això, tanmateix, d'acord amb l'article 4, sens perjudici del que disposen les normes, els plans i els programes en matèria ambiental, agrària, i la resta de la legislació sectorial.

Presentem, doncs, una llei de gestió que vol integrar les consideracions paisatgístiques en la normativa i la pràctica de la legislació, i vol fer-ho, a més, sobre el conjunt del territori de Catalunya. En efecte, fruit de la seva concepció integradora, la Llei no concep només com a paisatge els espais pintorescos, privilegiats o protegits, sinó –article 4 i exposició de motius– el conjunt del territori de Catalunya, tant les àrees naturals, rurals, forestals, urbanes i periurbanes, com els paisatges singulars, els paisatges quotidians, tant siguin de l'interior com del litoral.

Amb quins instruments la Llei es presenta per fer efectius aquests objectius? Els catàlegs, les directrius i les cartes del paisatge.

Els catàlegs del paisatge, d'acord amb la concepció de la Convenció europea i de la Llei, són aquells documents de caràcter descriptiu i prospectiu que determinen la tipologia dels paisatges de Catalunya, n'identifiquen els valors i l'estat de conservació i proposen els objectius de qualitat que han de complir. El que fan

els catàlegs, doncs, és establir una diagnosi de l'estat del paisatge en el territori que estudiem, amb esment dels seus valors actuals i dels seus valors potencials. En principi, l'abast territorial dels catàlegs del paisatge es correspon amb el de cadascun dels àmbits d'aplicació dels plans territorials parcials, set per a tot Catalunya, per a les set regions, com tots vostès saben.

Les directrius parteixen de la diagnosi continguda en els catàlegs i estableixen recomanacions, normes i actuacions per tal d'aconseguir els objectius de qualitat paisatgística previstos. Les directrius formen part dels plans territorials parcials i permeten introduir així les consideracions paisatgístiques en el planejament territorial.

Finalment, al costat de la diagnosi continguda en els catàlegs i de les normes contingudes en les directrius, la Llei propugna impulsar les cartes del paisatge. Com vostès saben, aquesta figura és ja vigent en algunes de les nostres comarques, com el Penedès o el Priorat, on les administracions locals, les entitats i els agents econòmics han arribat a acords per tal de protegir i gestionar el paisatge. La Llei recull aquesta experiència i proposa d'ampliar-la i estendre-la.

Per tal d'implantar aquests instruments i impulsar les actuacions que se'n derivin, la Llei es dota dels mitjans oportuns.

En primer lloc, crea... –va ser creat amb anterioritat–, incorpora l'Observatori del Paisatge, una institució que és concebuda com una entitat de suport i col·laboració de la Generalitat en totes les qüestions relacionades amb el paisatge, la comesa principal de la qual serà l'elaboració dels catàlegs del paisatge. Així, conferint la tasca de l'elaboració dels catàlegs a una institució amb una forta presència de les administracions, de les universitats, de l'Administració local i de la societat civil, es vol afavorir que aquests catàlegs reflecteixin al màxim la possible sensibilitat social en aquest camp. De fet, el Govern, com deia fa un moment, avançant-se a la Llei, ja ha impulsat la creació de l'Observatori, i el passat mes d'octubre es va constituir i s'hi han integrat les set universitats públiques catalanes, les quatre diputacions, les entitats municipalistes, les entitats de custòdia del territori i un bon nombre de col·legis professionals.

L'altre tipus de mitjans dels quals es dota la Llei són mitjans econòmics. Es crea el Fons per a la protecció, la gestió i l'ordenació del paisatge, dotat amb recursos pressupostaris del Departament. A aquest Fons podran adreçar-s'hi els ens locals i les entitats privades que vulguin dur a terme actuacions en matèria de paisatge, acordades als objectius de les directrius. De nou, aquí el Departament ha volgut avançar-se a la Llei i ja ha dotat per enguany diverses partides pressupostàries amb aquesta finalitat: per a intervencions en sòl no urbanitzable del sistema costaner, per a camins de ronda, per a actuacions específiques de paisatge, amb un total de 5,4 milions d'euros destinats a intervencions en matèria de paisatge.

Acabo, senyor president, i vull fer-ho tot felicitant l'alt nivell de consens que, tal com reflecteix l'Informe de la Ponència parlamentària, s'ha assolit en la tramitació

d'aquesta Llei. Ho celebro perquè, com deia Nicolau Maria Rubió i Tudurí, la legislació del paisatge no pot ser una legislació de combat, no pot ser una arma de combat entre activitats, perquè una llei que volgués imposar la protecció a ultrança del paisatge contra les activitats socials portaria en ella mateixa el germen de la seva inviabilitat; del que es tracta és, justament, del contrari: de protegir i gestionar el paisatge per afavorir i donar un millor marc de desenvolupament per a totes les activitats. No pot ser tampoc una llei de combat normatiu, perquè –per tornar a Rubió– en aquestes matèries és molt millor tenir una llei enraonada i un mètode que es pugui seguir, que no un monument vanitós de preceptes. I, finalment, no ha de ser tampoc una eina de combat partidista, perquè el paisatge, la seva qualitat i la seva bellesa, és un patrimoni de tots, és una herència de generacions passades i és una garantia per a generacions futures. I tots estem objectivament interessats en la seva preservació i la seva millora. La norma que els presentem vol ser, doncs, un lloc de trobada.

I per tot això, senyores diputades i senyors diputats, els demano el seu suport al Projecte de llei de protecció, gestió i ordenació del paisatge.

Moltes, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, honorable conseller. Passem al debat, seguidament, per defensar les esmenes i fixar la posició. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable senyor conseller, compareixem en el tràmit d'aprovació definitiva d'aquesta Llei del paisatge. Nosaltres els hem de reconèixer que aquesta és una iniciativa que, home, fent abstracció del Govern que la presenta, pot generar un nivell amplíssim de consens, tal com ha expressat el conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Dic «fent abstracció del Govern que tenim en aquests moments», i, evidentment, les lleis no se situen en el buit, les lleis no se situen en allò abstracte, sinó que les lleis han de ser gestionades concretament per un govern, i per un govern que en aquests moments ja té una experiència d'actuació política –ja fa més un any i mig que governa aquest país– i del qual es pot treure un balanç concret.

I justament és aquest context el que en el seu moment va inspirar algunes de les esmenes de Convergència i Unió en aquest Projecte, que justament són les esmenes que queden pendents de ser transaccionades o de ser aprovades pels grups de la majoria; per tant, eren elements que incorporaven cauteles afegides. Perquè, amb relació a la filosofia, el conseller, si m'ho permeten senyores i senyors diputats, ha fet una intervenció, jo crec que posant-se la bena abans de la ferida, per dir-ho d'alguna manera, intentant explicar que aquesta és una llei absolutament, diguem-ne, eclèctica, per dir-ho d'alguna manera, una llei, en determinats casos, allò..., ell utilitzava l'expressió «merament descriptiva», «molt poc operativa a efectes pràctics».

Doncs, escoltin, nosaltres hem avançat en línia de consens en aquests plantejaments. Nosaltres vam proposar, vam donar recolzament a aquesta Resolució, la 364/VI, promoguda per l'actual secretari de Planificació, l'aleshores diputat del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Oriol Nello. I creïem que valia la pena que Catalunya fos el primer país amb capacitat de poder transposar aquest Conveni del Consell Europeu. I, de fet, des de l'anterior Secretaria de Planificació Territorial ja s'impulsaven polítiques concretes amb relació al paisatge, en termes molt similars als que proposa aquesta Llei, termes als quals nosaltres podríem donar suport, i sobretot després que hi hagi hagut un nivell molt important de consens i una receptivitat –les coses tal com siguin– per part del ponent de la majoria, el senyor Labandera.

Ens podem posar d'acord amb els objectius que persegueix la Llei, radicalment d'acord, senyores i senyors diputats; ens podem posar d'acord amb relació als instruments que han de gestionar aquesta Llei, amb relació a l'Observatori del Paisatge, amb relació a les cartes del paisatge, que a través d'una esmena de Convergència i Unió donem protagonisme important al món local, als ens locals, ajuntaments i també consells comarcals; a les directrius del paisatge, que són aquelles que s'hauran d'incorporar posteriorment en els plans territorials parcials, a partir dels quals tindran una capacitat operativa. Però escoltin, perquè aquesta Llei sigui plenament efectiva i sigui efectiva des de la complicitat amb el territori, i no des de la imposició al territori, nosaltres hem volgut incorporar alguns elements de garantia, alguns elements de cautela, que bàsicament és el finançament d'una llei d'aquestes característiques.

Per què? Perquè l'experiència –i torno a la primera part del meu discurs– ens diu que vostès en aquests moments utilitzen determinats instruments per plantejar un concepte que no compartim d'equilibri territorial, en el qual només creix una part concreta del nostre territori, amb limitacions absolutes per a la resta, de bloqueig de determinades iniciatives i, sobretot, la voluntat i l'acció de traslladar tota la responsabilitat i tot el pes al territori; allò que en dirien: «per al territori, sense el territori». Aquesta és la filosofia que ha inspirat determinades actuacions del seu Govern: de la xarxa Natura 2000, per exemple, o del Pla director urbanístic del sistema costaner.

Senyor conseller, vostès ens poden explicar que s'ha assolit un nivell molt important de consens, però el món local diu que no; no només el món local governat per Convergència i Unió, sinó el món local governat també per partits polítics que en aquests moments formen part del Govern de la Generalitat de Catalunya. Amb quins recursos? Cap recurs. O recursos molt migrats, que són els que vostè ens diu: «En el Pla director del sistema costaner ja tenim recursos, que són els mateixos que apliquem per al tema del paisatge.» A què porta això? A la no-gestió, a la no-gestió en determinats casos, a la petrificació, a la Catalunya postal que algú pretén plantejar i que nosaltres no podem compartir de cap de les maneres.

Per tant, aquesta és la línia bàsica de les nostres esmenes, de dir: «D'acord. Perquè aquesta Llei sigui real-

ment operativa, perquè puguem fer una gestió no passiva, sinó activa, però activa del paisatge, escoltin, dotem ja d'entrada aquesta Llei de recursos.» I els posem una quantitat mínima que ha de ser dotada cada any, de dir... –i ho diré en pessetes–, 1.000 milions de pessetes anuals per poder-ho fer. I també en aquest Fons de gestió, nosaltres el que demanem és que es prevegi una partida per a elements indemnitzadors, per a elements de gestió, per a elements compensadors. Serà així com aconseguirem una llei proactiva, no una llei limitadora; una llei que busqui la complicitat del territori i no una llei que pugui ser plantejada prescindint del territori i, sobretot, no donant al territori els instruments necessaris perquè sigui realment efectiva, perquè sigui realment operativa.

Aquestes, senyores i senyors diputats, són les esmenes que ens han quedat pendents, perquè ja li anuncio, senyor president, que en aquesta línia de bona predisposició, i després d'una conversa amb el ponent de la majoria, nosaltres retirarem l'esmena 1, l'esmena 17, la 42, la 53, la 55, i hem arribat a una transacció en la 31, justament per aquells elements que considerem que són bàsics. Però per nosaltres aquestes esmenes pendents, les que fan referència a aquests elements indemnitzadors, les que fan referència a la necessitat que aquest fons compensi d'acord amb el principi de solidaritat col·lectiva les restriccions que en virtut de l'interès general es puguin derivar en els espais de titularitat privada..., i demanar dotar anualment aquest fons d'un mínim de 6 milions d'euros i crear una comissió de gestió d'aquest fons, perquè és bo que aquests recursos no només siguin administrats des del mateix Departament, sinó que puguin comptar amb la participació, amb el concurs del conjunt dels agents implicats.

Per nosaltres, aquesta comissió hauria d'estar formada per membres dels diversos departaments del Govern –ens ha fet l'efecte que és una llei del Departament de Política Territorial i que Medi Ambient n'ha quedat força al marge–, per representants de les administracions locals a les àrees urbanes, de les administracions locals a les àrees periurbanes i a les àrees rurals i per representants de les organitzacions econòmiques i les organitzacions no governamentals relacionades amb el paisatge.

Per què aquesta cautela?, que ja intuïm que vostès no ens acceptaran aquestes esmenes i, per tant, ens haurem d'abstenir en una llei que valorem positivament, però, escolti'm, no ens en refiem, perquè tenen aquesta experiència prèvia i perquè moltes de les coses que vostès diuen, al final, immediatament, les corregeixen.

I, si no, els en faig memòria, senyores i senyors diputats: la setmana passada vam aprovar la Llei de carreteres, una modificació a la Llei de carreteres que pretenia incorporar la figura del peatge a l'ombra. Nosaltres vam demanar d'incorporar-hi una esmena..., dues esmenes: una demanava que els peatges que paguen els ciutadans puguin convertir-se en peatge a l'ombra, i en l'altra demanàvem que hi hagués un compromís d'aquest Parlament que no hi hauria més vies de pagament. Notícia d'aquesta setmana: «Las nuevas autovías podrán convertirse en vías de pago.» Home!, quina credibilitat tenen? (*Veus de fons.*) No –no–, sí –sí–, senyor Roma! Quina credibilitat tenen? Nosaltres el que dema-

nem és que la mateixa Llei incorpori aquests elements de cautela i de garantia.

Ens hauria agradat votar a favor de la Llei, perquè aquesta pot ser una bona llei, ben utilitzada. Hem volgut incorporar aquesta cautela, que és la que, a crits, ens exigeix el territori. Vostès, novament, ens fa l'efecte que no hi seran sensibles.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Perdó, senyor Rull. Per confirmar. Han retirat les esmenes 1, 17, 42, 53 i 55, i quedaria la 31 transaccionada?

El Sr. Rull i Andreu

Sí.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, president. Senyores, senyors diputats, honorable conseller, em correspon defensar les esmenes que el meu Grup Parlamentari ha presentat i ha mantingut vives fins al dia d'avui i que sotmetrem a la seva consideració. Ja els avanço que nosaltres donarem suport i votarem favorablement aquest Projecte de Llei, atès que compartim la necessitat de regular, protegir, gestionar i ordenar el paisatge del nostre país.

El meu Grup i aquesta «diputada joveneta», senyor Labandera, com va dir vostè en el primer Ple d'aquesta legislatura, ha d'agrair l'esforç fet especialment per vostè, que amb el seu tarannà dialogant i negociador ens ha permès aprovar avui, amb tota seguretat, una llei amb aportacions molt positives també del Grup Popular. Crec que és de justícia fer-li aquest reconeixement i aquest agraïment, senyor Labandera.

Vull també deixar constància de quines han estat algunes d'aquestes aportacions del meu Grup. Hem aconseguit incorporar en la redacció d'aquesta Llei conceptes, crec, des del meu punt de vista, cabdals, com la col·laboració de la iniciativa pública i també privada en l'impuls i la presa de decisions del paisatge, així com la participació dels col·legis professionals, universitats, associacions de defensa de la naturalesa i representants d'organitzacions empresarials i sindicals. Nosaltres creiem que totes les decisions sobre el paisatge cal prendre-les entre tots, i, per tant, motiu d'això, doncs, va ser la presentació d'aquesta esmena, que, finalment, doncs, ha estat incorporada.

Però, bé, entrant en les esmenes presentades pel meu Grup, en aquest moment anuncio la retirada de les números 2 i 3 i mantenim, per tant, les números 6 i 9, dues esmenes la finalitat de les quals és definir de forma adequada el que vostès proposen que ha de ser l'Observatori del Paisatge. Nosaltres creiem que cal que sigui un òrgan adscrit al Departament de Política Territorial i Obres Públiques i que ha de tenir per objecte prestar el suport necessari i la col·laboració als òrgans directius

i executius de l'Administració de la Generalitat en tot el que es refereix a l'elaboració, planificació, aplicació i gestió de les polítiques del paisatge. Creiem que la configuració d'un òrgan, entitat o organisme s'ha de definir a la Llei, i vostès proposen que la Llei jugui amb la indefinició, si m'ho permet, de dir que l'Observatori del Paisatge adoptarà la forma jurídica que més s'adapti a les seves funcions. Quina és aquesta forma jurídica, senyor Labandera? La d'una entitat autònoma, la d'una empresa pública, una agència? No ho sabem. La Llei no ho deixa prou clar.

En un país normal, senyor diputat, on les administracions justifiquessin davant els ciutadans la destinació de cada euro que recaptin i gasten, no seria estrany que abans de crear un nou organisme l'Administració es prengués la molèstia de comprovar de debò, amb rigor, si la no-existència d'aquest nou organisme és una condició indispensable per fer el que es pretén fer, més enllà del noble ofici d'intentar, doncs, col·locar segons qui de la majoria de torn. Per això, entenc que la creació d'aquest nou organisme, com vostès proposen en aquest Projecte, no pot justificar-se per si mateixa, ni tan sols per la finalitat que planteja, sinó que ha de garantir que en absència d'aquest nou organisme no es pot fer allò que es necessita segons condicions adequades. I això crec que exigeix al Parlament d'informar si s'han estudiat alternatives possibles, i crec que en aquest cas em temo, doncs, que això no s'ha fet.

També, senyor diputat, recordar els antecedents. Cap dels observatoris que tenim actualment a l'Administració de la Generalitat gaudeixen d'aquesta configuració. Ni l'Observatori de la Mobilitat ni tampoc el del Dret Privat són persones jurídiques, sinó, simplement, òrgans adscrits dintre de l'estructura d'un departament concret.

L'altra esmena que nosaltres hem presentat i que mantenim viva fins avui el que pretén és possibilitar que el Departament de Medi Ambient pugui també, doncs, fer en moments puntuals aportacions pressupostàries al fons per a la protecció, la gestió i l'ordenació del paisatge, a més, evidentment, de les que en la Llei es regula que farà el Departament de Política Territorial i Obres Públiques. Creiem que el Departament de Medi Ambient s'hi ha d'involucrar, o, si més no, se li ha de deixar una porta oberta per poder-ho fer en moments puntuals.

Per tant, aquestes són les dues esmenes que nosaltres mantenim vives el dia d'avui i que sotmetrem a la seva consideració.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Ara, per al torn en contra de les esmenes i per fixar posició sobre el text del Dictamen, poden fer-ho els grups que no han reservat esmenes. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, senyor director general de

Planificació, senyora secretària general del Departament, senyor director general d'Arquitectura i Paisatge, avui aprovem una llei que té, com es deia abans, un pes i una importància estratègica en el desenvolupament del nostre país.

És una llei petita, o breu: vint articles i cinc disposicions addicionals. I amb aquesta Llei, en canvi, fem un pas transcendental en això que es podria definir..., que per primera vegada a Catalunya convertim el paisatge en un dret. Aquesta Llei fa que el paisatge esdevingui un dret, en sintonia, com es deia abans en la presentació del conseller, amb això que va establir el Conveni Europeu del Paisatge, promogut pel Consell d'Europa i que es va aprovar a Florència el 20 d'octubre del 2000.

És cert també que hi ha una resolució i que ha estat la primera cambra parlamentària a Europa a aprovar una decisió el 14 de desembre del 2000, malgrat, ho hem de dir, que, tot i que les paraules del diputat Rull semblaria que creen aquesta desconfiança amb relació a la gestió de l'actual Govern, des del 20 de febrer del 2000 fins al 16 de novembre, o fins al 21 de desembre, que és el moment que canvia el Govern, que entra el nou Govern, durant aquells tres anys el Govern anterior no va prendre la decisió política de convertir aquella voluntat en una realitat legislativa.

I és per això que el Govern presenta aquesta Llei, que respon a dues voluntats: una voluntat de fer política específica de paisatge, i una segona voluntat és respondre a la creixent sensibilitat social en matèria de paisatge, i cobrir un buit històric i iniciar de forma decidida una política d'ordenació d'un dels capitals més importants del país.

Em referiré, senyor president, ara a les esmenes que resten vives perquè han mantingut fins ara, fins al debat parlamentari, fins al debat de l'hemicicle, sessió plenària, els grups de l'oposició.

Del Dictamen, Convergència i Unió..., i agraeixo, senyor Rull, aquesta retirada de les esmenes 1, 7, 12 i 13 del Dictamen, i, en canvi, passo a respondre el perquè no acceptem des dels grups que donen suport a la majoria la 5, la 8, la 10 i l'11 d'aquestes esmenes.

En les primeres, les dues primeres, bàsicament, que fan referència al fet indemnitzador, la pretensió del Grup de Convergència i Unió és que aquest fons rebaixi la seva importància estratègica i es converteixi també en un fons de compensació quan es puguin afectar, per raons de l'aplicació de les directrius del paisatge, doncs, els interessos particulars, en uns casos..., o allò que es pugui derivar d'una acció directa, de l'acció d'una carta o d'un catàleg del paisatge. Nosaltres entenem que ja hi ha un procediment, des del punt de vista legal, que recull i regula tot el que fa i tot el que correspon al procés indemnitzador quan intervé l'Administració pública, quan intervé l'interès general. I, per tant, creiem que és sobrer tornar en aquesta Llei a fer un apartat específic indemnitzador en favor dels interessos privats o en favor dels interessos col·lectius sectorials, en detriment d'altres. Hi ha una regulació legal establerta. Nosaltres creiem que el fons, senyor Rull, s'ha de dedicar per a això que ha estat creat i que defineix la Llei, que és, justament, per anar a una voluntat futura..., a una volun-

tat no futura, una voluntat real, directa, d'invertir o de cooperar amb les accions locals, tant públiques com privades, en favor de la millora, de la conservació, de la preservació, de l'ordenació, del paisatge.

Per un altre cantó, també se'ns diu, en la número 10 i en la número 11 d'aquestes esmenes..., Convergència i Unió pretén que el fons tingui una quantitat mínima assegurada en la Llei. I diu: «Com que no ens refiem del que pugui fer el Govern, volem que hi hagi un mínim de 6 milions d'euros.» Comencem per veure una cosa: és jo diria que sospitosa la solvència d'una esmena que parla, en una llei, d'una quantitat econòmica fixa. La tècnica parlamentària no ho recull excessivament. Una altra cosa és a nivell de taxes, però no parlem d'una taxa, parlem d'una previsió pressupostària.

Dos, en cas que l'haguéssim acceptat, aquesta Llei avui no podria començar la seva marxa, perquè bé sap el senyor diputat que tot allò que pugui tenir una afectació pressupostària ha d'anar al Govern, hi ha d'haver informe preceptiu i ha de tornar aquí.

I, després, per aquest altre element: el fons que es crea i la política que es fa des del Govern ja s'ha posat en marxa. Ho deia el conseller, abans. En aquests moments, la Direcció General d'Arquitectura i Paisatge gestiona, en pressupostos 2005, 5 milions, més de 5, 5 milions i mig, pràcticament, d'euros en tres direccions ben clares: suport a les accions dels municipis que estan afectats pel Pla urbanístic del sistema costaner; accions que puguin preveure la realització de catàlegs i accions locals en favor del paisatge, 2.300.000, i també tot allò que fa, com accions, per exemple..., inversions en camins de ronda i altres inversions, per a què hi ha un pressupost ja gestionat pel Departament, que és aproximadament d'1 milió, més superior a 1 milió i mig d'euros.

Li haig de dir una cosa, senyor Rull. En les primeres convocatòries que s'han fet, no s'han esgotat els recursos. Això no vol dir que, evidentment, no hi ha d'haver una pedagogia i una sensibilització dels agents locals perquè puguin actuar.

Jo crec que, darrere de la postura de Convergència i Unió, hi ha una espècie de recança de voler votar una eina estratègica per al país. I que aquesta malfiança, haureu de mirar una mica enrere... Nosaltres no podríem haver acceptat una bona voluntat en determinades esmenes, d'acord al passat de gestió en matèria de paisatge del seu partit, i, en canvi, ho hem fet, perquè considerem que estem en un escenari en què coincideixen els interessos de tots els partits en la millora d'aquest capital tan important.

Amb relació a les esmenes que queden vives, la 6 i la 9, del Partit Popular de Catalunya, i que ha defensat la senyora Eva García, jo li voldria dir..., primerament, agrair les seves paraules amb relació a com hem portat la gestió. Jo he trobat una diputada jove i tremendament «criteriosa» en termes legislatius, i amb una disponibilitat de construir país que, evidentment, li haig de reconèixer. (*Remor de veus.*)

Jo li volia dir dues qüestions importants. La primera –la primera–, senyora García: l'Observatori s'ha creat com un consorci perquè el consorci, en el qual partici-

pen set universitats, les entitats municipalistes, l'Ajuntament d'Olot, els departaments implicats de la Generalitat, les diputacions, els col·legis professionals, és la figura que va en la línia d'això que ens demana també el Conveni europeu del paisatge, que és recollir la sensibilitat majoritària de la població i les eines i instruments dels quals s'ha dotat la societat per tal que es pugui intervenir en matèria de paisatge. I hem cregut que el consorci era una bona eina, és una bona eina, i donarà bons resultats.

I amb relació al tema de la participació o de l'afectació en matèria de paisatge dels recursos que puguin tenir altres departaments, jo veig dos problemes: un, un problema de regulació d'aquests recursos a l'interior de qualsevol acció de Govern, i, dos, una certa restricció. Perquè vostè diu, exclusivament, diu, el Partit Popular, que quedin afectats aquells que fan referència al Departament de Medi Ambient. Però és que hi ha altres departaments també, si féssim aquesta lectura més àmplia, que intervenen en matèria de paisatge; podríem dir, per exemple, àrees de Turisme, podríem parlar també d'àrees d'Agricultura. I, per tant, considerem que, en aquesta iniciativa, i, com que l'acció de Govern sempre és solidària –sempre és solidària–, que cada Departament estableixi les seves línies.

Agraeixo, per tant, a tots els companys que han treballat, a tots els diputats que han treballat; agraeixo al Departament, a la lletrada, també, Matilde Pérez, que ens ha auxiliat des del Departament en el treball d'aquesta Llei, al lletrat, el senyor Xavier Muro..., i vull dedicar-los, amb el permís del senyor president, per acabar, un obsequi a tots aquells que hem participat en aquesta Llei, que són els versos d'un poeta turc, un poeta mediterrani, Nazim Hikmet, que va dir una cosa magnífica i que jo crec que és molt aplicable a aquesta Llei.

Diu així..., és com una recomanació de comportament ètic, que jo crec que és aplicable a l'ètica del paisatge, al comportament ètic i social de les persones amb relació al paisatge, i que diu: «No visquis a la terra com un llogater, / ni» –diu ell, diu el poeta– «a la naturalesa com un turista. / Viu en aquest món com si visquessis a casa del teu pare.»

Crec que és un missatge de comportament ètic i social, i de compromís amb la realitat que aquest poeta mediterrani, aquest poeta turc, avui dia, jo diria, tan present i tan real..., i és el meu obsequi, senyors diputats ponents i senyor lletrat, que vull fer-vos per acabar la meua intervenció.

Gràcies, senyor president; gràcies, diputades; gràcies, diputats; gràcies, conseller.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, mirin, quan jo feia poc que havia sortit alcalde de Ribes de Freser,

me'n recordo que em va venir a veure una persona d'un nucli agregat del municipi, de Bruguera, concretament, per fer-me avinent que aquell nucli havia estat catalogat, en temps franquista, de «paisatge pintoresc».

Clar, jo vaig mirar de seguida què comportava legalment, quins avantatges podia comportar per al nucli aquesta catalogació, i la meua sorpresa va ser que no comportava absolutament res; més ben dit, comportava el que deia en la seva literalitat, o sigui, era un paisatge que es podia pintar.

Davant d'això, quan parlem de paisatges petrificats, immutables; quan tots sabem, si fem una mica de retrospectiva en la memòria, que el paisatge és fruit d'una activitat humana, que els nostres pagesos han estat els grans urbanistes del país en la seva part rural; quan hem vist com ha canviat aquest paisatge a causa de l'abandó de determinades activitats humanes; si féssim una retrospectiva cap al segle XX..., nosaltres encara vam viure els darrers temps de l'abandó del carboneig i del farratge dels boscos; com han canviat determinats estatges, com la praderia alpina, els prats de dall, les zones humides, les de secà...; perquè tot això, en el temps, ha estat fruit d'una mutació, a causa dels canvis estructurals socioeconòmics del país, i que, per exemple, la desertització que pateix el rerepaís en l'actualitat comporta també, en aquests canvis d'activitats, una gran preocupació, perquè afecta socioeconòmicament una part important del país. Perquè això seria posar en valor el país, la protecció del nostre paisatge, entenent que és mutable, que és canviant, que no pot ser congelat i petrificat.

Jo crec que aquesta Llei el que fa és precisament això. Primer, fer una diagnosi del que tenim, que no passi el que ha estat passant fins ara. Només cal donar un volt per la costa o contemplar determinats documentals sobre Catalunya des del mar..., o determinades excursions que podem fer, per veure què se n'ha fet del nostre paisatge costaner i com s'ha artificialitzat determinats paisatges de muntanya, pobles que sembla que els posin el divendres a la tarda i els treguin el dilluns al dematí.

Tot això comporta que haguem de fer una llei precisament perquè no es pugui especular amb una cosa que hem de posar en valor, que és el país.

Aquesta nova Llei de protecció, gestió i ordenació del paisatge a Catalunya preveu els principis que han de guiar l'actuació del Govern i dels poders públics en matèria de paisatge; concretament, els instruments d'intervenció, així com també les mesures de sensibilització, d'educació i de suport, i evidentment acompanyat tot això d'un fons financer suficient per al desenvolupament d'aquestes polítiques. Des d'ara, Catalunya, hem de dir que és pionera a Espanya a disposar d'un marc legal per als seus paisatges. Aquesta és una resposta a les necessitats de qualitat d'una societat que vol ser avançada.

I amb aquesta Llei ens dotem d'un marc legal per als paisatges de Catalunya.

La Llei que ha aprovat, o que aprovarà, el Parlament té per objecte el reconeixement, la protecció, la gestió i l'ordenació del paisatge, a fi d'harmonitzar la preserva-

ció dels seus valors patrimonials, culturals i econòmics, amb un model de desenvolupament sostenible.

Paisatges naturals, paisatges rurals, paisatges urbans..., també tots recordem com han canviat els nostres pobles, les nostres viles, les nostres ciutats al llarg dels darrers anys. El paisatge en la seva planificació territorial. Aquesta Llei, doncs, també implica la integració del paisatge en les polítiques d'ordenació territorial i urbanística. La cooperació entre les administracions; això no es pot fer sense la complicitat de la gent del territori, sense la complicitat de tots aquells agents que gestionen, tant públicament com privadament el territori, sigui tant en la gestió forestal, com en la gestió urbanística, com en la gestió de la ramaderia i de l'agricultura, amb intervencions exemplars, mitjançant els instruments d'intervenció i diagnòsi i la cooperació administrativa.

I un tema molt important: la sensibilització i formació en el paisatge i en l'escola, que els nostres nens puguin tenir un creixement sabent quins valors afegits tenen en el territori.

La Llei preveu dos instruments bàsics en la seva intervenció. Són els catàlegs i les directrius del paisatge. Els catàlegs del paisatge són els documents de caràcter tècnic que determinen la tipologia de paisatges de Catalunya, els seus valors i el seu estat de conservació, i els objectius de qualitat que han de complir, i les propostes per assolir-los. L'àmbit territorial dels catàlegs es correspon amb el de cadascun dels àmbits d'aplicació dels plans territorials parcials. Per tant, els catàlegs de paisatge contindran un inventari dels valors paisatgístics presents en la seva àrea.

I les directrius del paisatge. Les directrius del paisatge, que són les determinacions que precisen i incorporen normativament els objectius de qualitat paisatgística en els plans territorials parcials o en els plans directors territorials.

El Departament de Política Territorial i Obres Públiques haurà d'incorporar les directrius del paisatge a les normes d'ordenació dels plans territorials parcials als plans directors territorials. I els plans territorials parcials o els plans directors territorials determinaran en quins supòsits les directrius són d'aplicació directa, d'incorporació obligatòria en el planejament urbanístic, o bé constitueixen recomanacions per al plantejament urbanístic.

Un altre element important són les cartes del paisatge. Són actuacions i fons per a la conservació i la gestió del paisatge. Finalment, la Llei crea un fons, que, com a instrument financer de la Generalitat de Catalunya, i dotat per les aportacions del Govern, a càrrec dels seus pressupostos, fomentarà la realització d'actuacions paisatgístiques en àrees urbanes, periurbanes i rurals. Es preveu que d'altres administracions, entitats, empreses o privats puguin incorporar-se també en aquesta Llei.

Per tant, estem davant d'una llei que al que ve és a donar-nos un instrument important perquè no continuem intervenint d'una manera forassenyada en un bé essencial per al país i fonamental, com és el nostre paisatge.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, de l'aprovació que avui es produirà aquí, en aquesta cambra, en volem destacar un fet, que ja també ha esmentat el conseller, i és el fet que avui tancarem un cicle que es va començar l'any 2000, quan aquest Parlament va aprovar per unanimitat una resolució a partir de la qual Catalunya s'adhereix a la Carta europea del paisatge. Podríem dir que aquest és el punt de sortida, i avui, doncs, fem un pas important, que és l'aprovació d'aquesta Llei.

De la Carta aquesta de referència que tenim, a la qual ens hem adherit com a país, en volem destacar, doncs, que porta tot una colla de compromisos, com ara, per exemple, fer diagnòsi de quins valors tenim en el nostre paisatge, del conjunt del territori, no només dels indrets pintorescos, que deia el senyor Vigo, sinó del seu conjunt, i, alhora, definir quins..., com els voldríem exaltar aquests valors.

Però, a part d'això, a part de tenir-ne la llista, el que també diu la Carta és que és important donar-hi instruments per gestionar-ho i dotar d'instruments administratius per intervenir-hi. Ens sembla que la Llei de protecció, gestió i ordenació del paisatge que avui aprovarem recull perfectament aquests compromisos de la Carta.

Es tracta d'incorporar uns objectius de qualitat a la planificació territorial. Es tracta, per tant, de reconèixer els valors que té el paisatge.

A Catalunya –és conegut de tothom– tenim una gran diversitat i una gran riquesa paisatgística, però, malauradament, les darreres dècades molts paisatges catalans s'han alterat, podríem dir-ne, d'una manera massa barroera, sense cap respecte, sense tenir en compte que la riquesa paisatgística constitueix un patrimoni ambiental, cultural i històric que influeix, entre altres coses, en la qualitat de vida de les persones.

Amb l'excusa del desenvolupament, sovint s'ha degradat el paisatge sense tenir present que aquesta degradació, per exemple, també estava perdent un recurs per al desenvolupament econòmic, sobretot per a les activitats turístiques, però també per a les agrícoles i ramaderes, que moltes vegades oblidem. És el que hem dit sovint del pa per avui i fam per demà. Amb la degradació del paisatge s'acaba afectant, també negativament i és evident, la preservació de la biodiversitat. Si s'afecten els hàbitats, alguns d'ells poden acabar desapareixent o, si més no, ho poden fer determinades espècies de fauna i de flora. I està clar que, a més a més, la degradació d'aquests espais naturals acaba portant, també, unes altres conseqüències negatives, com és el cas d'incendis o d'erosions o, fins i tot, d'inundacions, per exemple. Del que es tracta, per tant, és que a partir d'ara les actuacions que han d'afectar aquest paisatge, actuacions que hi fem en aquest paisatge, com ara urbanització de nous espais, construcció d'infraestructures o sobrefreqüen-

tació d'alguns paratges, aquestes actuacions, així com també altres que deixin de fer-s'hi, com ara en els indrets on s'està abandonant l'activitat agrícola, silvícola o ramadera, doncs, aquestes diversitats d'actuacions no posin en perill els valors ambientals, culturals i històrics de certs paisatges.

A la Llei hi ha un marc legal, ja s'han enumerat els instruments d'intervenció i altres mesures de suport i de sensibilització, que tenen per objectiu guiar l'actuació dels poders públics en matèria de paisatge. M'ha sorprès o no acabo d'entendre quan el senyor Rull diu que no es refia del Govern i de la seva voluntat de posar recursos, de posar carn a la graella, podríem dir, de dotar pressupostàriament aquesta actuació i ha acabat parlant de «no gestió», i a mi la paraula «no gestió» immediatament m'ha sortit una idea, una imatge que és la dels PEIN. Els PEIN, que se'n va aprovar l'any 92 la seva delimitació, varen estar-se fins al 2003 sense que ningú parlés dels seus plans de gestió. Això sí que era no gestió, no el que s'està fent des d'aquest Govern, que com ja s'ha dit, ja hi han unes partides importants en matèria de paisatge, però també s'han incrementat en els últims pressupostos les partides destinades a temes de medi natural.

Dit això, a part, no podem oblidar i hem procurat, jo crec, no fer-ho tots nosaltres en el treball de la Ponència, que no podem oblidar que ja disposem de legislació diversa en qüestions de planejament i també legislació per a la protecció i gestió dels espais lliures. Per tant, quan dic que no ho hem volgut oblidar és perquè hem procurat que, si bé s'ha d'avançar, tampoc s'ha de duplicar i tampoc s'ha d'entrar en contradicció amb el que ja hi ha. O sigui que la idea és anar sumant, anar-nos coordinant i anar fent un treball al màxim de transversal possible.

I, finalment, nosaltres volem fer, des d'aquí, ja sé que potser no tindrem massa ressò, però una crida als ens locals perquè, precisament, aprofitin aquest nou instrument, donar-los idees del que estem parlant, per exemple, de millora paisatgística de les perifèries i zones d'entrada a ciutats i viles, o eliminació i reducció d'elements o activitats que les degraden, o manteniment i millora i restauració dels elements de l'agricultura periurbana, o vertebració i creació espais que estructurin zones entre pobles i ciutats, o elaboració de projectes d'integració paisatgística de zones d'activitats industrials, comercials i de les infraestructures, etcètera.

Nosaltres creiem que és una bona oportunitat, ens sembla que és una llei que ajudarà a evitar noves degradacions i a reconstruir o endreçar paisatges ja degradats. I és per això que li donem el nostre suport.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Cridaríem a votació.

Mentrestant, si em permeten, per aclarir la votació. De Convergència i Unió quedarien vives les esmenes números 5, 8, 10 i 11, i del Grup Parlamentari (*remor de veus*) del Partit Popular, la 6 i la 9.

(Pausa llarga.)

Començaríem, doncs, les votacions amb les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, concretament les números 5, 8, 10 i 11.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 44 vots a favor, 14 abstencions i 72 vots en contra.

Iniciem, ara, la votació de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la 6 i la 9.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor, 43 abstencions i 71 vots en contra.

Votarem, ara, l'esmena transaccional signada per tots els grups parlamentaris.

Comença la votació.

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per 129 vots a favor i 1 vot en contra.

Passem, ara, a la votació del text del Dictamen del Projecte de llei. En primer lloc, votarem l'apartat 1 de l'article 12 i l'apartat 2 de l'article 17, amb votació separada que ha demanat el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquests apartats han estat aprovats per 72 vots a favor, 44 abstencions i 14 vots en contra.

Votarem, seguidament, la resta del Dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de llei de protecció, gestió i ordenació del paisatge ha estat aprovat per 87 vots a favor, 43 abstencions i cap vot en contra.

Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Projecte, l'Adjudicació, l'Execució i el Control de les Obres de la L5 del Metro, especialment al Pas pel Barri del Carmel, i també sobre els Procediments d'Adjudicació, Finançament i Gestió de l'Obra Pública a Catalunya (tram. 261-00001/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Projecte, l'Adjudicació, l'Execució i el Control de les Obres de la L5 del Metro, especialment al Pas pel Barri del Carmel, i també sobre els Procediments d'Adjudicació, Finançament i Gestió de l'Obra Pública a Catalunya. Té la paraula l'illustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em toca a mi presentar el Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre la Línia 5, com a president que he estat durant tot aquest període que han durat els treballs. Per això estic, com a president, molt content pel compliment d'aquest encàrrec que ens va fer el Parlament de Catalunya de portar aquí les conclusions so-

bre allò que ens va encarregar el Parlament, sobre les causes de l'esfondrament del túnel de maniobres de la línia 5 al barri del Carmel, les condicions actuals d'adjudicació, finançament i gestió de l'obra pública a Catalunya i la modificació d'aquestes condicions, amb tot un seguit de recomanacions.

Vagi endavant un element importantíssim: mostrar, una vegada més, i estic convençut en nom de tota la Comissió, la nostra solidaritat amb les persones del Carmel afectades per l'esfondrament del túnel, saludar-les perquè algunes d'elles estan aquí, i amb l'esperança i la confiança que la normalitat torni altra vegada al barri, la qual mai havia d'haver desaparegut.

Hem complert, a més a més, el termini: dos mesos. Dos mesos d'intensos i rigorosos treballs d'aquesta Comissió d'Investigació, vint-i-vuit sessions, quaranta-tres persones que han comparegut en aquestes sessions, cent sis hores i trenta minuts de treball que ha fet aquesta Comissió d'Investigació, amb una feina –torno a insistir– intensa i sobretot milers i milers de pàgines de documents, no exagero, potser un miler, el dos potser sí que exageraria, però un miler de pàgines de documentació, doncs, que hem hagut de consultar. I vull aprofitar, també, per agrair la col·laboració del Govern, sobretot el Departament de Política Territorial, amb la quantitat de documentació que ens han facilitat.

Aquesta és una feina feta no només pels deu membres, diputats i diputades que formaven aquesta Comissió, sinó també pel treball de set persones, els que nosaltres anomenàvem «els experts», que varen estar incorporats als treballs de la Comissió, alguns dels quals estan aquí, el senyor Enric Argullol, el senyor Oriol Amat, que no pot assistir perquè està als Estats Units, el senyor Joan Ramon de Clascà, el senyor Tomàs Font, el senyor Joan Miró, el senyor Antoni García i la senyora Carmina Virgili, gràcies a tots, de veritat. Ens han ajudat molt amb la feina que havien de fer, han redactat dos excel·lents informes, i han estat, i a mi em sembla que aquest és un element a destacar, un exemple de col·laboració entre els ciutadans –aquesta era la seva feina, ciutadans experts– i els polítics, en una comissió d'investigació prou important i en què calia, doncs, resoldre tot un seguit d'esdeveniments que havien passat al nostre país. Per això aquesta nova relació, aquesta relació intensa aquí en el Parlament jo crec que hauria de continuar i és un exemple a seguir. Però també aquesta Comissió d'Investigació no hauria pogut avançar si no hagués estat, també, gràcies als lletrats, al senyor Xavier Muro i al senyor Pere Sol, doncs, que també han tingut una activitat frenètica, els ho puc assegurar, frenètica en tot aquest tema, però també a la gestora parlamentària, la senyora Maria José Bello, la Mai, entre nosaltres, que ha tingut una gran paciència per tirar endavant totes aquestes qüestions. Però també voldria fer tot un seguit d'agraïments a persones que no es veuen, però que també han servit perquè aquesta Comissió d'Investigació pugui arribar a bon port. Com sempre, els uixers i uixeres que estaven en la Comissió fins que acabàvem, a altes hores de la matinada algun dia, donant també complint tots les demandes que els fèiem. Però també al Departament de Comunicació i als tècnics d'imatge i so que han gravat totes les sessions i estan a disposició de tothom, i també als periodistes, als

d'aquí, als del Parlament, però també als dels altres mitjans que han cobert de manera excel·lent totes les sessions públiques de la Comissió i que han compartit, també, moltes hores amb nosaltres. I també encara no els sembli pas una frivolitat, també als responsables del restaurant, que alguna vegada han hagut de fer entrepans a corre-cuita en algunes de les reunions que eren a altes hores de la matinada, però que també ens han servit estupendament.

En definitiva, i acabo, senyores diputades i senyors diputats, aquí està, avui presentem el Dictamen de la Comissió. Aquest és el treball que ha fet durant aquests mesos la Comissió d'Investigació, penso que han fet un bon treball, fins i tot més del que alguns pensaven en un primer moment, i això em sembla, en nom de tots els membres de la Comissió d'Investigació, que ens omple de satisfacció perquè hem fet un servei més a aquesta cambra i al país.

Ara és l'hora dels diputats i diputades d'aquest Ple, que rectificaran o no allò que nosaltres hem convertit en conclusió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president, senyors consellers, senyores i senyors diputats, veïns del barri del Carmel que han estat els principals..., les principals víctimes de tot aquest procés, senyors experts de la Comissió d'Investigació sobre els fets del Carmel, permetin-me que a l'inici d'aquesta intervenció expressi que la faig juntament o amb un treball conjunt amb el senyor Carles Puigdomènech, l'altre representant del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i amb el qual, doncs, hem pogut preparar tot el conjunt de les compareixences i, especialment, aquestes conclusions.

Els objectius de la Comissió ja els ha expressat el senyor Boada i Masoliver. Els objectius de la Comissió, tal com la vam crear després d'un ple extraordinari, eren esbrinar les causes de l'esfondrament, avaluar l'adjudicació, la gestió i el finançament de l'obra pública a Catalunya i establir propostes de millora. Això és el que hem estat fent durant tres mesos, i això és justament fruit del Dictamen que avui aprovarem: donar resposta a cadascun d'aquests elements.

La resolució per la qual es va crear aquesta Comissió era clara i precisa, i els treballs que ha dut a terme la Comissió s'han cenyit, literalment, a allò per la qual va ser creada. I, des de la nostra perspectiva, avui, quan aprovarem el Dictamen, podrem donar resposta a molts interrogants, a massa interrogants que durant massa temps han planejat amb relació al tema del Carmel i amb relació a l'adjudicació i a la qualitat de l'obra pública en el nostre país.

El que haurem de ser és especialment rigorosos i curosos a recuperar allò que ha quedat més perjudicat des-

prés de tot aquest procés, que és la confiança dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya en les institucions i en la qualitat de l'obra pública. I això és responsabilitat molt directa d'algú. La Comissió en el seu Dictamen no ho diu. Nosaltres sí que ho diem, que hi ha hagut una actuació, una actuació inadequada, incorrecta, en determinats casos negligent, d'alguns responsables polítics que ens ha portat a aquesta situació.

Resumint, senyores i senyors diputats, fins abans dels esdeveniments del Carmel, per a la ciutadania, que un transport públic suburbà, que passés en el subsòl, arribés a prop de casa seva era una bona notícia. En aquests moments, i fruit de la mala gestió que s'ha fet de tot plegat, pot arribar a ser un motiu d'alarma. Tant de bo que aquest Dictamen posi els elements de confiança i tranquil·litat en el conjunt de la ciutadania d'aquest país.

I el primer que hem fet, senyores i senyors diputats, és determinar les causes per les quals es va produir l'esfondrament, que són causes precises, que són causes taxades, que són causes perfectament delimitades i que ni molt menys responen a allò que algú, representant el Govern, va intentar insinuar durant tot el procés.

Per què cau la cua de maniobres al Carmel? Això és el que ens demanaven els ciutadans i les ciutadanes. Quatre elements que es posen sobre la taula. El primer, la manca d'estudis geològics sobre la cua de maniobres, la manca d'estudis geològics del projecte modificat. Un projecte modificat que, els ho recordo, s'encarrega el mes de febrer de 2004, es té sobre la taula el mes de maig de 2004, i en base al qual s'inicien les obres el mes de juny del 2004. Aquest projecte modificat no tenia estudis geològics; es va fer un túnel sense conèixer exactament quines incidències hi hauria en un terreny que era especialment delicat i compromès.

Difereix això de la resta de l'execució de la línia 5. A la línia 5, en el conjunt de la línia, des del 10 de maig del 2001 fins al 29 de maig del 2001 es fa tota una primera bateria de sondejos; una segona bateria de sondejos és del 19 de febrer del 2003 al 19 de juny del 2003. Ni el mes de febrer del 2004, ni el mes de maig del 2004, ni el mes de juny del 2004 no es fan estudis geològics. I això, evidentment, el que comporta és que ens trobem amb un nivell de resistència del terreny inferior al que s'havia previst. I aquest és un element bàsic per entendre perquè durant tot el procés, des del mes de setembre fins al mes de gener, el túnel progressivament va patint una deformació.

Hi havia, evidentment, una falla, una diàclasi, una discontinuïtat, i algú va intentar suggerir que no es podia detectar de cap de les maneres. Contundent la intervenció del senyor Santanach quan ens deia: «Una falla no apareix com la verge de Fàtima. Una falla, si es fan els estudis geològics pertinents, es pot detectar, es pot preveure i, per tant, es poden adoptar les mesures necessàries per tal de pal·liar aquesta contingència.» Primer argument, doncs: manca d'estudis geològics en el projecte modificat. Segon element: sosteniments inferiors als que s'havien previst en base a aquesta qüestió. Tercer element: no hi ha hagut control en l'obra —no hi ha hagut control en l'obra.

Durant setanta dies, des del 2 de novembre del 2004 a l'11 de gener del 2004, no es van mesurar les conver-

gències del túnel, no es va saber quin era el nivell de deformitat que tenia el túnel en aquest mateix moment. És exactament això el que va passar. Aquesta és la línia plana que es va produir. I ni GISA, ni la direcció d'obres, ni l'empresa constructora no van ser capaços de veure que el túnel estava fora de control.

Els posaré un exemple: és com aquell malalt que va a l'hospital i li posen un didal en el qual hi ha constància de les constants vitals. Doncs escolti, durant setanta dies dona pla, i ni l'ATS, ni l'infermer, ni el metge no s'adonen que està passant això. I, com que no s'adonen que està passant això exactament, no poden prendre les mesures per tal d'enfortir el túnel. No hi havia control.

I, en darrera instància, el dia 25 es produeix una excavació, que és la que provoca tot l'esfondrament del túnel. És l'element detonant d'un túnel que ja estava malmès.

Manca d'estudis geològics, un projecte mal elaborat, un projecte modificat..., febrer del 2004, maig del 2004, juny del 2004, no control de les obres..., aquestes són les raons bàsiques per les quals cau el túnel de maniobres.

Se'n recorden de les causes remotes? Se'n recorden de l'argument de dir que el mètode austríac era intrínsecament insegur? Se'n recorden de l'argument que GISA era un aparell fora de control, que no tenia capacitat per fer control efectiu de les obres? Se'n recorden de l'acumulació de determinades adjudicacions en determinades empreses? Se'n recorden de tots aquests arguments? Cap ni un d'aquests arguments ha pogut ser posat sobre la taula a l'hora de determinar perquè va caure la cua de maniobres.

Què senzill que hauria estat, senyores i senyors diputats..., què senzill que hauria estat, des del primer moment, explicar què és el que havia passat! Se sabia alguns d'aquests elements? Se'n sabien molts, d'aquests elements! I aquesta és una qüestió sobre la qual Convergència i Unió vol fer especial èmfasi. Durant massa temps, els membres de la Comissió, el conjunt de la ciutadania no hem tingut la documentació necessària per saber què havia passat. I el conseller Joaquim Nadal des del primer dia ho sabia: sabia i coneixia perfectament què deien les actes de seguiment de les obres; sabia i coneixia perfectament que, des del mes de setembre de l'any 2004 fins al mes de gener de l'any 2005, de manera constant i reiterada, en les actes de seguiment hi ha referències en el sentit que les coses anaven malament, hi ha referències al fet que hi havia problemes de gruix de la gunita, d'estabilització de les convergències.

Saben a quin punt quilomètric, de manera reiterada i sistemàtica hi havia aquests advertiments? En el punt quilomètric 0,930. Saben on es va produir l'esfondrament? En el punt quilomètric 0,930. La primera compareixença del senyor Nadal a la Comissió d'Investigació va ser una compareixença en la qual nosaltres no teníem res i ell sabia totes les dades. Si les haguéssim conegudes des del primer moment, aquest element de les actes de seguiment, estem molt convençuts, des de Convergència i Unió, senyores i senyors diputats, que potser els treballs d'aquesta Comissió, si no innecessaris, haurien quedat molt ralents, molt empètitits.

En aquell mateix Ple, s'obvien determinats elements que són absolutament rellevants. El senyor conseller compareix en aquell Ple amb un informe elaborat per GISA i amb un informe elaborat per la Secretaria General del mateix Departament, en el qual se li expliquen què diuen les actes, se li expliquen que les actes ja advertien de tot plegat, i en el qual se li explica que l'execució del dia 25 era una execució que es va fer de tal manera que no estava prevista en el projecte.

En va parlar, d'això? Ho va dir en la primera intervenció? Ho va dir en la segona? Ho va dir en la tercera? La primera a la Comissió de Política Territorial, la segona en el Ple, la tercera a la Comissió d'Investigació..., rotundament no en va parlar, ni tan sols ho va assenyalar, ni tan sols ho va posar sobre la taula. I aquest és l'element que considerem que és extraordinàriament greu: molts dels aspectes que ha aconseguit esbrinar la Comissió d'Investigació, el Govern els sabia des del primer moment.

I, per què, doncs, haver de parlar d'aquestes preteses causes remotes, pràcticament en un ple en què s'empra més temps per parlar de causes remotes i s'utilitza molt poc temps per parlar de les causes concretes? Per què? Perquè hi va haver una mala gestió de la crisi. Perquè entre el primer i el segon esvoranc es van prendre decisions que eren radicalment incorrectes, que eren decisions que podien posar, fins i tot, en risc la seguretat de les persones, perquè hi va haver una precipitació extraordinària en tot el procés, tal com reflecteix el Dictamen que votarem avui. És bàsicament per això, d'un govern que no és capaç d'assumir les pròpies responsabilitats.

I, per tant, nosaltres el que diem és que les responsabilitats, senyores i senyors diputats, no s'exhaureixen amb els representants de GISA, que les responsabilitats no s'exhaureixen amb el director general de Ports i Transports; el director general de Ports i Transports, que ha estat nomenat alt càrrec de l'empresa Ifercat, de l'empresa que ha d'executar nous túnels en el conjunt del país. Aquesta és la manera d'assumir responsabilitats directament? Què ens demanava la gent? Ens demanava que expliquéssim allò que va passar, que se sabia des del primer moment i que es va voler ignorar, que es va voler barrejar amb acusacions de caràcter absolutament genèric i poc fonamentat.

Aquesta és la narració d'aquesta Comissió, i és terrible que hàgim hagut d'arribar a aquestes conclusions: projecte sense estudis geològics, poc control, execució no adequada. És exactament això. Perquè arribar a la conclusió a la qual arribava el conseller, i a la qual pretenia arribar algú, que totes les obres eren intrínsecament segures, permetin-m'ho, és un acte d'irresponsabilitat. Permetre, insinuar o suggerir que no van caure els vint quilòmetres de túnels ferroviaris, fets en l'època anterior, o que no van caure els quaranta túnels de metros viaris, en l'època anterior, simplement per atzar, perquè tots els elements conduïen a què l'estructura tenia vicis substancials, és una autèntica irresponsabilitat, i d'aquí les seqüeles d'aquella desconfiança a la qual feia referència abans.

I és a partir d'aquí que apareix aquell Ple del 3 per cent. Aquell Ple en el qual es fa la gran afirmació, en el qual es fa el gran abocament de sospita per tot, i a tot arreu.

Doncs, escoltin, els treballs de la Comissió d'Investigació diuen: «No s'ha pogut acreditar.» No s'ha pogut acreditar, com no ho ha pogut acreditar, perquè no hi és, l'auditoria que vostès mateixos, en un exercici absolutament inèdit al conjunt de les democràcies europees, van plantejar; no ho ha pogut acreditar. Com no ho ha pogut acreditar, perquè no hi és, la Sindicatura de Comptes; no ho ha pogut acreditar. Com no ho ha pogut acreditar, aquesta Comissió, després d'haver preguntat reiteradament què és el que hi havia. No ho han pogut acreditar. Aquest és l'element clau.

A partir d'aquí —i vaig acabant, senyor president—, aquesta Comissió d'Investigació no només s'ha volgut quedar aquí: ha plantejat altres elements i ha plantejat propostes de millora de cara al futur, justament per reforçar aquests elements de seguretat, de confiança, de tranquil·litat, perquè tot és perfectible. I el que ens demanava, la ciutadania, és que féssim un autèntic esforç de consens en aquest sentit. El Grup de Convergència i Unió l'ha fet, com els altres grups que avui donarem majoritàriament suport a aquest Dictamen.

Acabo, simplement, senyores i senyors diputats, senyor president, fent aquesta referència: Si s'haguessin assumit responsabilitats des del primer moment, si no s'hagués ajornat el lliurament d'una documentació que era essencial, si s'hagués reconegut uns elements clars i precisos, sobre els quals Convergència i Unió mai no els va demanar la responsabilitat, mai no els la va demanar, ens hauríem pogut estalviar un dels episodis més tristos de desprestigis, no de vostès com a Govern, sinó d'aquesta institució i del conjunt del país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, veïns del Carmel que ens escolten, experts amb qui hem tingut el gust de compartir un grapat d'hores i molts treballs, mirin, voldria començar per una afirmació que no pensava fer, però..., el meu Grup va ser qui va demanar que aquesta Comissió estigués integrada exclusivament per experts, que no hi haguessin polítics, i ho vam fer per una raó: perquè ens temíem que en un plenari com el d'avui, explicant les coses que s'estan explicant avui, es faria una narració dels fets com la que s'ha fet, una narració que ha agafat elements que són veritat, que han passat alguns d'ells, uns altres no, i s'han conduït de tal manera que el que intenta és culpabilitzar d'una manera gratuïta el Govern i exculpar-se absolutament de totes les coses.

I això no es fa, creiem que això no es fa. Perquè jo els vull dir que tinc una satisfacció en aquests moments, una doble satisfacció. La primera és que veig que al Carmel les qüestions s'estan normalitzant, que l'Administració i els veïns estan arribant a acords, i que s'estan produint avenços importants en el que és la normalització, i també perquè hem estat capaços de fer una comissió d'investigació seriosa, que ha tret uns elements seriosos, però que potser peca i pecarà perquè es

farà una interpretació d'aquesta narració esbiaixada com la que ha fet el senyor Rull.

Jo crec que en aquesta Comissió d'Investigació s'ha produït un element molt positiu, que ha estat la cohabitació entre experts, polítics, tècnics, i que és un exemple per a altres comissions d'investigació d'altres indrets, on no poden arribar ni a la meitat d'aquestes conclusions ni a tancar les comissions d'una manera realment agradable. I aquesta comissió, permeti'm que els ho digui, ha estat fins i tot agradable en alguns aspectes, i ha estat il·lustrativa i ha estat molt interessant. Jo recordaré tota la vida el dia que la senyora Virgili ens treu un mapa del territori, del Carmel, de l'any 35, que ningú no havia vist, o recordaré tota la vida les explicacions realment ben fetes que ens va donar el senyor Clascà sobre perquè s'enfonsa un túnel i com s'enfonsa un túnel, quan alguns ens havien estat explicant sopars de duro del perquè passaven les coses. I tot això s'ha d'agrair, jo crec que tot això és positiu.

Aquesta Comissió ha treballat bé, ha tingut gràfics, ha estat seriosa, hi han hagut preguntes punyents per part dels experts, d'aquelles que són incòmodes de contestar, hi ha hagut molt de treball fins a altes hores de la matinada, i hi ha hagut contradiccions molt serioses, però contradiccions que al final, al llarg del temps s'han anat esclarent, a poc a poc s'han anat esclarent i han donat un fruit. I el fruit que han donat és l'informe que en aquests moments tenim a les mans. Però el que no es pot fer amb aquest informe, amb els informes dels experts, és fer-ne una lectura esbiaixada, una lectura interessada, políticament interessada. Perquè si una cosa –i em permetran una falsa modèstia– el meu Grup ha fet al llarg d'aquesta Comissió ha estat assumir les responsabilitats que creia que tenia, i les ha assumit clarament, i ara els explicaré com.

Anem a fer un altre tipus de narració, senyor Rull, que no impliqui tanta..., si em permet, entre cometes, la «mala fe» que vostè hi ha posat intentant deteriorar la imatge del senyor Nadal, la imatge del Govern, la imatge de la Generalitat, intentant estendre l'ombra de dubte, aquesta que últimament s'estén sobre tota la cosa pública que hi ha en aquest país.

L'informe explica les causes, i en això hem estat d'acord tots, en les causes. Hi havia problemes de detecció geològica, i ho diem; hi havia problemes de sosteniment, i ho hem dit, i –ara, agafin-me la broma– hi havia problemes de convergència, però també i havia problemes d'unió entre les empreses perquè no s'aclarien, perquè no treballaven bé. I tot això ho posa l'informe, tot això ho posa l'informe i ningú ho ha discutit, absolutament ningú ho ha discutit.

I què posa també l'informe? Posa quins són els fets més rellevants, i els destaca, i n'explica les circumstàncies, i explica, entre altres coses, quan comencen les obres, quines són les dates. S'explica que l'any 2002 allí s'estava treballant, i el 2003 i el 2004, durant els tres anys s'ha treballat. Perquè per vostè, senyor Rull, ja li vaig dir l'altre dia, la història comença el 2004, i no és veritat: la història comença abans; la història comença abans quan comença l'obra del túnel.

I hem parlat en aquestes comissions de les qualitats dels projectes, i tothom ens ha dit, i molts ens han dit que els

projectes moltes vegades no eren prou bons ni estaven prou ben fets, no els actuals, però també els anteriors, que tenien debilitats, i vostè tot això ho deixa de banda. S'ha analitzat l'escassa qualitat de les relacions entre les empreses, i vostè també ho deixa de banda, i vostè es dedica a criticar simplement el conseller.

Alguna assumpció de responsabilitats. I només cal agafar el segon paper d'aquest document que hem firmat, que hem votat el 95 per cent de la Comissió, o dels grups polítics de la Comissió, que no els experts, que van fer un treball molt més assenyat des del punt de vista de la imparcialitat, al qual jo em referia abans. On s'ha vist que no s'assumeixi...? On s'ha vist un govern que hagi arribat a assumir la responsabilitat com ha assumit aquest, en aquests moments, quan diu que la Direcció General no es va sotmetre a la revisió del criteri de GISA, quan diu que no ho va fer prou bé, quan ho diu, quan reconeix que no ho va fer prou bé, quan diu que va apostar per la continuïtat? (*Veus de fons.*) Però reconegui vostè que ha apostat per la continuïtat, reconegui-ho. Continuïtat vol dir una cosa que s'estava fent, que ve el de darrere i ho continua fent. (*Veus de fons.*) Què vol dir, que es fa malament des del moment que es continua? No, no, escolti'm, l'error nostre ha estat continuar fent el que es feia en l'etapa anterior, aquest ha estat l'error nostre, i no saber-ho corregir. (*Remor de veus i aplaudiments.*) O no admet vostè les contradiccions entre les empreses, que hi eren, o no admet vostè que el tema de l'autocontrol, que venia d'una etapa anterior, es feia malament? O els mètodes de treball o les relacions o fins i tot les empreses triades? Són les que s'havien triat anteriorment. Hi ha continuïtat o no hi ha continuïtat aquí? Doncs tot això l'informe ho recull; recull aquestes responsabilitats –recull aquestes responsabilitats que li estic dient– i fa un *mea culpa*. I aquí el que passa, senyor Rull, realment, és que vostè no vol reconèixer la seva part de la història.

Hi ha un quart bloc en aquest informe que m'hi referiré al final perquè són les mesures correctores, que em semblen molt importants i per això m'hi vull referir al final. Però, ara, jo no li rebatré els dos o tres puntets que ha explicat vostè si l'any tal o l'any tal, perquè seria repetir la discussió que durant quasi tres mesos hem tingut, jo no la repetiré. Jo sí que li faré una valoració política del que representarà aquest informe que firmarem avui, que farem avui. Sap què representarà això? El trencament d'unes inèrcies de treball que han estat funcionant al llarg de vint-i-tres anys i que ens han portat a circumstàncies no volgudes pels ciutadans de Catalunya, no volgudes per tots nosaltres. Perquè quan puja aquí un diputat i al llarg dels anys els diuen, a vostès: «Sap quina inèrcia de treball tenen vostès? que feia...» Inauguraven les obres set i vuit vegades, com l'Eix Transversal. I sap quines inèrcies tenien vostès?, que feia –i ho va reconèixer el senyor Ticó– inèrcies de treball en l'obra pública, que tenien unes oficines d'atenció al ciutadà, que el senyor Ticó va reconèixer que hi col·locava digitalment persones del seu entorn, de la seva confiança, i que les empreses li ho toleraven. I això ha va dir el senyor Ticó i consta en les actes de la Comissió que hi ha hagut. I sap a qui col·locava? Col·locava... (*veus de fons*) –sí senyor, perquè són oficines d'atenció al ciutadà del Carmel... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ferran i Serafini

Li estic explicant... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat, un segon si us plau. Intentem mantenir el debat en els paràmetres que són propis d'aquesta cambra. Demano, per tant, a les senyores diputades i als senyors diputats, que deixin d'expressar a qui està intervenint. (*Pausa.*) Senyor Ferran, pot continuar.

El Sr. Ferran i Serafini

Intentava explicar als senyors diputats que hi havia unes inèrcies en el funcionament, en el treball del passat, i que aquestes inèrcies tenen moltes vessants, unes eren el tipus de relació amb les empreses, una altra era el tipus de relació amb la ciutadania i una altra era el tipus de qüestions col·laterals que hi havia en aquestes obres públiques, per exemple, les oficines d'atenció al ciutadà on el senyor Ticó, digitalment, col·locava les persones, i ho va reconèixer en comissió.

I quines inèrcies hi havien més? Hi havia les inèrcies que dues persones tan brillants com tenen vostès, com el senyor Puigdollers i el flamant portaveu que tenen, el senyor Felip Puig, que se li suposa un domini del llenguatge i de la retòrica suficientment acurat, doncs, ens diuen: «Jo desempatava concursos», ens diu un, i l'altre deia: «Jo us ho feia mirar amb "carinyo"», deia l'altre. I després... (*Veus de fons.*) Escolti, això no és unes inèrcies del passat, unes maneres de fer, de treballar, d'estar, de relacionar-se?. Tot això s'ha d'acabar, aquesta concentració de contractes que han anat sortint als mitjans de comunicació, que sis empreses constructors controlaven el cinquanta, i que no ho controlaven, el setanta per cent de l'obra pública... Aquella vegada que va venir el senyor Romero i ens va demanar transparència –transparència–, i va dir: «Escolti'm, facin el que vulguin, però vostès d'ara endavant, si us plau, he demanat al conseller que hi hagi transparència.» Si demana transparència ara és perquè està dient que potser anteriorment no hi ha hagut prou transparència.

Aquestes inèrcies són, senyores i senyors diputats, el que crec jo que s'han de trencar –s'han de trencar–; s'han de trencar aquestes inèrcies perquè el que vostè ens ha fet aquí, senyor Rull, és un procés d'exculpació, una culpabilització al Govern, i ha semblat com allò d'escola: «Jo no hi era, jo passava per allí, jo no en sabia res...» Escolti, senyor Rull, la història no prescriu –la història no prescriu–, està escrita, i vostès són els que va estar amb anterioritat i ens han deixat un paquet que ens costa molt de gestionar, els he de dir la veritat, ens consta molt de gestionar perquè ha estat molt mal gestionat al llarg de vint-i-tres anys. (*Remor de veus i aplaudiments.*)

El president

Senyores diputades, senyor diputats... (*remor de veus*), senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Ferran i Serafini

Acabo, senyor president, amb el tema del senyor Rull, amb el tema de Convergència i Unió, dient-los que hem assumit les responsabilitats, que en el text consta que les hem assumit, però, senyor Rull, senyors de Convergència i Unió, reconeguin també que han tingut una trajectòria històrica que no està neta del tot. (*Veus de fons.*) Vostès no accepten el passat i el Partit Popular rebenta el futur –vostès no accepten el passat i el Partit Popular rebenta el futur. (*Remor de veus.*) Al Partit Popular no li ha interessat en absolut el que es discutia al barri del Carmel, en absolut. El Partit Popular ha vingut des del primer dia al barri del Carmel a parlar d'altres coses: a parlar del 3 per cent, a mirar com erosionar el president de la Generalitat, a demanar un parell de vegades, directament o indirectament, la dimissió del conseller Nadal, i, és clar, això és una actitud, al nostre entendre, obstructionista per a la vida parlamentària i per a la política en general, i no digna en un moment que hi ha persones i gent que intenten esbrinar la veritat.

Jo crec que els ciutadans són intel·ligents, que poden ser molt crítics amb els partits polítics, moltíssim –moltíssim–, però els ciutadans premien la rectificació –premiem la rectificació–, i premien la rectificació quan un govern és capaç de dir: «Escolti, jo m'he equivocat en aquestes tres o quatre coses; les intento rectificar, poso mesures correctores; sóc, intento ser diligent per fer-ho.» Però castiguen la mala fe. I en l'actuació del Partit Popular hi ha hagut mala fe, mala fe no sols respecte al Govern tripartit, sinó mala fe també respecte a Convergència i Unió –també respecte a Convergència i Unió. Perquè amb les seves explicacions sobre els fets del Carmel, sobre les conclusions d'aquesta Comissió, etcètera, vostès han intentat fer un paquet dient: «Tots són dolents, nosaltres som els purs, som els bons i, a més, us traurem el senyor Piqué a parlar aquí, a denunciar tot el denunciable hagut i per haver.» No, senyor Piqué, no senyor Sirera, no senyor Vendrell. Si vostès tenien coses a dir d'un altre tipus, les haurien pogut dir allí. (*Remor de veus.*)

Perquè..., sap per què? Perquè aquesta Comissió ha plantejat un gruix final molt important de mesures que jo crec que s'han de citar. Mesures correctores, en quin sentit? En la gestió: quan es diu que s'ha de tenir cura especial i precaucions molt especials sobre les obres subterrànies. Vostès poden firmar això; si en això no hi ha cap problema, si estem dient al Govern de la Generalitat: «Escolti, a partir d'ara vigilin el que són les obres subterrànies; facin cas a les exigències d'estudis geològics que ens van demanar els experts, i que nosaltres subscrivim i ho posem en un paper. Volem seguretat complementària. Volem que els projectes estiguin més avaluats. Volem que s'evitin les modificacions en els projectes. Volem que es concretin els objectes de la licitació, que l'Administració faci un seguiment...» No poden dir vostès, a això, que sí?

Sap perquè diuen que no? Perquè no es volen fer la foto amb una actitud propositiva, en positiu, perquè es volen desmarcar, perquè volen fer una altra política. I aquesta altra política és una política destructiva, permeti'm que li ho digui, senyor Piqué, més d'acord amb l'actuació que tenen els seus companys a Madrid que no

amb la que vostè ha tingut algunes vegades o sovint té en el Parlament de Catalunya.

Els projectes han de ser més ben avaluats; s'evitarà introduir modificacions; es concretarà l'objecte de la licitació; es farà partícips els veïns; es reforçarà l'autoritat de la direcció facultativa; es farà un control de qualitat exercit per l'Administració; hi haurà més seguretat per als treballadors; l'Administració informará sobre la contractació; es faran canvis en la composició de les meses de contractació; es farà més transparència en els processos de contractació; hi hauran garanties diàfanes de concurrència; hi haurà millora de la gestió geològica; més mecanismes de control sobre la subcontracció... Aquest paquet de compromisos, senyor Piqué, l'haurien pogut signar tranquil·lament –tranquil·lament.

Però hi ha una altra cosa que no han volgut signar ni vostès ni vostès..., saben quines són? Aquestes que fan referència al que vol parlar el senyor Piqué: el 3 per cent, el finançament dels partits... Els hem fet un paquet de mesures espectacular, i no les han volgut firmar. Entre elles, dir que si algú dona diners als partits polítics se sàpiga qui és aquest algú, perquè l'anònimat hi ha estat durant molts anys, però nosaltres no volem l'anònimat mai més –mai més–, perquè de l'anònimat també vénen conseqüències d'aquest tipus; de les inèrcies de treball vénen conseqüències d'aquest tipus, no només de les falles, no només de la gunita: de tot un conjunt de coses.

Quan els experts ens deien que hi havia un conjunt de coses que fan caure el túnel..., n'hi han de físiques, però n'hi han unes altres que són econòmiques, que són..., etcètera. I, per evitar això, s'ha de fer un reguitzell, una sèrie de mesures tan clares i contundents com les que els hem presentat aquí i que vostès no volen signar.

Per què no volen signar que no hi hagin donacions anònimes? Per què no volen signar que es miri, no la despesa electoral, sinó la comptabilitat, peritada des de fora, com fan a Àustria, sobre la despesa o sobre la publicitat, etcètera? Tenen alguna cosa a amagar? Per què no ho fan això?

El president

Senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

Senyor president, acabo. Senyores i senyors diputats, moltes gràcies. La meva intenció era simplement tranquil·litzar els ciutadans de Catalunya (*forta remor de veus*) i dir-los..., i dir-los... (*Pausa.*) Senyores i senyors, s'han acabat unes inèrcies de treball i de funcionament. Posem les bases per a una nova manera de treballar en aquest país. Aquest Parlament, segurament, amb un percentatge elevat, excepte aquestes dues qüestions, que no sé per què no els interessin, ho votarà. Tinguin confiança, a partir d'ara l'obra pública es farà amb moltes més garanties i molta més solvència.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor Rull demana la paraula... Un segon, senyor Rull, abans de donar-li la paraula. Aquest és un debat

complex de què vostès han determinat les regles de joc. Tenen un temps d'intervenció amb què la presidència ha estat generosa, com ho serà amb els següents intervinents, i, per tant, els demano que no entrin en un torn de rèpliques, perquè no existeix un torn de rèpliques en aquest sentit.

Vostè demana la paraula, m'imagino, per al·lusions; la té. Però anuncio que seré extraordinàriament restrictiu. Per tant, aclarir el que calgui i punt, senyor Rull; el debat ja s'ha fet. Té trenta segons.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, hi ha hagut una multiplicitat d'al·lusions; bàsicament, la intervenció ha sigut una al·lusió constant.

Una cosa molt ràpida. Vostès ens parlen d'allò predeterminat. Escolti, no hi havia cap actuació irreversible. O és que no han pogut aturar i canviar Bracons? O és que no han pogut aturar i canviar la, diguem-ne, ciutat judicial de l'Hospitalet? O és que no han pogut canviar l'orella de Casserres?

Escoltin, no ens vinguin amb excuses.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor... (*Veus de fons.*) Perdó, perdó. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., en primer lloc, saludar els veïns del Carmel que ens acompanyen avui a l'hemicicle; saludar també els companys de fatigues de la Comissió, els experts; agrair el seu treball, agrair els treballs dels serveis de la cambra, dels lletrats, dels tècnics del Departament, que també han col·laborat en aquesta Comissió, i també, per què no dir-ho?, dels companys i companya diputats i diputada de tots els grups parlamentaris que al llarg d'aquesta Comissió hem treballat, hi hem ficat hores i hi hem ficat ganes. I crec que s'ha fet un treball molt seriós. I en la meua curta experiència de diputat és de les coses en què he vist un treball més intens i més seriós. Llàstima que alguns no hagin estat coherents, no hagin tingut valentia política de ser coherents amb aquest treball que han fet al llarg de la Comissió, i que al final s'han volgut despenjar d'una forma absolutament incoherent amb l'actitud d'alguns moments de la Comissió de treball intens.

És el moment de presentar les conclusions i de fer una avaluació del treball fet. Per tant, si s'ha de fer una avaluació, cal recordar els objectius del principi.

Quan vam afrontar la crisi del Carmel, una crisi que tenia una implicació..., i que va tenir una implicació molt important, amb una crisi de legitimitat de l'activitat política general, vam dir des d'Esquerra Republicana que aquí calia fer cinc coses: en primer lloc, atendre

les persones; en segon lloc, aclarir els fets; en tercer lloc, extreure'n responsabilitats; en quart lloc, emprendre mesures perquè no torni a passar el que ha passat; en cinquè lloc, esvaïr qualsevol ombra de dubte sobre la legalitat de temes de finançament vinculades amb l'activitat política o amb els partits polítics.

Cinc objectius, el primer dels quals, atendre les persones, corresponia al Govern i no a la Comissió, com és evident, i que el Govern ha anat arribant a acords amb gairebé tots els veïns, no amb tots encara, però amb gairebé tots. Acords que creiem i que valorem positivament, en termes generals, que segur que tenen algun defecte d'aplicació, perquè, quan parlem de 1.057 persones que surten de casa, és impossible que no hi hagi algun tipus de defecte d'aplicació, però que han estat generosos, que han estat intensos i que finalment s'han conclòs en bona part.

En segon lloc, aclarir els fets. Aquesta sí que és feina de la Comissió. I què podem dir a dia d'avui?, i què ningú pot negar a dia d'avui? La Comissió dona a la ciutadania de Catalunya una explicació clara, concisa de quines han estat les causes de l'esfondrament. Claríssima! –claríssima! I ningú pot negar-ho, això; ningú no pot dir que aquesta Comissió no ha fet aquesta feina, perquè l'ha feta, amb claredat, amb contundència i assumint riscos polítics, és clar que sí, que alguns saben aprofitar de manera poc lleial.

Però s'ha fet aquesta explicació, i s'ha dit molt clarament quines són les coses que van fallar relacionades directament amb l'esfondrament: la manca d'estudis geològics, uns càlculs de sosteniment deficients, la inexistència durant setanta dies de la lectura de convergències i un fet desencadenant la nit del 24 de gener a la matinada del 25 de gener. Claríssim –claríssim! Ningú no pot desprestigiar gratuïtament el treball d'aquesta Comissió en aquest àmbit i dir que no s'ha fet un esforç d'explicar clarament les causes de l'esfondrament, perquè s'ha fet –perquè s'ha fet.

D'aquestes causes, se'n deriven responsabilitats. I el nivell d'autocrítica, d'honestat i de sinceritat dels grups que donen suport al Govern hauria de fer reflexionar altres grups. Perquè les partides de la factura s'han dit molt clarament, i hi ha un acord molt ampli en quines són les partides de la factura. En l'import de la factura, evidentment, o potser no tan evidentment, però lamentablement, cadascú ha jugat al seu joc polític.

Però, a les partides de la factura, què va anar malament, en això hi ha acord. Què hem dit que va anar malament, que ho diuen les conclusions, i que ho hem reconegut tots, i que hi ha hagut acord en això? Bé, doncs, que GISA tira endavant una obra sense un projecte amb tots els tràmits... –evidentment, amb una maqueta de projecte sí, tampoc diguem coses que no són–, sense tots els tràmits, com s'havia fet abans. I això ho sabem tots. I ara això no ho podem amagar. Que té relació directa amb l'esfondrament, el que s'hagués fet abans? No, ja ho diem. Però que també es feia abans? Sí. I que això es continua? Sí. I que és defecte haver-ho continuat? Sí. Ho diem claríssimament. Que la Direcció General, això, ho accepta i ho tramita i ho tira endavant? És veritat. També ho reconeixem; també ho diem, que ha estat així. I en això també estem tots d'acord.

I, de fet, ningú ha dit altres responsabilitats, en termes de concepte, que aquestes. Ningú ha dit: «No, és que hi ha la responsabilitat d'haver fet una altra cosa malament.» No; estem parlant d'aquestes coses sempre.

Que GISA no avisa del problema? Que en les actes es podia detectar que hi havien problemes i els tècnics que ho seguien o l'àmbit que sigui de GISA no avisa d'aquest problema? És un altre import de la factura, és un altre concepte de la factura. I també hi estem d'acord.

I que existeix una responsabilitat de les empreses, que, home, no són colles de manobres que fan el que els mana GISA, tenen una responsabilitat tècnica. En una societat madura com la nostra, els operadors tecnològics, els operadors tècnics aporten una part de coneixement i si hi han deficiències en aquesta obra, també tenen una responsabilitat, amb la qual la Comissió ha estat prudent i ha dit: «Fins aquí puc dir; a partir d'aquí, si hi han diligències judicials, no toca dir-ho.»

Per tant, aquests són els conceptes de la factura, aquests són els conceptes de la responsabilitat. L'oposició demana un preu i diu: «Això val tant.» Bé, alguns diuen: «Val una mica més amunt.» Des del Govern entenem que queda clar que aquests àmbits de responsabilitat estan a GISA i a la Direcció General; des de l'oposició diuen alguns: «S'ha d'anar més amunt», i des de l'oposició desbocada, fora de tota mesura, diuen: «No, no, això..., ha dimitir mig Govern», i, vaja, de fet, només falta que demanin, no ho sé, la dimissió de l'apuntador, no?, perquè, de fet, falta tot tipus de mesura, de relació entre responsabilitats i les responsabilitats polítiques que es demanen. S'ha de concretar, s'ha de dir: «Escolti, vostè dimiteixi per això o per allò altre.»

Però els conceptes són aquests. Hi ha hagut acord, i després que cadascú en demani un preu diferent és lògica parlamentària, exceptuant el seu cas, senyor Sirena i senyors del Partit Popular, que han perdut tota mesura, perdoni. I amb això, perdent mesura, també han perdut tota credibilitat.

Quart objectiu: que no torni a passar. De vegades, les coses importants per als ciutadans són, potser, les que tenen menys ressò o menys difusió, pel motiu que sigui, no?, i les anècdotes són les que s'esbomben i fan més soroll, no?

Però, de fet, el més positiu, la part de servei a la ciutadania més important d'aquesta Comissió ha estat aquesta: hi ha una pila de mesures. Se n'han esmentat algunes. Per exemple, un tema molt important, que si això hagués estat clar, no s'hauria enfonsat el túnel de Carmel, que és: responsabilitat clara de qui ha de fer la lectura de convergències. Ho resollem.

És important o no és important prendre una mesura que faci que això no es repeteixi? Jo entenc que sí; a alguns, que hi voten en contra, els deu semblar que no. A nosaltres ens sembla que sí que és important.

És important o no dir: «En les zones urbanes hi hauran elements constructius que aportin una seguretat addicional?» Entenem que és important, entenem que és bo que avui el Parlament acordi això.

Que els modificats es controlaran d'una determinada manera; una proposta molt bona que ens van fer els

experts i que la Comissió ha assumit: que els modificats..., doncs, tindrem, per una banda, els modificats..., el que ells en diuen «el projecte viu», i, per una altra, al llarg d'una obra important, d'una obra gran, es faran diverses revisions en què l'Administració farà una resolució motivada de si aquella modificació que hi ha hagut mereix tramitació separada o no.

El tema del control de qualitat. El tema d'abonar les partides de seguretat segons certificacions i no segons un percentatge fix dels projectes –molt important–; una demanda de tots els sindicats. Publicitar les previsions d'inversió; una demanda, en aquest cas, de les patronals. Aplicar les noves tecnologies en un tema importantíssim per garantir la transparència en el futur, tenir un registre públic amb suport electrònic de les licitacions, els contractes i les liquidacions. Si tu tens penjat a la web licitacions, contractes i liquidacions, tens tot el paquet sencer a la vista i resols aquest tipus d'ombra de dubtes sobre aquest tema, i això s'aprovarà avui aquí. Llàstima que no s'aprovi..., o almenys en comissió no va ser aprovat per unanimitat, però ens semblen mesures positives per als ciutadans.

Què han de fer les meses de contractació? Les meses de contractació són uns senyors pels quals passa un percentatge molt elevat del pressupost de la Generalitat –molt elevat–, durant molts anys, que diuen: «Aquests diners públics van a mans privades.» Aquesta gent tenen una gran pressió. Per tant, fem unes normes de funcionament sobre aquestes meses de contractació, com fer-ne rotar els membres, quina qualificació tècnica han de tenir, si han de ser-hi presents organismes d'intervenció. No els semblen importants, aquestes coses? Voten en contra d'això sense cap càrrec de consciència? No els semblen importants? A mi, em semblen importants; al nostre Grup, ens semblen importants.

La relació directa entre Administració i subcontractistes, per exemple, que possiblement tinguin algunes dificultats legals, però sabem que és un dels temes que passen a l'obra pública, que ens ho han dit els sindicats, que ja ho sabíem, que ens ho dirien, però, fins i tot, ens ho han dit els empresaris! És que hi ha problemes a les obres públiques perquè concorren moltes empreses al mateix lloc en el mateix moment. I potser haurem de fer algunes normes que diguin com ha de funcionar, això, i si hem de fer unes normes que diguin que ningú s'embutxaca..., pel camí, sinó que l'Administració allò que paga en un concepte és el mateix que acaba cobrant la subcontractada que ho exerceix, ens semblen positives, aquestes mesures. Alguns, amb una actitud frívola, doncs, passen d'això, no hi donen importància, no hi tenen interès; és una llàstima.

La creació de l'Institut Geològic de Catalunya, un lloc a partir del qual hem de fer que la informació geològica que generen les obres públiques al país, doncs, no es perdi i pugui ser aprofitada, i, per tant, quedi enregistrada, i, per tant, quan tu vas a treballar al Carmel, per exemple, puguis aprofitar la informació geològica que es va generar quan es va fer el sistema de clavegueram, cosa que no ha passat aquí i que passarà en el futur, perquè tindrem un institut de geologia de Catalunya que farà aquesta feina.

Per tant, quart objectiu, mesures perquè no torni a passar, jo crec que aprovat amb nota, i amb nota alta, perdonin que els ho digui, o amb nota molt alta, perquè crec que el paquet de mesures que avui aprovarem és molt positiu. I ja sé que molta gent deurà dir: «Home!, a això no hi vaig ara mateix la relació que té amb la meua vida, amb la meua preocupació en aquests moments», com a veí del Carmel, o com a veí d'on sigui, potser passen per un altre lloc, però és responsabilitat de les institucions pensar no només en avui, sinó pensar més en el llarg termini i, per tant, emprendre aquestes mesures. Quart objectiu, mesures perquè no torni a passar: hi insisteixo, fem una valoració molt positiva del Dictamen.

Cinquè objectiu: credibilitat dels comptes dels partits, credibilitat de la política també en aquest àmbit, esvair ombres de dubtes sobre finançaments irregulars. Molt bé, algú pot dir: «Ho veieu?, ha estat un fracàs, la Comissió no ha enxampat delinqüents!» Bé, algú esperava que una comissió parlamentària enxampés delinqüents? Algú coneix alguna comissió d'investigació parlamentària que hagi enxampat delinqüents? Algú va plantejar aquest objectiu el dia que vam començar? Això no es fa així –això no es fa així–, i ho saben tots vostès. Una altra cosa és que tinguin l'honradesa de dir-ho o no, però ho saben tots vostès –ho saben tots vostès–, això no es fa així. Això es fa en una oficina de lluita contra el frau, això es fa en una fiscalia anticorrupció, això es fa d'una altra manera.

I en el Ple extraordinari del Carmel es va aprovar la creació d'una oficina de lluita contra el frau per esvair –per esvair– qualsevol possibilitat que això passi des de les administracions públiques. I en el Ple d'avui aprovarem una altra mesura que des del nostre Grup hem demanat des de fa una pila d'anys, que és acabar amb els donatius anònims als partits. Escoltin, a les empreses els acceptem que tinguin facturació anònima, factures anònimes? Això s'accepta a les empreses? I als partits, per què sí? I quin problema tenen vostès, que han de votar en contra d'això? –quin problema tenen vostès, que han de votar en contra d'això? Tenen algun problema? Expliquin, si us plau, expliquin per què després de fer tot aquest discurs que han fet intentant escampar la legitimitat i descrèdit a tort i a dret, en les seves esmenes no fan –i em dirigeixo, suposo que és evident, al Grup del Partit Popular– ni una sola proposta, ni una, sobre el tema de les comissions o del finançament irregular dels partits. Nosaltres sí que en fem, i en fem una de molt clara: abolir els donatius anònims, que són una vergonya per a la política. I en fem una altra, entre altres, que és que tots tinguem la mateixa comptabilitat, una comptabilitat d'àmbit català, perquè, és clar, si hi han límits de despesa, que siguin per a tots, que no agafin uns quants que ho declarem tot i uns altres paguin una part d'aquí i una part des d'allà. Comptabilitat per a tots. Mirin, amb això poden, fins i tot, arribar a tenir un NIF. Comptabilitat per a tots, per a tots igual, un pla comptable per a tots igual. I control de la despesa al carrer, amb peritatge, verificació de la despesa que es fa. Creiem que és important que diguem als ciutadans que els partits volem tenir els comptes clars i nets, sense donatius anònims de cap mena, i que ens sotmetem quan calgui a la Sindicatura de Comptes en

el marc del que proposarà la reforma de la Llei de Sindicatura de Comptes, que també es va aprovar en el Ple extraordinari d'aquest Parlament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, ara sí, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, senyors consellers, en particular senyor conseller de Política Territorial i Obres Públiques, a qui haig de reconèixer que en aquest tema ha estat l'únic que sempre ha donat la cara... A mi, m'agradaria veure aquí el conseller d'Habitatge, m'agradaria veure-hi la consellera de Benestar Social o m'agradaria veure-hi el conseller de Comerç directament implicats en el problema, i veig que no els interessa massa aquest debat, lamentablement, no?

Però, a part d'això, senyores i senyors diputats, ja s'ha sabut i és conegut, el meu partit, el meu Grup Parlamentari, votarà en contra del Dictamen de la Comissió d'Investigació.

Presentem, a través d'un seguit d'esmenes, un text alternatiu, en què es recullen moltes de les coses que se'ns reclamava que votéssim en el Dictamen de la Comissió. Per tant, no facin trampes: nosaltres també estem a favor de moltes coses que s'inclouen en el Dictamen de la Comissió, però –però– el que critiquem, i ara el criticaré, és l'aspecte polític i moltes de les coses que han succeït en aquesta Comissió i que no tenen res a veure amb els objectius inicials. Per tant, la nostra posició és una posició de disconformitat política greu, i no respecte a moltes de les mesures que es proposen, que nosaltres també incloem en el nostre text alternatiu.

El nostre vot en contra respon a diverses raons, que em semblen difícilment discutibles, i em remeto a la mateixa Resolució del Parlament que va posar en marxa aquesta Comissió. La Resolució del Parlament deia textualment: «Els objectius d'aquesta Comissió són la investigació, l'anàlisi i l'elaboració de propostes sobre els antecedents i els fets que han conduït a l'esfondrament del túnel de maniobres al barri del Carmel de Barcelona i les seves conseqüències.»

Bé, no s'ha volgut parlar de les conseqüències, no s'ha parlat de la gestió de la crisi, dels veïns que encara avui viuen en els hotels –i aprofito per saludar tots els afectats–, dels ajuts, dels comerços. Tampoc no s'ha abordat la coordinació que el Govern hauria d'haver liderat en el moment posterior a la tragèdia. Per cert, el senyor conseller en cap tampoc hi és.

La Resolució també encomana a la Comissió que investigui l'adjudicació de l'obra pública en el període comprès entre l'any 99 i el 2005. I què hem ara d'entendre tots per aquesta frase? Jo crec que està molt clar: és el famós 3 per cent.

Vull dir que nosaltres valorem positivament la tasca feta pels experts que han treballat en la Comissió, ho han

fet amb rigor i amb seriositat, i els vull agrair la seva feina. Per tant, si aquesta era una comissió mixta, els polítics han deixat que els tècnics, els experts, fessin la seva feina, i l'han fet bé. No tinc res a afegir-hi.

En canvi, i en contrast, les conclusions polítiques han estat decebedores. Crec, sincerament, que són un frau als ciutadans.

On és la responsabilitat del Govern per la manca de control sobre GISA i sobre les empreses del Govern? Vull recordar que el responsable de la Direcció General de Transports, com abans s'ha dit, cessat, és avui un important responsable de la línia 9 del metro. Com a mínim, deuen convenir amb mi que és una mica sorprenent. On és la responsabilitat del Govern pels certificats que asseguraven el retorn dels veïns després del primer esvoranc i que varen ser paper mullat en produir-se el segon? Es parla de precipitació. I qui se'n fa càrrec, de tanta frivolitat? Qui se'n fa càrrec, de la nefasta gestió de la crisi en aquells moments? I on és la responsabilitat del Govern pel que fa a l'actuació dels departaments d'Habitatge, de Benestar Social o de Comerç? On és la responsabilitat del conseller primer? Per què no s'ha parlat, també, de la nefasta i antidemocràtica política informativa del Govern? On era aquella voluntat de transparència quan es demanava des del Grup Parlamentari Popular que es retransmetessin les sessions de la Comissió pel Canal 33? I quan van comparèixer el veïns, saben què va fer la televisió pública catalana? Retransmetre en directe la conferència de premsa del president Rodríguez Zapatero fent balanç de l'any de Govern. Escolti'm... És clar, parlem de la transparència, però després no es vol mai practicar de veritat.

Les conclusions polítiques de la Comissió han seguit fil per randa el guió que el conseller Nadal va escriure interpretant el Ple del Carmel: dues dimissions per salvar la cara –per cert, es va trigar molt a concretar-les– i atribuir a partir d'aquí responsabilitats a les empreses. Exactament allò que la Comissió ha conclòs amb els vots de la majoria, després de dos mesos de feina. Quina casualitat! –quina casualitat! Al final, resultarà que totes les comissions d'investigació d'aquest Parlament acaben com la comissió de les enquestes falses, que vostès deuen recordar perfectament.

Ara bé, malgrat el meritori treball dels tècnics, resten moltes preguntes sense resposta. Qui i per què va decidir el canvi d'ubicació del túnel de maniobres? Qui i per què? Jo crec que és una pregunta ben senzilla, no? Doncs bé, no ho sabem. Qui i per què va decidir tirar pel dret fent un modificat sense que ningú no en sabés res i sense que ningú no en reti ara comptes? Tampoc ho sabem. Qui i per què va prendre decisions sobre tot això sense informació geològica, sense tenir en compte les deficiències de càlcul de sostenibilitat del túnel i la reducció dels coeficients de seguretat? Qui i per què durant setanta dies no va fer el seguiment de les mesures de convergència del túnel..., i, per tant, sense adonar-se de la situació inestable d'aquest? Qui i per què no feia un seguiment a temps real de l'obra, malgrat totes les alarmes disparades, des de les esquerdes a les vibracions?

És evident que les respostes a aquestes elementals preguntes ens portarien gravíssimes responsabilitats, no

només tècniques, sinó polítiques, del Govern anterior i del Govern actual. I què ha fet, la Comissió, què farà, amb el vot del tripartit i de Convergència i Unió? Doncs bé, assumir de cara a la galeria responsabilitats genèriques i dir que ja s'ha fet tot el que s'havia de fer. Això sí, fent una representació teatral de grans divergències. Però, al final, votaran vostès el mateix. I, per tant, si estan tan allunyats i se senten tan alludits constantment els uns pels altres, haurien de votar de manera diferent –haurien de votar de manera diferent.

Mentrestant, els afectats, quatre mesos després, segueixen sense saber per què els ha passat tot això que els ha passat. I les institucions, una vegada més, absolutament divorciades de les preocupacions reals dels ciutadans.

Com és que encara ningú no ha demanat perdó als ciutadans per aquest monumental bunyol? És que ningú no creu que s'han de depurar responsabilitats polítiques, a més a més de les administratives, de les civils o, eventualment, penals? Cau un túnel i ningú no en té la culpa. O, no recorden la frase bíblica aquella que havien de pagar justos per pecadors? Doncs bé, on són els pecadors? Perquè, teòricament, als justos se'ls va treure –tornen a estar reocupats, per cert. Però, on són els pecadors?

Què dirien les forces del tripartit si l'esfondrament s'hagués produït en els governs anteriors? Quantes manifestacions haurien convocat? Quantes dimissions haurien demanat? Què dirien si el president de la Generalitat de l'època hagués comparat això amb el *chappote* o hagués parlat de 200 milions de dòlars que havien de venir d'Europa de seguida? Què dirien?

De moment, el que queda de tot això és el desprestigi de les institucions, Generalitat i Ajuntament, i, d'entrada, un centenar de milions d'euros, aproximadament, que acabem pagant entre tots, sense comptar la paràlisi de l'obra pública i les seves repercussions macroeconòmiques globals.

Però si pel que fa a la primera part del treball de la Comissió no hi ha hagut autèntica voluntat política d'anar més enllà, resten encara molts interrogants oberts, encara és més decebedora la segona part. Tots sabíem i interpretàvem, qui digui ara el contrari no diu la veritat, que quan es va decidir ampliar el contingut de la Comissió als procediments d'adjudicació, finançament i gestió de l'obra pública, el que els ciutadans volien saber és si aquests procediments permetien, a través d'irregularitats i opacitats, emparar pagaments de comissions il·legals, derivat de la famosa frase del 3 per cent, que tothom va interpretar de la mateixa manera i que es va pronunciar en seu parlamentària, aquí, per part del mateix president de la Generalitat.

I com vol respondre a l'alarma social que es va generar, el Dictamen de la Comissió, proposat pel tripartit i votat en gran part per Convergència i Unió? A través d'aquesta frase, tot aquest tema del 3 per cent queda dient: «Al llarg dels treballs de la Comissió d'Investigació s'ha mantingut la profusió de comentaris i valoracions entorn d'un presumpte cobrament de comissions a canvi d'adjudicacions d'obra pública a Catalunya que no s'ha pogut acreditar.» I ja està. Res més. Una autèntica burla.

Nosaltres hem demanat la compareixença del president de la Generalitat perquè expliqués d'on havia tret tot el que sabia del famós 3 per cent; també del conseller de Política Territorial i Obres Públiques del Govern anterior perquè expliqués quins eren els criteris objectius a l'hora de ser ell el que decidia desempatar en cas que empreses estiguessin empatades; hem demanat que l'ex-president de GISA tornés a la Comissió per concretar quines empreses tractava «amb «carinyo»» i qui li demanava que ho fes, i quins són els criteris objectius a l'hora de definir quant de «carinyós» s'ha de ser; hem demanat la compareixença del conseller Huguet, que ha afirmat reiteradament davant dels mitjans de comunicació que un alt dirigent de CiU li havia dit que no era el 3 per cent, sinó que era molt més.

Doncs bé, tot això no ha estat possible, perquè el PSC, Iniciativa, Esquerra Republicana i Convergència i Unió han vetat les compareixences de polítics en una comissió que tenia per objectiu avaluar si en re dels procediments podien haver-se produït fenòmens de corrupció política. Com ho expliquem? Com ho expliquen, vostès? Com expliquen als ciutadans aquesta brutal contradicció? Resulta que qui pren les decisions finals i qui en té la responsabilitat, que són els polítics, no poden anar a la Comissió a dir el que saben o el que creuen que saben.

I val a dir que el conseller Huguet ens dóna una clara pista sobre la manca absoluta de voluntat real d'esbrinar el que ha pogut passar. Davant de la sol·licitud d'informació per part del molt honorable president del Parlament, en nom de la Comissió, el senyor Huguet respon, emparant-se en una excusa reglamentària, que –i ho cito textualment– «les declaracions citades feien referència a una conversa informal i privada que es va produir quan jo era portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana; el Departament de Comerç, Consum i Turisme no disposa de cap informació ni documentació de l'assumpte citat.» Faria riure, si no fos tan seriós i tan greu, aquest tema. És obvi que la informació sol·licitada no es demana al conseller de Comerç actual, sinó al senyor Huguet com a responsable i dirigent d'una força política i per manifestacions fetes davant dels mitjans de comunicació que són públiques i notòries.

I davant de tot això, aquelles protestes quan nosaltres anticipàvem una mica el que passaria, no?... respecte al fet que s'arribaria fins al final, que la transparència seria total. On són les expressions aquestes electorals de les «mans netes», darrere de tot això? Com és que ningú no ens ha explicat per què totes aquestes afirmacions han portat al fet que en la proposta de conclusions es digui que no s'han detectat irregularitats però sí deficiències, i a partir d'aquí es fan recomanacions per millorar la gestió de l'obra pública? Com és que poc abans de l'esfondrament el mateix Govern de la Generalitat no havia detectat el que succeïa? Més d'un any, feia ja que eren vostès al Govern!

Nosaltres proposem, en el nostre text alternatiu, a través de les esmenes presentades, que el Parlament constati quelcom evident: que hi ha hagut irregularitats administratives; que s'ha actuat amb manca de rigor, amb poca diligència; s'han incomplert els tràmits exigibles en el procés de redacció, aprovació i execució d'un pro-

jecte d'aquestes característiques, i que no s'han pogut saber els motius de la petició de Transports Metropolitans de Barcelona de canviar la ubicació del túnel de maniobres i per què es va fer sense les mínimes precaucions.

També és evident la manca de control del Departament de Política Territorial sobre GISA i de la mateixa GISA sobre les empreses constructores i la direcció d'obra, i la manca de resposta sobre les incidències reals que s'anaven produint.

També voldríem que la Comissió decidís redefinir el paper dels punts d'atenció al ciutadà. També creiem que s'han de fer auditories sobre la línia 9 i sobre la línia de l'AVE. Totes aquestes coses les proposem, i vostès no han volgut incloure-ho dins del Dictamen.

I proposem un seguit d'iniciatives per millorar de veritat, com abans els deia, els procediments i garantir-ne la total transparència. També voldríem que el Consell Executiu s'adrecés a les institucions estatals amb l'objectiu de garantir la immunitat, com ja vàrem dir en el debat de la Moció de censura, a les persones que siguin denunciants i/o testimonis de càrrec de delictes vinculats a la corrupció relacionada amb decisions polítiques i/o administratives lligades a l'obra pública, i no deixar-ho només a criteri del fiscal.

Vaig acabant, senyor president, senyores i senyors diputats. Avui tenim una gran responsabilitat davant dels ciutadans directament afectats del barri del Carmel. També sobre tots aquells que avui viuen angoixats i preocupats perquè estan afectats, els seus domicilis, els seus comerços, les seves activitats, per obres públiques subterrànies. I, en general, també tenim una gran responsabilitat davant de tots els ciutadans de Catalunya i del conjunt d'Espanya, que fa quatre mesos assistien estupefactes i irritats a la brutal negligència posada en relleu per l'esfondrament del túnel de maniobres al Carmel i que en fa tres, ja, de mesos, varen quedar també totalment escandalitzats en veure el creuament d'acusacions i amenaces durant el Ple extraordinari que ja és conegut com «el del 3 per cent».

No sé si se'n recorden, senyores i senyors diputats, del trasbals polític, social i mediàtic que es va produir i dels episodis posteriors sobre el suflé, la vaselina o les comparacions amb les dones maltractades, les querelles criminals anunciades o una moció de censura (*remor de veus*) presentada pel nostre Grup per tal de forçar un debat que no es volia ni des del Govern ni des de l'oposició –que no es volia ni des del Govern ni des de l'oposició–, com tampoc volien vostès una comissió d'investigació.

Bé, i ara què? La setmana passada un mitjà de comunicació, en general gens hostil a qui ara ens governa, com la majoria que hi ha a Catalunya, per cert, feia un reportatge sobre què en pensaven, de tot això, els veïns del Carmel. I les conclusions eren demolidores per al prestigi de les nostres institucions, institucions d'autogovern, i també per a la confiança en els nostres dirigents polítics. I tothom, i ho diuen també les enquestes, totes les enquestes que s'han fet, es mostra convençut de l'existència d'un pacte de silenci per tal de, com ja ho vàrem dir fa un temps, tapar-se mútuament les vergonyes.

Això era una comissió d'investigació. Vostès quatre l'han convertit en una pura comissió d'estudi. Han traït l'esperit de la Resolució que creava la Comissió, però també el que és més important: han traït el desig dels ciutadans que les nostres institucions d'autogovern estiguessin a l'alçada de les circumstàncies.

Acabo, senyor president. Massa vegades són vostès ja objecte de les bromes derivades dels seus comportaments. Però amb aquest tema no s'hi val a anar de broma. Avui podem ser objecte de l'allunyament irreversible dels ciutadans, de la confiança mínima necessària que haurien de tenir en els seus governants. És clar que vàrem demanar dimissions! Les vàrem justificar una a una. I avui, lamentablement, segueixen persistint els motius per seguir demanant aquestes dimissions.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom... (*El Sr. Amorós i March demana per parlar.*) Senyor Amorós... (*Pausa.*) Amb la mateixa..., és a dir, el que he dit abans serveix per ara. Té trenta segons exactes.

El Sr. Amorós i March

Sí, el senyor Piqué..., que agraïm la seva presència avui aquí, però entenem que ha tingut poc temps per llegir-se les propostes de resolució, diu que no es diu qui i per què es va produir el canvi d'ubicació: llegeixi, de l'apartat de fets rellevants, el punt segon. Qui i per què pren decisions de modificar: de l'apartat de fets rellevants, el punt quart. Qui i per què no es va fer el seguiment de mesures de convergència i de qui era la responsabilitat: punt 4 de responsabilitats. I qui i per què havia de fer seguiment de l'obra: punt 3 de responsabilitats.

El president

Té la paraula la senyora Dolors Clavell, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Bé, com hem fet al llarg de tota la Comissió d'Investigació, i crec que per això ens n'hem sortit, seguirem esforçant-nos per abstraure'ns de la contaminació ambiental que determinades actituds generen.

Sí que no em puc estar de dir-los, i, senyor Piqué, li ho dic a vostè especialment, que no hem format part de cap pacte, ni de silenci ni de cap altre tipus. És més, ningú ens ha ofert ni ens ha insinuat tan sols cap pacte, ni de silenci ni de qualsevol altre tipus, ni directament ni indirectament. Li ho vull dir així de clar.

Hem treballat a fons per donar una explicació, en la feina que se'ns havia encomanat, per posar solucions, i de cap de les maneres hi ha un frau en aquesta tasca. Només la gent podrà decidir entorn de la sinceritat de les seves o de les meves paraules, però en tot cas sí que em sembla incomprendible que vostès vinguin aquí a dir-nos que..., a fer-nos creure que són els únics preocupats per fer net en aquest país.

Només vull recordar un petit detall. En la passada legislatura, es van oposar ni més ni menys que en vint-i-vuit ocasions a constituir comissions, precisament per aprofundir en casos foscos de l'anterior Govern.

Per tant, què ens vénen a dir, ara? Què ens vénen a dir, quan just el Govern que vostès protegien ara és a l'oposició? Quan durant els anys en què va està governant no van dir res?

Francament, jo penso que no és creïble que vulguin vendre aquesta imatge que han estat els únics que tenien ganes d'aprofundir en les males pràctiques, presumptes males pràctiques, de l'anterior Govern. Senzillament, no és veritat.

El que vostès han estat fent durant tota la Comissió i avui també és fer «maranya», com sempre, aprofitar políticament qualsevol excusa per fer-se veure als mitjans de comunicació, fins i tot manipulant i tergiversant la realitat, i, el que és més greu, els veïns i la població en general.

Respecte als veïns, ja els hem dit en alguna altra ocasió que ens sembla indigne instrumentalitzar el dolor de les persones en moments difícils i provocar entre altres coses que el seu procés de recuperació sigui més lent i més entrebancat.

I respecte a la població en general, ens sembla que estan utilitzant en els últims temps unes tècniques clarament populistes i demagògiques que parteixen del fet que els ciutadans són fàcilment utilitzables o, com a mínim, s'ho empassen tot. És una tècnica, com hem dit algunes vegades, Berlusconi, que ens preocupa molt i molt.

Però, com que vull seguir mantenint que no ens deixarem contaminar, vull deixar a banda aquest tema –ja en tornarem a parlar–, vull anar per feina i parlar dels objectius d'aquesta Comissió.

Què ha fet la Comissió? Doncs, primer, fixar les causes de l'esfondrament. Avui podem concretar aquestes causes, les causes que van fer ensorrar el túnel, i també l'entorn que va fer possible aquestes causes immediates, com s'ha explicat per part dels companys que m'han precedit.

Hem fixat responsabilitats. És un aspecte que en l'encàrrec inicial que teníem del Parlament no hi era precisat, però ens ha semblat que calia incidir-hi per donar més confiança entorn del nostre propi treball. I entre les responsabilitats, evidentment, n'hi ha de les empreses que estaven treballant en el túnel del Carmel, que creiem que van treballar amb una dinàmica i unes formes poc acurades, fins i tot negligents, que de cap manera s'ajusten al que ha de ser exigible quan es fa una obra complexa com la del Carmel.

Hi ha també responsabilitats del Govern actual –ho hem dit així de clar– per no haver reaccionat davant mètodes viciats que s'han aplicat tant des de GISA com des de la Direcció General de Ports i Transports. Per això donem per bones les dimissions que hi van haver i demanem al nou Govern que trenqui la continuïtat –així de clar–, que trenqui aquesta continuïtat. I ens comprometem a seguir aquest tema com a parlamentaris, perquè és la nostra obligació.

Els partits que donem suport al Govern hem fet aquesta autocrítica. A mi no m'agrada posar-nos medalles per aquest fet, perquè crec que és senzillament la nostra obligació: analitzar les coses i, si creiem que hi ha crítiques i autocrítiques a fer, fer-les.

Però és veritat que Convergència i Unió, en aquest cas, no ha volgut fer aquesta mínima –mínima– autocrítica que es deriva del nostre treball. I està clar que hi ha responsabilitats també de l'anterior Govern en l'enfonsament del Carmel. És indubtable, és obvi que els vicis en les formes de fer no van començar el gener del 2004. Vostès, els senyors de Convergència i Unió, tenen responsabilitat en el Carmel. El que passa és que ja no poden dimitir. És així de senzill. Però la seva responsabilitat política ha passat per deixar el Govern. No els podem exigir res més, però sí que podem –i hem de fer– confirmar l'encert d'aquesta alternança que es va produir i denunciar la seva forma de gestionar el país i, en aquest cas, aquest tema de les obres d'infraestructura.

Hem fixat les condicions per millorar la gestió de les obres públiques. El cas del Carmel ens ha permès detectar que no hi havia prou rigor a l'hora d'enfrontar obres d'infraestructura com aquestes. Per això, en les conclusions imposem més respecte i més qualitat en els projectes, també en la seva execució, també millor supervisió tècnica. No ens agrada la forma de treballar que ens va descriure, per exemple, l'exdirector general de GISA, el senyor Borràs, quan va venir i, a part d'intentar enlluernar-nos amb la seva particular teoria de l'error humà, venia a dir-nos que les decisions en aquestes obres es prenen a peu d'obra, realment, a sota terra, en funció de les circumstàncies que s'anaven trobant... Ens sembla que és una tècnica massa arriscada. I, per tant, ara les obres subterrànies en zones urbanes hauran de complir especials requeriments geològics i mantenir coeficients de seguretat superiors als que s'han vingut aplicant. I això la gent ho ha de saber; tot-hom ha de saber que hi haurà un plus d'atenció tècnica i de protecció en aquestes obres, dirigit precisament a donar més seguretat.

Hem vist també que una idea mal plantejada de les unions temporals d'empreses pot haver servit, per una banda, per protegir-ne algunes i, a més, junt amb una subcontractació descontrolada i una manca de prevenció en els riscos laborals, pot afectar negativament la qualitat i la seguretat de les obres i generar una situació de precarietat, de peremptorietat, que considerem inacceptable.

Per això alertem el nou Govern que ha de posar fi a la pràctica d'adjudicar a UTE si no hi ha una prèvia justificació objectiva, i de no controlar les subcontractacions, com succeïa fins al moment, i que s'han d'extremar les mesures dirigides a la prevenció en seguretat i salut. El quadre que, d'alguna forma, es descrivia en els sindicats, quan van comparèixer en aquesta Comissió, era certament preocupant, i pensem que hem de posar-hi remei.

També hem fixat condicions per millorar el sistema de contractació de les obres públiques; entre altres, hem decidit que no pot haver-hi concentració en poques mans. Un exemple els puc explicar. Quantes empreses

de control geològic hi ha a Catalunya? Doncs n'hi ha unes quantes. És normal, doncs, que l'empresa que ens ha provocat problemes en aquest cas passés, l'any 99, de facturar per valor de 98.000 euros a, el 2003, gairebé 2 milions d'euros? Nosaltres creiem que això no és normal, i per tant hem insistit sobre la necessitat de diversificar les adjudicacions. I això s'ha de fer estant alerta del funcionament i la composició de les meses de contractació, evitant que sempre les mateixes persones contractin les mateixes empreses, i per tant hem recomanat que aquestes persones vagin canviant i que totes les decisions s'hagin de justificar i, a més, de publicar. Han de ser públiques les decisions, s'ha d'evitar l'opacitat i la generació de cercles reduïts de coneixement entorn de la contractació. I aquí, per nosaltres ha estat reveladora la lleugeresa en les formes i els plantejaments de les persones que han vingut en representació de l'antic Govern. Quan recordem les compareixences dels antics responsables, no podem més que concloure que hi ha una verdadera necessitat de modernització de la Generalitat, que no pot ser gestionada com si es tractés d'una empresa familiar.

També volem parlar de la presumpta existència de comissions il·legals i eventuais corrupcions entorn de l'obra pública. Volem explicar, perquè es pot explicar, com ho hem abordat nosaltres. És estrictament cert que aquesta no era la Comissió del 3 per cent, és estrictament cert. Però tot i així, nosaltres creiem que les paraules del mateix president de la Generalitat entorn del 3 per cent, malgrat la improvisació, van obrir una escletxa, una esperança de regeneració democràtica. Per això vam decidir entomar la qüestió i aportar el que poguéssim per a la resolució d'aquest espinós tema, coneixedors de les dificultats que suposaria. Però creiem que una altra cosa tampoc no s'hauria entès.

Amb les eines de treball de la Comissió parlamentària, que no passen per espionar ningú, ni per demanar comptes bancaris, ni res similar, i amb els dos mesos que teníem per davant, hem intentat esbrinar coses. I ens hem trobat que, en públic –i hem dit també que és diferent en privat–, tothom ha negat o ha dit desconèixer l'existència de comissions. L'única informació indirecta que ens ha arribat amb una certa rellevància és l'Informe sobre la gestió de l'empresa pública Adigsa, on consta clarament que es pagaven obres i serveis sense cap mena de procediment d'adjudicació previ. Aquest Informe, tota aquesta documentació i informació, el nou Govern l'ha portat a la Fiscalia, i per tant esperem resultats.

Què més podem fer entorn d'aquesta qüestió? Nosaltres pensem que, primer, no estendre el sentiment que l'oportunitat de regeneració s'ha perdut. Tenim casos oberts en la via judicial, la Fiscalia és competent per investigar; suggereixo que li enviem el resultat del nostre treball, les nostres conclusions, amb aquesta idea de col·laborar en un objectiu comú de netedat. Però s'està treballant en temes que tampoc volem oblidar i que volem posar sobre la taula. S'està treballant en la xarxa d'interessos descoberta entorn del cas Treball o el cas Pallerols, referits a la presumpta desviació de fons destinats a formació dels treballadors. S'està treballant en la xarxa d'interessos entorn del cas Turisme, on es descriu un tenebrós quadre de desídia i corrupció en el

Departament de Turisme, entre el 93 i 95, segons expressió de l'advocat de la mateixa Generalitat que porta l'acusació. El mateix cas Adigsa, que s'està investigant, amb el senyor Penín i les seves peculiars activitats, també cal no oblidar-lo. Per tant, no volem oblidar, ni oblidem aquests casos que tenim sobre la taula; la llista és llarga, també els que tenim en la memòria, a l'hora d'analitzar la realitat política passada, present i futura d'aquest país.

En totes aquestes denúncies, nosaltres hi hem participat activament, com a Iniciativa. I vostès, senyors del PP, no han fet res durant tots aquests anys. Això em sembla particularment destacable. La intuïció ens diu que vostès, si volguessin, saben moltes més coses que nosaltres, senyor Piqué (*rialles*); que tots nosaltres junts, el Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Alternativa, jo diria que junt amb els nostres amics i familiars. Si volguessin, segurament podrien aportar, per pròpia experiència, dades importants en aquest debat.

També pensem que, si aconseguim que el nou Govern faci les coses bé i que sigui net, un dia o altre tornarem a parlar d'aquest tema. Segurament es necessita més temps perquè es moguin determinades coses. Costa molt canviar hàbits i parlar de tot amb claredat, però l'oportunitat de regeneració no s'ha perdut. Aquest missatge sí que el voldria llençar clarament: No s'ha perdut l'oportunitat de regeneració. I en tot cas, és clar que nosaltres no podem renunciar a la introducció de major transparència i major rigor en la gestió pública. I amb això, la Comissió, amb el suport dels experts, als quals agraeixo en aquest moment la seva tasca, ha fet un esforç important per aportar idees i forçar l'adopció de mesures.

En aquesta transparència, no podem oblidar tampoc la transparència que ha d'abastar els comptes dels partits polítics. I per això té molta importància que la Comissió hagi inclòs la necessitat d'eliminar les donacions anònimes. És una qüestió que perseguiu fa molt temps, que vam incloure a les nostres pròpies conclusions i que, de forma reveladora, ni Convergència i Unió ni el PP han acceptat. Ens sembla que els fets són els que demostren les voluntats, no les paraules, i en aquest sentit, en aquesta matèria crec que han quedat senzillament retratats.

Tot i així, nosaltres plantejem que podríem arribar a eliminar les donacions anònimes als partits polítics i això no necessàriament implicaria posar fi a determinades actuacions irregulars. Creiem que s'ha d'acompanyar tot plegat d'un discurs entorn de l'ètica en la gestió dels afers públics, per això hem inclòs referències també a aquest tema en les conclusions. Des de la política es pot fer, o no, un discurs que afavoreixi el treball dels gestors honrats. I nosaltres creiem que sí que s'ha de fer aquest discurs, per la salut democràtica del país, i per tant volem també que hi hagi un especial esforç en aquesta matèria.

Tot el treball que en conjunt ha fet la Comissió pensem que no és gens menyspreable. Ningú pensava, al principi, que poguéssim arribar fins aquí. Per tant, nosaltres estem orgullosos de la tasca feta; inèdita entre altres coses perquè mai aquest Parlament havia fet una feina similar.

Respecte a algunes posicions que han sortit aquí, a nosaltres ens sembla que l'anàlisi de la realitat respecte a la feina que ha fet la Comissió, que planteja Convergència, és una anàlisi tan i tan parcial que senzillament els desacredita. Perquè aquesta pràctica de magnificar les nimietats, quan perjudiquen el Govern, i obviar temes essencials, si el beneficien, pensem que senzillament els fan perdre credibilitat. I en tot cas, creiem que és molt més útil per als ciutadans tot això que molt resumidament he volgut explicar-los que la tàctica destructiva i tergiversadora reiteradament aplicada, en aquest cas, al meu entendre, pels partits que són a l'oposició.

Moltes gràcies.

(El Sr. Piqué i Camps demana per parlar.)

El president

Senyor Piqué...?

El Sr. Piqué i Camps

Per al·lusions repetides, fins i tot abans d'intervenir. Però em vull referir només a la que s'acaba de fer. Jo li vull donar la raó a la senyora diputada. En la immensa majoria de temes, nosaltres en sabem molt més que vostès. El que passa és que vostè ha anat a triar-ne un que precisament no és així.

Gràcies.

El president

Cridem a votació.

(El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.)

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Senyor president, per demanar les votacions separades. És el moment de fer-ho ara?

El president

És el moment.

El Sr. Rull i Andreu

Doncs, demanem votació separada, en el bloc de fets rellevants, del punt 1.

El president

Estem parlant del Dictamen sempre, eh?

El Sr. Rull i Andreu

Del Dictamen, sí.

El president

Sí...?

El Sr. Rull i Andreu

Votació separada del bloc de fets rellevants, del punt 1 i del punt 3. En aquesta mateixa, diguem-ne, separació

de blocs, en el de responsabilitats, del punt 1 i el punt 2. Per tant, d'aquests quatre punts –dos del bloc de fets rellevants i dos del bloc de responsabilitats– demanaríem votació separada.

I després hi ha una qüestió. Hi ha una esmena del tripartit que es planteja en els mateixos termes pràcticament que l'esmena, que el text inicial. Nosaltres voldríem fer votació separada del bloc del Dictamen inicial.

El president

En el cas que s'aprovi l'esmena, vostè vol votació separada de l'apartat 4 de les conclusions, del punt 5.

El Sr. Rull i Andreu

Exacte, sí. Sí, vaja, perfecte. *(Pausa.)* No, escolti, li dic exactament, en cas que s'acceptés l'esmena demanaria votació separada. Hi ha un punt que diu: «A aquests efectes, el Parlament de Catalunya manifesta la necessitat de donar compliment efectiu i desenvolupar els acords...» Comença amb «la transparència en els comptes dels partits polítics».

El president

Punt 5, apartat 4 de les conclusions.

El Sr. Rull i Andreu

Després. «La introducció de codis d'ètica i transparència comptable a les empreses vinculades.»

El president

O sigui, l'esmena, en definitiva, substituirà..., si s'aprova, substituirà aquest text. Vostè vol votar això.

El Sr. Rull i Andreu

Exacte, sí.

(Pausa.)

El president

Senyor Rull, tot sencer? És a dir, el text de l'esmena, si s'incorpora el text, tot sencer o només un tros?

El Sr. Rull i Andreu

Si s'acabés incorporant l'esmena, demanaríem dues votacions separades d'un paràgraf i d'un altre paràgraf. Primer s'hauria de votar l'esmena. Després, amb posterioritat, hauríem de votar aquest punt dins el Dictamen, entenem.

El president

Això ja està clar. Si s'aprova l'esmena s'incorpora en el Dictamen. Llavors, un cop fet això, quina votació separada vol?

El Sr. Rull i Andreu

La votació separada és la que intentava explicar-li, que és en aquest punt que hi posa: «La transparència en els

comptes dels partits polítics...», el que ve immediatament posterior; d'això, votació separada. I després de l'«així mateix».

El president

Per tant, des de «la transparència» fins...

El Sr. Rull i Andreu

No, des d'«en especial» fins a «anònimes».

El president

O sigui, vostè vol treure... Senyor Rull... (*Veus de fons.*)
Senyor Rull, està parlant amb mi, si us plau.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, digui.

El president

Vostè vol treure «en especial» fins a «anònim».

El Sr. Rull i Andreu

Exacte. I després, votació separada també, on posa: «Així mateix, cal adoptar mesures per», al primer paràgraf que diu: «La introducció de codis». De tot aquest paràgraf, també, votació separada.

El president

Estrictament d'aquest paràgraf, «la introducció de codis».

El Sr. Rull i Andreu

«La persecució de diner opac» quedaria dins la resta de votacions, d'acord?

(*El Sr. Ferran i Serafini demana per parlar.*)

El president

Senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

Senyor president, si no li sap greu, per evitar confusions, li demanaria al portaveu de Convergència que ens llegís el text literal que vol votar separatament.

El president

El senyor Boada demana la paraula també.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, pel mateix, perquè no entenem exactament si el que es volia retirar, el Grup de Convergència i Unió, era el que diu: «L'eliminació de les donacions anònimes», «i, en especial, l'eliminació de les donacions anònimes», en el text que diu: «La transparència en els comptes dels partits polítics i, en especial, l'eliminació de les donacions anònimes», és el text que es votaria separatament.

Gràcies, senyor president.

El president

Es votaria separatament: «I, en especial, l'eliminació de les donacions anònimes», u. I dos: «La introducció de codis d'ètica i transparència comptable en les empreses vinculades a l'obra pública.»

El Sr. Rull i Andreu

Em permet un moment, senyor president?

El president

Li permeto.

El Sr. Rull i Andreu

Aquí estem avançant esdeveniments. Nosaltres hem posat un condicional, perquè, senyor Boada, sap perfectament que nosaltres hem presentat una esmena a aquest punt, en la qual diem que es modifiqui la Llei en aquest context. I vostès tenen majoria aquí...

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

...i a Madrid per modificar la Llei.

El president

Senyor Rull, demanen votació separada?

El Sr. Rull i Andreu

Sí, sí.

El president

Fem una cosa. Escoltin, ho farem més pràctic. Farem les votacions. Un cop estigui aprovada l'esmena, vostè farà la petició concreta.

Per tant, començaríem les votacions, d'entrada, amb l'esmena a la totalitat que ha presentat el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 14 vots a favor i 115 vots en contra.

Seguidament, votarem les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 44 vots a favor i 85 vots en contra.

Ara votarem l'esmena dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 72 vots a favor i 57 vots en contra.

Passem, seguidament, a la votació de les conclusions del text del Dictamen. En primer lloc, votarem del bloc

«fets rellevants» els punts 1 i 3. Queden clars els termes de la votació?

Comença la votació d'aquests punts concrets, l'1 i el 3 del bloc «fets rellevants».

Aquests punts han estat aprovats per 72 vots a favor i 56 vots en contra.

Votarem, seguidament, del bloc «responsabilitats» els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 72 vots a favor i 57 vots en contra.

I queda només la darrera votació..., queden dues votacions: la del Dictamen, però queda encara la que esmentava el senyor Rull.

De l'apartat 4 del punt 5, un cop aprovada l'esmena, s'hauria de votar per separat la frase «i en especial l'eliminació de les donacions anònimes», és això? Votem això, doncs.

Comença la votació.

Aquesta frase ha estat aprovada per 72 vots a favor, 43 abstencions i 14 vots en contra.

I ara votariem, tres paràgrafs més avall, «la introducció de codis d'ètica i transparència comptable en les empreses vinculades a l'obra pública»; és això?

Comença la votació d'aquest paràgraf.

Ha estat aprovat per 72 vots a favor i 57 vots en contra.

Votariem, ara, la resta del Dictamen.

Comença la votació.

Les conclusions del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Projecte, l'Adjudicació o l'Execució i el Control de les Obres de la Línia 5 del Metro, especialment al Pas pel Barri del Carmel, i també sobre els Procediments d'Adjudicació, Finançament i Gestió de l'Obra Pública a Catalunya ha estat aprovat per 115 vots a favor i 14 vots en contra.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta presidència, tot acollint la sol·licitud conjunta del conseller primer i del diputat interpellant, proposa l'alteració de l'ordre del dia amb la posposició per a una altra sessió plenària de la interpellació que consta amb el número 8 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política esportiva.

Alteració de l'ordre del dia

Així mateix es fa avinent també la sol·licitud de l'honorable conseller de Relacions Institucionals i Participació en el sentit que el punt número 9, que és la interpellació sobre la política exterior de la Generalitat, sigui substanciada immediatament després del número 5, del punt número 5.

No hi ha cap objecció ni cap oposició? (*Pausa.*) Per tant, podem considerar acceptades les propostes.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00150/07)

Entrariem en el torn de preguntes al president de la Generalitat, i la primera, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, la formula l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, el triomf del «no» en el referèndum sobre el Tractat constitucional a França i a Holanda ens ha de portar a una profunda reflexió sobre el futur de la Unió Europea.

I aquesta reflexió, l'hem de fer conjuntament tant els que varem votar «no» a Catalunya i a Espanya, com els que varen votar «sí»; ens unia un profund europeisme, i, per això, ens cal una reflexió conjunta, perquè molts ciutadans europeus estan —estem— descontents de la manera com es construeix Europa.

És veritat que en el «no» francès hi ha un percentatge d'antieuropisme, no ho podem negar, però també és cert que, en la major part, tant a Holanda com a França i també a Catalunya, el «no» significava, com deia ahir en un article el professor i eurodiputat socialista Sami Naïr, un no a una construcció liberal d'Europa que ja no es veu com a portadora de futur, i això és preocupant.

Dilluns passat *Le Monde* publicava una enquesta feta el mateix diumenge dia 29 sobre les raons del vot, i entre els votants del «no» la por a l'atur era la principal motivació, i els agents d'aquesta por era el *dumping* social, les deslocalitzacions o el projecte de directiva Bolkestein sobre la liberalització dels serveis. I aquestes també eren les raons que pesaven a Catalunya i a Espanya entre els votants del «no»: el Tractat constitucional no feia, no fa front a aquestes situacions, al contrari.

En aquest sentit, el 19 de maig sortia a la premsa francesa un exemple de l'aplicació anticipada de la directiva Bolkestein. France Télécom subcontracta una empresa portuguesa: vehicles matriculats a Portugal, els assalariats de vegades no parlen ni una paraula de francès, se'ls allotja en barracons prefabricats i estan sota la contractació laboral portuguesa, és a dir, pagats sobre la base del cost horari de Portugal netament inferior al de França. Res d'il·legal: una altra manera de construir Europa que provoca un fort descontentament social que s'ha manifestat sobretot entre les classes populars que han fugit de consignes de partits i sindicats.

Dos països fundadors de la Unió Europea han dit que no a un tractat constitucional que perpetua aquesta Europa liberal, burocratitzada, allunyada, com diuen, dels ciutadans. S'ha de canviar de rumb.

Continuem pensant en una Europa unida. No passa res apocalíptic, com ens amenaçaven alguns polítics d'aquí si guanyava el no. A la cimera del mes de juny s'hi ha d'anar convençut que cal canviar coses. Una vegada més Europa necessita polítics valents, que sàpiguen interpretar què volen els ciutadans i comencin a treballar en aquest sentit.

Sami Naïr deia que el poble francès proeuropeu acaba d'obrir la caixa de Pandora; nosaltres creiem...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Boada i Masoliver

...que hi ha una esperança encara per a molts.

I, per això, senyor president, quina reflexió fan vostè i el seu Govern sobre aquesta nova situació, i si estan disposats a liderar aquesta necessitat d'una altra mirada en la construcció de la Unió Europea.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, vostè ha començat dient «estem descontents», i té tot el dret a dir-ho i a expressar-se així. No totes les forces polítiques han tingut, en aquest sentit, el dret a fer-ho en la forma que vostè ho ha fet, tot i que segurament a partir d'ara tothom descobrirà que havia estat descontent.

El primer que hem de fer és respectar les regles establertes; estem en un procés en marxa, falta encara un any i mig. I, en segon lloc, dir clarament que la crisi política europea, provocada per dos dels països fundadors, és sens dubte una de les més serioses, si no la més seriosa, que mai ha patit la Unió.

Acabem de descobrir que molta gent a Europa no ha entès no solament el que ha de passar, sinó el que ja ha passat, i que consideren que hem anat –això que a nosaltres ens ha semblat tan lent– massa de pressa.

Tercer, i això li ho vull dir ben clarament, una Europa menys unida mai serà una Europa més social; una Europa menys unida no serà mai una Europa més efectiva en el camp de la política social.

La por a l'atur pesa, però menys Europa no serà menys atur, probablement més. No podem fer el joc a l'extrema dreta xenòfoba ni als pitjors nacionalismes europeus, que hi són.

Europa té dificultats? Sí. Però les té perquè està prefigurant el tipus de governança de les grans regions mundials que vertebraran l'escena internacional: la Unió, els Estats Units, la Unió Africana, l'UMA, el Mercosur, etcètera. Ens adrecem cap a un món que estarà governat per regions, que serà el fruit d'acords entre grans regions mundials.

El que ara ens toca a tots els europeistes és reconstruir el pacte entre eficiència i reformes socials, i, per tant, revisar Lisboa, el que se'n diu «l'esperit de Lisboa» o «l'acord de Lisboa».

Hi ha joves que em diuen: «Vaig anar a votar, aquí, perquè sóc europeista, però vaig votar en blanc perquè no entenc del tot el que diu la Constitució.» I hi afegixen: «Si al final hi ha un referèndum global europeu, probablement votaré que sí, perquè estic més en contra de les raons del no, que insatisfet de les raons del sí.»

Espero que la cimera d'aquest estiu i el Barcelona +10, a Barcelona, el mes de novembre, seran el moment d'una reflexió sobre aquests punts, que els líders, els vells i els nous, d'Europa han de fer sens dubte.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre si el Govern ha elaborat cap informe intern de les causes de l'esvoranc produït a la cua del túnel de maniobres de la línia 5 del metro de Barcelona, al barri del Carmel, i de la situació general de l'obra pública a Catalunya (tram. 317-00148/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. La pregunta és si el Govern ha elaborat algun informe de caràcter intern sobre les causes de l'esvoranc de la línia 5 del metro de Barcelona, al barri del Carmel, i de la situació en general de l'obra pública a Catalunya.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, el Govern ha elaborat tots els informes necessaris, com s'ha explicat aquest dematí.

A més, atenent la Resolució 195/VII d'aquesta cambra, el Govern ha encarregat auditories de les obres subterrànies urbanes que s'estan duent no solament en aquesta ciutat, sinó a tot Catalunya. I les que s'han acabat, les han lliurades ja a la Comissió corresponent del Parlament.

El president

El senyor Piqué té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Sí, moltes gràcies. Gràcies, senyor president. Jo valoro que hagin assumit la necessitat de fer auditories sobre l'obra pública subterrània a Catalunya. Era una cosa que demanàvem incloure al Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'esvoranc del barri del Carmel i els processos d'adjudicació de l'obra pública. Vostès no ho han volgut, però accepto que en la pràctica això vagi endavant.

Però sí que m'agradaria demanar-li una cosa, i és que aquest matí s'ha aprovat el Dictamen de les conclusions, amb el nostre vot contra com és conegut. Però hi ha tot un seguit de mesures que estan previstes respecte als mateixos procediments d'adjudicació, gestió i finançament de l'obra pública. I m'agradaria demanar-li si té el Govern, ja, i el seu president, alguna idea respecte als terminis d'aplicació.

I li vull manifestar la meva inquietud respecte a aquests terminis d'aplicació, perquè ja fa tres mesos que es va decidir, arran dels debats parlamentaris corresponents, crear l'oficina antifrau. I hem escoltat el conseller primer que deia que aquesta oficina antifrau estaria en marxa a finals del mes d'abril, a través de la nostra insistència. Després, quan li vàrem tornar a preguntar, ens va dir que s'havia retardat una mica i que ara ja segurament seria a finals de maig.

Si jo no m'equivoco, avui estem a 2 de juny, i m'agradaria saber si el ritme, la intensitat i l'aplicació de les mesures previstes avui i aprovades per aquest Parlament respecte a totes aquestes qüestions tindran, bé, el mateix grau d'eficàcia i d'eficiència que la creació de l'oficina antifrau, que, de passada, m'agradaria recordar-li que no deixa de ser contradictori –i acabo, senyor president– que l'oficina antifrau, respecte a decisions que pugui prendre l'Executiu, sigui controlada per l'Executiu; no deixa de ser una contradicció en els termes.

M'agradaria que m'ho expliqués, tot això.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, l'informe sobre l'accident del Carmel, jo crec que ha estat el més exhaustiu presentat mai per cap Govern de la Generalitat sobre aquest tipus de qüestions. El conseller Nadal ho ha explicat per activa

i per passiva... (*veus de fons*) –altres desgràcies hi han hagut–, per activa i per passiva, el 9 de febrer a la Comissió de Política Territorial i obra pública, en el Ple monogràfic del 24 de febrer i en la compareixença a la Comissió d'Investigació del dia 14 de març.

Miri, aquest Govern vol transparència i n'hi haurà. La societat catalana mira endavant, i exigeix que no torni a passar que s'instal·li la sospita de pràctiques poc correctes. Això és el que se'ns demana. I li garanteixo que ho aconseguirem. Hem multiplicat les mesures de garantia de seguretat en l'obra pública i estem creant, efectivament, l'oficina antifrau; a finals del mes de febrer vam dir que seria en un període de quatre mesos i serà.

El país ha de funcionar, no ens aturarem. Frenar l'obra pública fóra una reacció funesta per a aquest país; el que cal és fer-la bé, fer-la millor. Vostè es va equivocar presentant la Moció de censura, i insisteix en el seu error: ara demana el que en aquell moment no va saber exigir o aconseguir. Massa tard. Però no és massa tard per fer les coses bé, i les estem fent bé.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00152/07)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, estem en un escenari bastant general de modificació del marc institucional, estatutari primer, probablement constitucional més endavant. Hi han estatuts d'autonomia que van ser aprovats més tard que no pas el nostre, i van ser reformats; d'altres que ara s'hi posen, i, en alguns casos, que incorporen ja alguns elements de les propostes que s'estan elaborant des de Catalunya, i ben fet que fan.

El nostre té ja vint-i-sis anys, i ens toca posar-nos al dia; amb més d'un quart de segle han canviat moltes coses: Espanya forma part de la Unió Europea, el fenomen de la immigració, les noves tecnologies, i un element democràtic que sovint s'oblida, la majoria de la societat catalana amb dret a vot no tenia en aquells moments l'edat per poder votar.

A Catalunya la Ponència sobre l'Estatut al Parlament ha anat avançant, queden, òbviament, aspectes importants pendants.

Nosaltres hem sostingut sempre que el finançament era una qüestió fonamental, que era, de fet, la peça clau de l'Estatut d'autonomia, de tal manera que el finançament és l'Estatut, sense finançament no hi ha Estatut d'autonomia de Catalunya.

I tots hem de fer l'esforç perquè la gent entengui la importància de les reformes que tenim entre mans i

com això afecta la seva vida quotidiana, que amb més instruments polítics, amb més recursos, hi haurà millor sanitat, millor educació, més cultura, més assistència social.

En condicions normals un govern ha de procurar arribar a acords amb l'oposició; en situacions excepcionals un govern té l'obligació de fer-ho. I ara n'és una. Els millors moments de la història de Catalunya han estat moments de màxima unitat. El Govern té ara una proposta de finançament elaborada pels tres partits del Govern, i també hi ha propostes que vénen de l'oposició.

Jo li demano, senyor president, que el Govern que vostè presideix s'esforci a arribar a acords amb l'oposició. Catalunya necessita un nivell de benestar, que l'economia funcioni, que les empreses rutllin, que el país avanci en tots els sentits, i junts i amb recursos tot serà més fàcil i ens en podrem sortir.

Senyor president, veu amb bons ulls, vostè, poder facilitar aquesta màxima entesa i d'aquesta manera enviar un missatge d'optimisme, de confiança i d'unitat a la societat catalana?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, jo li contesto, d'entrada, que sí. Jo ho veig amb optimisme, tot i que no se'ns amaguen, ni a mi ni a vostè ni a ningú, les dificultats que tenim per endavant, puix que vint-i-cinc anys després de fer el que vam fer, l'Estatut, i, per tant, molts anys després, probablement, d'haver passat per moments en què tots o alguns haguessin volgut alguns canvis que no es van poder produït, en part per prudència, ara ha arribat l'hora de la veritat. I en aquesta hora de la veritat jo estic d'acord amb vostè que hi ha tres criteris que són bàsics: la determinació, la unitat política i també la cívica, i, per descomptat, el rigor.

Ara és l'hora de la unitat i no l'hora del partidisme, ara és quan es demostra. Ni fronts nacionals partidistes, ni pinces Madrid - Catalunya, ni cavalls de Troia: diàleg franc de tots amb tots per assolir l'objectiu que ens hem proposat.

Jo agraeixo l'esforç que està desplegant Esquerra perquè la unitat avanci i l'acord sigui possible, perquè em consta absolutament. Cap força política catalana preferirà, crec, els rendiments incerts d'un fracàs. I no ho farà, per patriotisme; estic segur que no ho farà, per patriotisme. A tots, segurament, ens hauria agradat al final del procés haver obtingut coses que no haurem obtingut en el text de l'Estatut, però el patriotisme predominarà.

A Espanya hi ha una oportunitat única per donar plena estructura federal a l'Estat de les autonomies i per reconèixer el seu caràcter plurinacional. Fa un any es volia diferir la qüestió del finançament, de la qual vostè ha parlat, al final de la legislatura, i tirarà endavant. I no solament tirarà endavant, que ens imiten *avant la lettre*,

quasi, abans d'hora, perquè en el moment en què s'ha vist que Catalunya movia peça, que s'estava bellugant en el sentit de tocar el finançament, tot Espanya, tots els pobles d'Espanya i les seves comunitats autònomes s'han començat a moure. Molts plantejaments del nostre projecte, se'ls estan fent seus altres autonomies.

Som, doncs, en un moment d'ambició, però també de responsabilitat. Estic segur que cap de nosaltres, estic segur que cap vol, cap de nosaltres vol que esdevingui frustració. Sóc optimista, perquè el que demanem és just, perquè som responsables i si sabem convèncer guanyarem, que en sabrem.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'aprovació de la Carta municipal de Barcelona (tram. 317-00151/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Lúcia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Moltes gràcies. Molt honorable president, els ciutadans i ciutadanes de Barcelona hem rebut la notícia de la imminent aprovació de la Carta municipal de Barcelona. És una bona notícia per a la ciutat, és una molt bona notícia per a la capital de Catalunya i per als seus ciutadans i ciutadanes. Sorpren, per això, que després de tant temps d'espera –vuit anys, des del 97, des del 98, segons ho vulguem comptar– els mateixos que van ser incapaces, que no van saber o no van voler –fossin decisius o no a Madrid, governessin a un lloc o un altre– aprovar-la, aprovar aquesta Carta municipal, ara que és un moment tan important, que és un moment tan decisiu per tantes coses, tornen a expressar que els reca.

Dit això, el que importa, crec, és que Barcelona completarà abans de final d'any la seva llei, una llei que li donarà millors eines, millor finançament, per poder fer millor cultura, donar millors serveis i millors polítiques de seguretat, de convivència. I, entre totes les aportacions d'aquesta carta, jo, per qüestions, diríem, d'interès personal, professional, voldria destacar sobretot aquesta gran innovació, no només per a la ciutat, sinó per a tot el país, pel significat, per les potencialitats que té, d'això que hem anomenat «justícia de proximitat», que s'ha anomenat des de la ciutat de Barcelona «justícia de proximitat» i que ha aconseguit convèncer, malgrat totes les reticències inicials, tanta i tanta gent. De tot això vull treure dues conclusions, o jo en trec dues conclusions.

La primera, que quan es treballa amb tenacitat, amb voluntat, sense resignar-se en cap moment, com han fet els equips de govern de l'Ajuntament, s'obtenen resultats; que quan es treballa amb lleialtat, amb coresponsabilitat i col·laboració dels tres nivells de govern i d'administració, que quan la Generalitat recolza l'Ajuntament i la ciutat de Barcelona, coses aturades es desencallen amb poc temps.

I una segona conclusió, que el Govern de l'Estat compleix també els seus compromisos i que això és un bon auguri per a l'Estatut...

El president

Senyora diputada, ha acabat el temps.

La Sra. Santos i Arnau

Per tant, sent un bon auguri, tenint nosaltres la pilota a la nostra teulada, president, quina és la valoració que fa del moment...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Santos i Arnau

...i de les perspectives que s'obren?

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

La valoració que faig de la Carta municipal i del fet que estigui finalment en portes d'aprovar-se no pot ser més entusiasta. Feia més de vint-i-cinc anys que Barcelona esperava la Carta, i li ho puc explicar personalment, perquè —em penso que va ser l'any 1980— vam començar amb el senyor Fabià Estapé i el senyor Sardà i Dexeus i altres..., en fi, professors molt eminents en la matèria, a redactar la Carta municipal. Doncs, va trigar moltíssim a aprovar-se, primer a la mateixa ciutat de Barcelona, perquè va tenir els seus entrebancs, després a nivell de Catalunya i ara, finalment, a nivell d'Espanya. O sigui, han passat vint-i-cinc anys perquè es pogués aprovar la Carta municipal de Barcelona.

Som en temps de canvi, per sort, vivim un temps fèrtil que no ens podem permetre de desaprofitar, per descomptat. Estan passant coses importants en el camí que va de la lletra i del passat al futur i la realitat del futur. Barcelona finalment tindrà una llei específica, no era fàcil, és la primera, és l'única —de moment— llei d'Espanya específica per a una ciutat, més competències i més recursos al servei dels seus ciutadans.

S'ha fet un gran avanç en aspectes com la justícia de proximitat, la participació de la ciutat en els òrgans de decisió del port, l'aeroport i d'altres infraestructures, o la millora del finançament dels equipaments culturals, com ara el Museu Picasso o el MNAC.

Aquesta és una llei específica que reconeix l'àrea metropolitana i les seves necessitats de finançament. I tots sabem que l'Àrea metropolitana és una de les..., la *force de frappe*, es va dir una vegada de Catalunya; és un gran instrument perquè Catalunya vagi endavant i pugui competir també en el terreny de la competència entre les grans ciutats.

La llei territorial reblarà el clau i Barcelona, per tant, ara prestarà millor servei a la ciutadania, es configurarà com una gran capital internacional que ja és i com un

actiu essencial per al conjunt de Catalunya. Una Catalunya que no serà ni la vella ni la nova: serà una Catalunya en xarxa, digital, ciutadana, una Catalunya més equilibrada i una Catalunya amb futur.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00149/07)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president de la Generalitat. Avui, aquest matí, s'han votat les conclusions de la Comissió d'Investigació del Carmel. Malgrat el que s'ha dit, jo crec que —i ho celebro— hi ha hagut més coincidències que no pas divergències. Celebro també que s'hagi arribat finalment, encara que sigui tard, a una sèrie d'acords amb els veïns; lamento que encara n'hi hagin de pendents amb alguns veïns i, sobretot, amb els comerciants, i els anuncio que donarem suport a facilitar el tràmit del crèdit extraordinari per poder pagar tot el que s'hagi de pagar.

Vàrem entrar en el Ple del Carmel, l'anomenat «Ple del Carmel», o allò que havia de ser el Ple del Carmel, amb una acusació seva, com a president de la Generalitat, que tot havia sigut culpa de Convergència i Unió. Vàrem sortir d'aquell Ple que havia d'haver estat el Ple del Carmel amb una acusació seva, com a president de la Generalitat, sobre irregularitats generalitzades. M'agradaria saber, a la llum de les conclusions de la Comissió d'Investigació votades aquest matí, quina reflexió fa vostè personalment de la seva actuació com a president de la Generalitat en aquest doble sentit.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, senyor diputat, la Comissió ha fet, efectivament, la seva feina. És molt difícil de dir tan rotundament que «jo vaig dir...», «aquell va dir...», «nosaltres vam dir...», «l'altre va dir...» Tothom va buscar, segurament, culpes en la banda que no era la pròpia d'un.

En tot cas, jo crec que la Comissió ha fet una bona feina, tot i que —ho haig d'assenyalar molt clarament— la Comissió reflecteix el sentiment majoritari del poble de Catalunya, que és el de mirar endavant; ho he dit abans i ho torno a repetir ara. La societat catalana el que vol és saber que en el futur aquestes coses no tornaran a passar, i li interessa molt més això que saber qui va ser, com va ser, de quina manera va ser que es van produir determinats aspectes que, des del punt de vista de l'opinió pública, podien ser perfectament —perfectament— discutibles, i no només discutibles, sinó que van generar algun titular en els mitjans de comunicació.

El president

Té la paraula el senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, lamento que en aquell moment la forma d'expressar les coses que vostè acaba de fer no presidís la seva actuació com a president de la Generalitat, entre altres coses perquè, buscats a atribuir culpes, hi ha moltes maneres de culpabilitzar algú, i em sembla que la seva, ni en un cas ni en l'altre, va ser precisament la més afortunada.

Sí que li he de dir, senyor Maragall, que de tota manera el Parlament l'ha desmentit amb aquestes conclusions votades avui majoritàriament; el Parlament li ha dit que s'havia equivocat en aquestes manifestacions. I li he de dir també que algunes actuacions seves d'aquell moment i posteriors, com a mínim, ens porten a la conclusió que en alguns casos vostè exerceix la presidència de la Generalitat d'una forma que, com a mínim, podríem dir que és bastant negligent.

També li he de dir que, si avui ens inspirés un sentit de revenja, nosaltres, Convergència i Unió, avui demanàrem la seva dimissió. Però no ho farem (*remor de veus*) –però no ho farem–, entre altres coses, perquè també coincideixo amb vostè en una resposta anterior, que espero i expresso un desig que les properes setmanes seran setmanes que probablement canviaran el rumb –tant de bo sigui així– de la política catalana i li donaran l'altura que realment ha de tenir. Nosaltres hi estem plenament disposats.

Deixi'm acabar dient, senyor president de la Generalitat, que nosaltres, de tota manera, no tolerarem nous episodis per part d'actuacions seves com el del Carmel. (*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Tinc la impressió que el to de les seves paraules no s'adiu al tenor de la meua resposta, perquè m'ha semblat entendre, sobretot ara al final, doncs, que qui formulava algun tipus d'amenaça era més aviat vostè. Jo no els he amenaçat en absolut.

Sí que li demano una cosa: ni doni lliçons, no vulgui donar lliçons. Li torno a dir que el que la societat catalana vol, i avui hi insisteixo, no?, no és tant saber qui tenia raó sobre el que va passar i sobre les pràctiques que es van produir en el passat en el finançament de la política. No crec que la població, que la ciutadania de Catalunya avui estigui molt interessada en això. Està interessada a saber si sí o no això serà diferent. I li ben asseguro que ho serà. I li ben asseguro, a més, que la població de Catalunya, això, ja ho comença a veure i ho comença a saber. (*Remor de veus.*) I tant, que ho sap, perquè sap que ha canviat la manera com aquestes coses s'estan enfocant. I ho dic amb tota la modèstia, perquè és una cosa que, en el cas de la nostra línia política, ha estat sempre un principi absolutament crucial i primer.

Vostè parla de negligència. Vostè parla que avui havia pensat a demanar la dimissió; li agraeixo molt que no l'hagi demanada, francament, vull dir... La veritat és que avui no m'ho esperava, que em demanessin una altra vegada la dimissió, perquè una vegada ja em van demanar la dimissió i a sobre van presentar una querella, i aquella mateixa tarda o la tarda següent la van retirar. Vostès s'estan acreditant –vostès s'estan acreditant– com el partit de les amenaces incomplertes. Però li ho torno a dir... (*Veus de fons.*) Sí, ja sabem el que valen les amenaces...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...de querella, de censura i les altres. (*Persisteix la remor de veus.*) I acabo, i acabo dient que a Catalunya la gent vol un futur net i clar, i el tindrà; molt més que no pas saber els detalls del que va passar en el passat.

El president

La següent pregunta, en aquest cas al Govern...

— Pregunta al Consell Executiu sobre els darrers episodis relacionats amb els aldarulls de cap de setmana (tram. 310-00435/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, els Mossos d'Esquadra estan tirant endavant amb eficàcia i professionalitat el desplegament en el conjunt del territori de Catalunya. Nosaltres pensem que Mossos d'Esquadra i que la resta de forces i cossos de seguretat compleixen aquesta funció de garantir la tranquil·litat i la seguretat i l'exercici dels drets i de les llibertats dels ciutadans i ciutadanes del nostre país. Els índexs d'inseguretat ciutadana en aquell territori on es despleguen els Mossos d'Esquadra es mantenen i, en molt casos, milloren. Totes les zones on encara no s'ha fet el desplegament de Mossos d'Esquadra ens estan reclamant, precisament, un avançament d'aquest desplegament de Mossos d'Esquadra

Però també veiem amb una certa perplexitat i amb una certa preocupació determinats fets que s'estan produint, els episodis de violència amb ferit, i en un cas, malauradament, amb resultat de mort, que recentment s'han produït en el nostre país. Veiem amb preocupació casolades davant dels jutjats que poden entorpir la feina de jutges i de tribunals. Veiem amb preocupació la sospita permanent d'actuació incorrecta del Cos de Mossos d'Esquadra que fan determinats polítics. Veiem amb preocupació el tractament informatiu que fan determinats mitjans de comunicació, i en algun cas públics, que donen la mateixa credibilitat a la versió dels responsables policials que a la determinades entitats i associacions ciutadanes. Veiem amb preocupació tam-

bé l'ús de navalles de nois en edat escolar. Veiem amb molta preocupació la justificació de determinades bretolades en funció del color de la samarreta, que es justifiquen o no en funció del color de la samarreta de qui les fa. I, si em permet, també veiem amb molta preocupació que es pugui demanar que a determinants concerts no hi hagi presència de Mossos d'Esquadra i que a sobre, quan aquest arriben, són rebuts..., són increpats o són escridassats.

El sistema de seguretat a Catalunya està funcionant, està funcionant perfectament; s'està fent el desplegament, el desplegament està avançant, però s'han produït i es produiran episodis de violència. I, quan això passi, algú ha de posar sentit comú. Hem de demanar calma, com ho fan els nostres alcaldes, però també hem de posar sentit comú i algú també ha de posar una mica d'ordre.

Quin és el seu capteniment, senyora consellera?

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Pérez, realment, veiem amb preocupació algunes de les coses que vostè ha descrit, probablement totes, si tinguéssim temps de desgranar-les. Entenem també perfectament les emocions, el dolor, el desconsol i, fins i tot, la ràbia que es pot arribar a sentir a títol individual i a títol col·lectiu en una població que veu morir per una agressió amb arma blanca una persona de vint-i-dos anys, amb un futur per endavant. I, per tant, jo crec que en una part molt important de les mobilitzacions que s'han produït a Berga i d'aquestes coses que, fins i tot, potser no s'han fet en el lloc adequat, davant d'un jutjat o davant d'una instal·lació policial, en què preteníem fer les diligències o la declaració amb assistència de lletrat dels detinguts..., doncs, en una part important, sortia de l'emoció més profunda, del dolor per aquests fets produïts en plenes diades de Corpus o de la Patum.

Ara bé, jo he demanat poder comparèixer, i, si el calendari que m'han dit, doncs, és així, serà dimecres que ve i tindrè més temps per explicar-li-ho. Em sembla que amb el que vostè i jo estem d'acord, però que jo no m'atreveiria a afirmar, és quan es diu: «El sistema de seguretat pública està funcionant perfectament.» Bé. La perfecció, d'entrada, no existeix, i crec que el sistema de seguretat pública i la creació d'un cos de policia pròpia de la Generalitat està funcionant prou bé. Va funcionar dels anys 94 al 2003, que va estar en mans d'un altre govern. Està funcionant bé des de finals del 2003 fins ara, inclosos, lamentablement, aquests fets.

Hi ha hagut una crítica important en l'actuació dels Mossos en la nit del divendres al dissabte, a Berga, que ara no tindrè temps de desgranar-li, només li diré que l'entenc per part dels familiars i els amics propers, perquè res els pot explicar..., i nosaltres tampoc no podem, en aquests moments, dir quin és el mòbil d'un assassinat d'aquest tipus..., adquireix la dimensió que adquireix perquè hi ha un substrat a Berga d'una part de

la població i d'una part dels grups de joves que ja van rebre als Mossos dient «No volem Guàrdia Civil de l'Estat ni Mossos de la Generalitat..., ens ho farem nosaltres. Mossos fora.» Això no funciona mai en una societat que vol ser organitzada.

El president

Senyora consellera... Gràcies.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris de distribució dels fons extraordinaris per a les polítiques d'immigració (tram. 310-00436/07)**

La següent pregunta, la formula en nom, també, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la illustre senyora Teresa Estruch.

La Sra. Estruch Mestres

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, l'augment de població immigrada al nostre país en els últims anys ha fet que els ajuntaments hagin hagut de treballar de valent per a la integració d'aquesta població novvinguda, conscients que un dels valors més importants per als nostres municipis és la convivència. I s'ha fet molta feina, sense tenir-ne competències i sense recursos externs. En alguns municipis, aquest era un dels punts més importants del programa de govern, amb principis com la igualtat, la participació, la promoció de la interculturalitat, la universalitat, etcètera.

Ara, per primera vegada, el Govern central ha pres consciència i ha fet reconeixement d'aquesta tasca dotant de recursos aquelles funcions que fins ara ja fèiem les administracions locals, conscients que és una tasca indispensable i insubstituïble en matèria d'acollida i d'integració, ja que som les administracions més properes i millor preparades per respondre a les noves necessitats que s'estan plantejant.

En el pressupost del 2005, i d'una partida de 120 milions d'euros, han assignat a Catalunya 27.096.000 euros, a la gestió dels fons d'acollida, a la integració dels novvinguts i al reforç educatiu, tenint en compte la seva situació geogràfica, la població d'immigrants sobre la població total i el nombre d'estrangers no comunitaris, entre d'altres criteris.

Celebrem la sensibilitat del Govern de l'Estat amb la seguretat que aquest serà un primer pas i que es garantirà la seva continuïtat, però, honorable consellera, amb quins criteris la Secretaria d'Immigració repartirà aquests recursos als ajuntaments?

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Benestar i Família, senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, efectivament, el passat 20 de maig el Consell de Ministres va aprovar el fons de recursos per un total de 120 milions

d'euros a distribuir entre el conjunt de comunitats per al 2005.

Aquest fons, que és la traducció governamental d'un dels pactes polítics a les negociacions, als pressupostos generals de l'Estat, sortit d'un grup parlamentari català en benefici de totes les administracions de tot l'Estat, es va basar, aquest pacte, en tres premisses: que el pressupost per a la integració i l'acollida es vinculés, en bona part, en funció dels percentatges de població estrangera empadronada. Per una banda, que els destinataris finals fossin, de manera important, els municipis, atès que feia anys que feien polítiques d'acollida, i que els pressupostos de l'Estat vehiculats, en part, pel Programa Greco en cap cas no havien vehiculat mai un fons d'acollida i integració per als municipis, i que un percentatge important, també, es dediqués a polítiques educatives.

I voldria destacar especialment, a més de la importància del fons en si, la importància d'adoptar les xifres de persones estrangeres empadronades.

En tot cas, els criteris pel que fa a la distribució per a les polítiques que duuguin a terme els ajuntaments han estat marcats..., pel que fa a les mesures que poden ser, diguem-ne, receptores dels ajuts, han estat marcades pel Govern de l'Estat, d'acord també, en aquest cas, amb tots els que integrem el Consejo Superior de Políticas d'Immigració.

El que sí que li he de dir és que, pel que fa al 50 per cent adreçat a l'Administració local, la Secretaria per a la Immigració tenim previst de fer-ho mitjançant una convocatòria pública, a la qual es presentin projectes amb uns criteris que permetin la seva distribució.

I és en aquest sentit que ja s'està treballant i s'està a punt d'arribar a un acord amb la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis per veure aquests criteris i el contingut de la convocatòria que ha de definir el repartiment i l'ús d'aquesta partida econòmica.

En tot cas, les matèries claus seran, pel que fa a l'acollida, promocionar una major autonomia que ajudi les persones nouvingudes en el procés d'incorporació en igualtat d'oportunitats i obligacions, accions d'inclusió per equiparar progressivament les persones immigrades a la mateixa situació que la resta de ciutadania, pel que fa, per exemple, a la contractació a professionals de la diversitat i formació i...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyora consellera...

La consellera de Benestar i Família

...accions específiques municipals, ja acabo, destinades, doncs, a les despeses que s'hagin pogut derivar del procés de normalització de treballadors estrangers, recursos per a situacions excepcionals d'urgència, etcètera.

El president

Senyora diputada...

Pregunta al Consell Executiu sobre l'emplaçament definitiu del projecte Eurocopter (tram. 310-00433/07)

Bé. Doncs, passem al següent Grup Parlamentari..., en aquest cas, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Oriol Pujol Ferrusola per formular la següent pregunta.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el Ple de març, el Ple d'aquí, del Parlament de Catalunya, el març del 2004, va aprovar amb oposició d'Iniciativa per Catalunya Els Verds una proposició no de llei perquè s'instés el Govern de Catalunya a presentar candidatura, que físicament havia d'estar prioritàriament emplaçada a Reus o bé a Sabadell o bé, en últim cas, a Viladecans..., la candidatura per obtenir la seu de l'empresa Eurocopter, filial de l'empresa EADS.

Aleshores, ja existien les candidatures d'Andalusia, Madrid i Aragó. La indústria aeronàutica a Catalunya és petita, i compartim amb vostè, i ja ho vàrem començar a impulsar així a la nostra època, la necessitat de potenciar la indústria aeronàutica a Catalunya, entenant, malgrat tot, que és la quarta de l'Estat, darrere de Madrid, del País Basc i d'Andalusia, que suposa..., no menyspreable, però només suposa set-cents llocs de treball directe i 110 milions d'euros de facturació.

Quina és l'oferta que va fer Catalunya? Això ha anat a Albacete, que és el territori del ministre Bono, que és, a més a més, el principal comprador d'helicòpters en tant que ministre de Defensa. Per què creu, vostè, que ells han guanyat i que Catalunya ha perdut? Què més pensen fer, vostè i el seu Departament, per la indústria aeronàutica?

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Rañé, conseller de Treball i Indústria.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el Parlament va aprovar la Resolució del mes d'abril del 2004, instada pel Partit Popular, perquè el Govern fes les accions convenients i possibles a fi i efecte d'obtenir la seu d'aquesta activitat industrial.

S'ha treballat des del mes d'abril amb l'empresa, atenant els requeriments tècnics, buscant i encetant una localització per a aquest projecte industrial. Creiem que ha estat una bona proposta, una proposta excel·lent; però, evidentment, no érem els únics que estàvem en joc, i, finalment, en aquest cas..., no ha estat així en altres, en els quals també, com fem amb tots els projectes industrials que puguin aterrar a Catalunya..., en aquest cas, a diferència d'altres, no ha estat possible guanyar aquesta partida.

En tot cas, hem fet el que creiem que era la millor oferta que podia fer Catalunya, tan tècnicament com de localització. I, ho repeteixo, senzillament, com succeeix en altres coses, aquesta vegada no hem pogut guanyar.

El president

Senyor Pujol, té la paraula.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Lamento molt que no em respongui amb les condicions exactes que nosaltres vam fer, per entendre'ns, l'oferta de candidatura.

Escolti'm, la indústria aeronàutica és important a Catalunya pel que suposa d'innovació, però no resol, ni de bon tros, el problema de desgavell industrial a què estem sotmesos; de desgavells n'hi han altres, per pena de tots, però el desgavell industrial també n'és un.

L'Eurocopter hauria estat un motor i no hi ha un cada dia d'Eurocopter. Hauria estat un motor important per a la indústria aeronàutica del país, i no n'hi ha un cada dia. I resulta que el Govern amic decideix emplaçar-ho a Albacete, de reconeguda estructura industrial. Espantant.

Escolti'm, quines altres cartes està jugant? Perquè molt em temo que no n'hi ha cap que d'aquest nivell suposi un salt qualitatiu com el que hauria suposat obtenir l'Eurocopter a Catalunya. Jo celebro que vostè hagi deixat de banda les amenaces que inicialment en el seu càrrec vostè va començar a executar, en aquest cas, quan Philips va anunciar que marxava de Catalunya. I celebro que això ho així deixat de fer. Però, clar, paral·lelament a això, conseller, el que ens està passant és que hi han empreses que marxen, i no marxen només cap a la Xina o cap a l'Índia o cap al Magreb, és que marxen a l'Aragó –marxen a l'Aragó!

I vostè un salt qualitatiu, des del punt de vista d'una part del teixit industrial com era Eurocopter, vostè ha deixat escapar-ho.

Escolti'm, la indústria aeronàutica no ens ha de salvar de tot, però és que molt em temo que vostè i, a vegades, el mateix president del Govern sembla que això ens hauria de salvar de tot.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

I a això..., i acabo, senyor president, i a això ara s'hi afegeix que resulta que vostè es queda sol impulsant la política industrial, perquè ni en la política energètica ni en la industrial resulta que els seus col·laboradors l'acompanyen en el viatge.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè –suposo que li toca per ser oposició– serà incapaç de reconèixer que han arribat i que s'han ubicat seus socials d'em-

preses a Catalunya. Li agrada més mirar aquelles que s'ubiquen en una altra part. Ho entenc perquè està a l'oposició i ha d'intentar fer el paper que li han posat els ciutadans.

En tot cas, la selecció i la presentació de localitzacions potencials per a Eurocopter es van fer a Sabadell i a Reus. Es va oferir un clúster industrial format per les empreses catalanes de l'aeronàutica. Es va plantejar un conjunt de possibles ajuts i es van fer tots els contactes amb institucions. Però no s'equivoqui, aquest és un projecte del Consorci Aeronàutic Europeu de Defensa i de l'Espai, on els governs hi tenen un paper, però és una empresa –és una empresa. I les empreses es mouen per un conjunt d'ofertes i d'equilibris, i les localitzacions industrials, vostè ho hauria de saber perfectament, que quan vénen i miren d'obtenir una localització mai treballen en un sol lloc, valoren tot el conjunt d'ofertes i fan una opció...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

Des d'aquesta perspectiva, crec que podia, també, pensar que hi han altres coses que ens surten bé a Catalunya i que potser aniria bé que les anés reconeixent.

El president

Bé.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el balanç de les conseqüències de l'incendi produït a les comarques del Priorat i les Garrigues els dies 26 i 27 de maig de 2005 (tram. 310-00434/07)

La següent pregunta, també, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la formula l'honorable senyor Josep Grau.

El Sr. Grau i Seris

Moltes gràcies, senyor president. Bé. La pregunta és molt clara: quina ha estat l'actuació del Govern, i especialment d'aquell que en té la responsabilitat, per atendre els pagesos afectats per l'incendi del passat dia 26 al Priorat, a la Ribera d'Ebre i a la comarca de les Garrigues.

El president

Té la paraula, per a la seva resposta, l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera d'Interior.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. La pregunta formulada diu: «Quin és el balanç que es fa sobre les conseqüències de l'incendi produït a les comarques del Priorat, les Garrigues, etcètera.»

Per tant, les conseqüències són 419 hectàrees cremades, de les quals la majoria d'elles era pi blanc, matolls, i, en algun cas, camps d'olivera. Però no s'ha plantejat com un gran problema per al món de l'agricultura, tot i que, evidentment, per a cada pagès que veu que es crema una olivera és important, sinó en tot cas, com un incendi que es comporta «anormalment» en el mes de maig, quan hauria de ser el mes més humit i plujós, i, en canvi, ja, l'incendi té grans proporcions perquè la sequera és molt intensa.

El president

Té la paraula el senyor Grau.

El Sr. Grau i Seris

Jo, consellera..., bé, jo crec que de tot no en té la culpa la climatologia, perquè hi ha un sentiment generalitzat a la zona afectada, primer, que el Departament de Medi Ambient va donar una llicència, un permís, per fer cremes fora dels terminis establerts; per tant, un permís extraordinari. Alguna responsabilitat civil subsidiària també deu tenir en tot aquest afer el Departament de Medi Ambient. Segon, el sentiment generalitzat –i això l'afecta a vostè, directament– és que no hi van haver pràcticament mitjans aeris, és a dir que van arribar molt tard. I el tercer, també del seu Departament, és que les dotacions terrestres van arribar excessivament tard, especialment al terme de Bellaguarda.

Tercer. Home!, avui hem sentit unes declaracions, hem escoltat unes declaracions, del conseller d'Agricultura en les quals culpa els mateixos pagesos de no tenir assegurança contra incendis de boscos i, a més a més –perdoni'm, senyora consellera–, els afectats són prop de noranta explotacions de cultiu d'ametlla, no exactament d'oliveres, sinó d'ametlla, que han vist arrasats els seus camps.

I hi ha una directriu comunitària que permet, i que val també per a la sequera que pateix aquest país en el sector agrari, que permet donar ajuts d'estat per resoldre aquest problema. A hores d'ara, fins avui, ningú del Departament d'Agricultura s'ha dirigit, ni ningú del Govern, als pagesos afectats per dir-los què passa. I jo diria que manar pot ser semblar el dubte de si els pagesos tenen o no tenen la culpa per assegurar o no assegurar, però governar és estar al costat de la gent.

Si aquest Parlament i el Govern ha donat suport als afectats del Carmel, que tenen l'obligació de tenir l'assegurança de la vivenda, també aquest Govern hauria de donar suport als pagesos afectats pels incendis. (*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Si la sequera existeix per al món agrari –si us plau, m'ho descomptarà aquest temps, oi? Gràcies.

Si la sequera existeix per al món agrari i crea grans problemes en el món agrari, no entenc perquè la sequera

no es pot tenir en compte per a altres coses, molt especialment per a la situació d'estrès hídric que té la vegetació, tota la vegetació catalana, i per tant, pel risc, molt probablement, per l'increment d'episodis d'incendi forestal. És a dir, de tant en tant s'entra en algunes contradiccions.

Ahir en la Comissió, en què vàrem presentar la campanya forestal, vam explicar exactament les condicions en les quals s'havia produït aquest incendi, el perquè s'havia comportat com s'havia comportat. Lamento..., no lamento, estic molt contenta de poder-li contradir una de les argumentacions que han fet servir per desacreditar l'acció d'aquest Govern dient que no havien arribat mitjans aeris, i vaig notificar que el primer mitjà que va arribar en aquell incendi, exactament als vint-i-cinc minuts d'haver-se començat, va ser, precisament, un avió bombarder. Que després exactament al cap de quaranta-cinc minuts van arribar dos mitjans aeris més. Per tant, al cap de quaranta-cinc minuts en un incendi forestal de poca superfície hi havia tres mitjans aeris actuant. I, per tant, lamento que basin les seves acusacions en fets que no són reals.

Em costaria molt d'explicar-li quin és el fet que va passar. Només li vull dir: la situació en què es va produir aquest incendi alerta no només el Govern, que sí, perquè escolta els seus tècnics, sinó a tota la comunitat científica, perquè posa en evidència la gravetat dels incendis que es poden produir un estiu amb la sequera més important del darrer mig segle.

Em permetrà que per acabar li digui: si totes aquelles coses que succeeixen a Catalunya s'han de referir al Carmel, si hem d'anar generant comparacions permanents amb el Carmel, doncs, jo li diria que si en el Carmel l'Administració ha actuat perquè era una obra pública la que va tenir problemes, aquí era una crema agrària la que va tenir problemes.

El president

La següent pregunta...

— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures per a restituir la normalitat a Berga, després dels incidents succeïts els darrers dies (tram. 310-00438/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, com vostè ha dit abans, Berga i el Berguedà viu amb dolor, amb indignació i ràbia continguda la mort d'un seu conciutadà. Una mort que molts considerem absurda en el marc d'una festa tan estimada com és la Patum. Com diu algú, la Patum d'enguany serà la més llarga de la història; com diu algú altre, la Patum del foc ha donat pas a la Patum de les llàgrimes o millor dit, les llàgrimes han apagat el foc de la Patum.

Correspon a la Generalitat, segons la Llei d'ordenació del sistema seguretat pública, garantir la coherència del

sistema de seguretat, conjuntament amb polítiques i necessitats de coordinació. En aquest sentit, al Grup Parlamentari li agradaria saber, més enllà de la seva compareixença, que ha dit que seria per al proper dimecres, si ens podria avançar, i refermant una mica el que ja ha dit anteriorment, quines previsions de seguretat s'havien previst per a la nit dels fets, quin desplegament efectiu es va realitzar, quina opinió li mereixen les mobilitzacions que ha fet la societat berguedana i, en tot cas, quines mesures pensa implementar vostè o el Govern per retornar el clima de serenor i racionalitat necessaris per enfocar el tema.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Interior senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Doncs, efectivament, senyor diputat, la coherència en l'actuació del conjunt de la societat en matèria de seguretat pública és un fet imprescindible perquè els municipis, les nacions, els estats i la unió d'estats funcioni. La coherència, que vol dir que si es demana en un moment determinat que els serveis públics funcionin adequadament, no s'ha de demanar només en aquell moment determinat perquè ens afecta directament, sinó que s'ha de demanar durant tots els dies de tots els anys.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El tema de les necessitats de coordinació, doncs, pel que fa a Catalunya, crec que el model de seguretat pública és model·lic, perquè es considera la policia de Catalunya la policia de la Generalitat i la policia dels municipis. I en aquest cas, pel que fa a la coordinació de la policia municipal i pel que fa la coordinació amb la policia de la Generalitat, es produeix; es produeix, es treballa conjuntament. Aquella nit també es treballava conjuntament. Tots els serveis d'aquesta gran festa que és la Patum, tot i que el concert en aquella nit del divendres al dissabte no estava dintre del programa de la Patum, però tots, inclòs aquest concert, doncs, es van muntar coordinadament. I, per tant, la policia municipal cobria uns àmbits; la policia de la Generalitat en cobria uns altres.

Respecte a quina opinió em mereixen les mobilitzacions, ho he dit abans: em sembla que el dolor, la ràbia i les emocions de la mort d'un xicot jove molt conegut i molt implicat en les activitats culturals de la seva ciutat, expliquen moltes coses. Tot i que em sembla que ningú hauria d'anar, mentre es pren declaració, a condicionar la decisió de l'Administració de Justícia, que se la considera, per definició, neutral. I entre aquest «ningú hi hauria d'anar», de manera molt especial aquells que tenen atribuïdes responsabilitats institucionals, ja sigui en els consells comarcals, ja sigui en d'altres administracions, cosa que ha passat i que jo crec que hauríem de fer una reflexió crítica.

Pel que fa a les mesures per retornar al clima, a mi m'agradaria dir-li, doncs, ajudarem a reconstruir ponts de

diàleg, però els ponts no només es construeixen des d'una punta, s'han de construir des de les dues puntes. I els ponts de diàleg no han de ser els ponts que hi havia anteriors a la nit del divendres; haurien de ser ponts de diàleg que tal vegada a Berga fa massa temps que es van trencar, amb un sector de la població que s'ha passat molt de temps insultant i maltractant el cos de la policia de la Generalitat, com abans ho havia fet amb els cossos de seguretat de l'Estat.

El vicepresident primer

Senyora consellera... Moltes gràcies. Senyor Freixanet, vol replicar? La senyora consellera ha exhaurit el seu temps. Té la paraula.

El Sr. Freixanet i Mayans

Molt breument. Tal com ha dit vostè, podem estar d'acord en molts punts, s'ha de retornar la racionalitat, la serenitat. No es pot fer demagògia sobre el tema, això és evident. Aquí no estem davant d'un cas de *kale borroca*, com algú ha volgut interpretar, penso, si més no no hi podem estar d'acord des del nostre Grup, no?

Escoltant la gent de Berga de totes les edats, procedències, un entén que no s'està contra els Mossos d'Esquadra, sinó contra uns fets puntuals. I, per tant, ens sembla que d'alguna manera això, i que és la voluntat també del nostre Grup Parlamentari, doncs, de tenir tota la confiança en el cos dels Mossos d'Esquadra i de la nostra policia.

Per tant, estem absolutament d'acord que s'han de refer aquests ponts de diàleg; evidentment, que els ponts sempre tenen dues lleres o el riu té dues lleres i, per tant, s'ha de fer el possible. Per tant, hem de treballar per trobar de nou aquesta complicitat entre el cos de Mossos i la societat berguedana, i això passa, evidentment, per aclarir els fets, passa abans, durant i després, doncs, d'aquesta agressió mortal. En definitiva, Berga no pot viure amb aquesta idea de por que s'ha posat aquests dies, ha de viure en confiança, la mateixa confiança que –com li he dit abans– el nostre Grup vol tenir en la nostra policia.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat.

Pregunta al Consell Executiu sobre la política d'Adigsa pel que fa a la gestió de les comunitats de propietaris (tram. 310-00432/07)

La següent pregunta al Consell Executiu és sobre la política d'Adigsa pel que fa a la gestió de les comunitats de propietaris, que la formula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre diputada senyora Dolors Clavell. Té la paraula.

La Sra. Clavell Nadal

Gràcies, senyor president. Senyor conseller d'Habitatge, avui voldríem posar sobre la taula una pràctica que

sempre ens va sobtar, utilitzada des de fa anys i que ara, passat un any i mig del nou Govern, voldríem saber si s'ha intentat canviar i amb quins resultats. Ens referim als fets que en els barris de promocions públiques d'habitatge, l'empresa Adigsa aplicava un criteri, al nostre entendre, incompreensible, consistent que fins i tot després d'adjudicats tots els habitatges i sent, per tant, propietat plena dels seus adjudicataris, Adigsa seguia pagant i en el seu nom les despeses de subministraments de llums d'escala, ascensors, etcètera, els serveis o les pòlisses d'assegurança de les comunitats de propietaris.

Des del nostre punt de vista, aquesta pràctica s'inscriu en una política paternalista que no podem justificar. Si les persones estan capacitades per ser propietàries d'un habitatge, també hi han d'estar per fer front a les seves obligacions com a membres d'una comunitat de propietaris, organitzant-se i assumint aquest mínim esforç que qualsevol propietari en aquest país assumeix, perquè és la tasca mínima de qualsevol veí en una comunitat de propietaris.

Per tant, creiem que, lluny d'aquests criteris proteccionistes sense sentit, la Generalitat ha de posar fi a aquesta pràctica i fer que cada comunitat es responsabilitzi de les seves obligacions. El procés no és difícil, però sí que és laboriós perquè requereix reunions, assemblees amb les comunitats de propietaris, acords amb els veïns, reunions i gestions diverses amb els subministradors, tramitacions de canvis de nom, domiciliacions, etcètera. I, per tant, ens preguntem si aquest procés vostès l'han endegat, si això s'està tirant endavant i quina ha estat la receptivitat de les diferents comunitats de propietaris davant d'aquesta possibilitat.

En definitiva, senyor conseller, ens agradaria saber si han avançat en l'objectiu de traspassar a les comunitats de propietaris les obligacions que estava assumint Adigsa en immobles on ja tots els habitatges estaven adjudicats i, per tant, eren i són de propietat privada.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Clavell. Per al torn de rèplica té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, senyor Salvador Milà.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Salvador Milà i Solsona)

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, efectivament, una de les moltes coses que ens va causar sorpresa i que no s'acaba encara d'assumir de la gestió de la política d'habitatge públic, i en concret d'Adigsa, va ser trobar-nos amb un conjunt d'unes 1.864 comunitats de propietaris a Catalunya, en trenta-un barris diferents i amb 37.365 habitatges, que després d'haver estat amortitzats i escripturats fins i tot, sorpresivament continuaven, efectivament, en la situació a què vostè s'ha referit. Vàrem creure que aquest era un tema que, després de parlar-ne amb la Favibc i amb els mateixos veïns, s'havia de resoldre. Per un doble objectiu: primer, perquè aquests són barris normals, en un país normal, amb uns propietaris normals i amb uns ciutadans que s'han d'integrar en la vida social amb tots els seus drets i amb

totes les seves obligacions, i això s'ha entès. I segona, també diguem-ho clar, perquè els diners públics esmerçats en polítiques d'habitatge no és precisament que fossin sobrers ni que ens permetessin determinades alegries, sobretot quan legalment no corresponen. És important que el diner públic que es dedica a habitatge vagi per a allò que és obligació i que no es fa, no per a allò que no hauríem de fer i s'estava fent.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

S'ha fet aquest procés. Afegiria, a més, que ens hem trobat en situacions de morositat a causa de la repercussió que es feia d'una part d'aquestes despeses en els propietaris; és cert que Adigsa feia una part de repercussió, però també dintre d'aquest marc de sorpreses feia set anys –repeteix–, set anys que aquests imports no s'havien actualitzat i a més tenien un 20 per cent de morositat. A part de no actualitzats, 20 per cent de morositat. Què s'ha fet? Vostè demanava si s'ha fet. Sí, s'ha fet, pràcticament el procés està acabat. S'ha parlat primer amb la Favibc, que ha entès el procés; s'ha parlat comunitat per comunitat, barri per barri, escala per escala, veí per veí, companyia per companyia, i en aquest moment li puc informar que hi ha el 89 per cent de les comunitats de propietaris, és a dir, d'aquest conjunt de les 1.864 comunitats de propietaris, que en menys d'un any han normalitzat, han entès, la situació, han assumit les seves despeses i han passat a un règim de normalitat. I, per tant, resten molt poques comunitats per fer.

També vull dir que això no ha significat menystenir les obligacions que resulten del Pla director d'obres, que és molt diferent, que és assumir defectes estructurals, adaptació, accessibilitat, modernització d'aquestes comunitats, que, com a promocions públiques que eren, han de ser lliurades en les degudes condicions. I això Adigsa ho ha assumit, i l'estalvi fet ens ha permès incrementar els imports per a l'adaptació d'aquests habitatges.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les seves previsions en matèria de pensions (tram. 310-00431/07)

La darrera de les preguntes a formular en el dia d'avui al Govern la farà l'il·lustre diputat senyor Joan López, del Grup Popular, sobre les seves previsions, les previsions del Govern, en matèria de pensions. Té la paraula el senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. El Govern va anunciar als mitjans de comunicació, a començaments del mes de maig, que tenia la intenció que la pensió mínima a Catalunya l'any 2008 arribés als 440,8 euros. El Grup Parlamentari Popular saben tots vostès que recolza qualsevol acció que dignifiqui la vida de les persones grans,

i atès que en el document de prioritats del Govern per a l'any 2005 no hi hem sabut trobar ni una sola línia en les seves trenta-vuit planes sobre els treballs que endega en aquests moments el grup de treball de les conselleres d'Economia, Treball, Presidència, Benestar i les organitzacions sindicals amb relació a la millora de les pensions a Catalunya, volíem saber quin és el capteniment en aquesta matèria del Govern.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable consellera de Benestar i Família, la senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família

Moltes gràcies. Senyor diputat, com a Departament de Benestar i Família, em reitero en la prioritat del Departament i del Govern d'impulsar polítiques per fer possible una millora de la qualitat de vida de les persones amb ingressos més baixos, en aquest cas les perceptores de pensions, durant aquesta legislatura.

Al Departament de Benestar hem fet els deures: hem elaborat un avantprojecte de llei i una quantificació aproximada econòmica per tal que dins de l'Acord estratègic per a la internacionalització, amb el concert dels agents socials, es pugui complir el que preveu en apartat de cohesió social, que és que abans del juliol d'enguany el Govern i les organitzacions sindicals i empresarials estudiïn la situació de les pensions vigents a Catalunya amb l'objectiu d'acordar mesures tendents a complementar les pensions mínimes per tal de situar-les, si més no, al 80 per cent d'un indicador de rendes propi de Catalunya per garantir que les pensions assoleixin aquest nivell de rendes al llarg de la legislatura.

En aquest moment, el grup de treball parla al voltant de l'indicador de rendes propi de Catalunya com a primera base. I, en tot cas, crec que la voluntat d'aquest Govern d'avançar en aquest sentit és palesa no només per l'Acord de la competitivitat, sinó en el Pla de govern per a tota la legislatura, i, fins i tot, en el pacte del Tinell que va fer possible aquest Govern, en què es mostrava la voluntat, durant aquesta legislatura, d'arribar a un creixement important dels ajuts assistencials, sense oblidar que és el Govern de l'Estat qui té les competències i la responsabilitat d'assegurar la dignitat d'aquestes prestacions.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera. Per a la rèplica, té la paraula l'illustre senyor diputat.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, amb una acció de govern de la responsabilitat que té vostè l'optimisme sempre és una cosa que l'ha d'acompanyar. Malgrat tot, creiem que en aquest cas l'optimisme per part seva és una mica excessiu.

Ens diu vostè: «Hem fet els deures.» Doncs miri, nosaltres, si no haguéssim fet aquesta pregunta parlamentària, tota aquesta informació, i crec que la resta de la cam-

bra, com a mínim una part, no la tindríem. No sabem quins són els indicadors per fer el càlcul de l'IPREM a Catalunya; no sabem com aquest complement de les pensions es podrà compaginar amb el que ha sigut el topall que el Govern a què vostè dóna recolzament a Madrid ha posat en la compaginació del SOVI amb les pensions de viudetat; no sabem quina serà la coordinació amb l'Estat amb relació a la millora de pensions, que l'Estat també s'ha compromès a portar a terme; no sabem quina serà la línia de finançament del cost que vostès mateixos han dit que era el mínim, de 16.600 milions de pessetes d'abans, o 100 milions d'euros d'ara, i, per tant, en aquests moments, vostè ens ha donat una sèrie d'informacions que fins a aquests moments no teníem.

I aprofito aquesta pregunta, per tant, per dir-li que creiem molt adient –i ens agradaria que s'hi comprometés ara, si no ho farem nosaltres amb una petició– que faci una compareixença en comissió per explicar-nos tot això que ens ha donat en titulars en el poc temps que dóna aquesta pregunta.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera per contestar la rèplica.

La consellera de Benestar i Família

Molt bé. Breument, li ho torno a repetir: es treballa, en el marc d'aquesta Comissió, en l'indicador de rendes propi de Catalunya, i quan s'arribi a l'acord a què s'ha d'arribar, els tres consellers econòmics i els consellers, diguem-ne, que hem col·laborat en l'Acord per a la internacionalització n'informarem convenientment.

I, optimista? És que no puc menys que ser-ho, d'optimista, perquè després de veure les dades de l'Eurostat referents a les dues últimes legislatures de l'Estat, amb distàncies històriques respecte a la mitjana europea, de l'Europa dels quinze, en despesa social estatal, especialment pel que fa a pensions al voltant del Govern de l'Estat d'increment de les pensions, que és un fet ja enguany..., inverteix aquest procés de distància històrica respecte a la mitjana europea que els governs del Partit Popular van impulsar, i el que també dirigeix la política pel que fa als ajuts assistencials és, per una banda, la competència de la Generalitat, que no trenca, en absolut, la caixa de la Seguretat Social, i la concertació i el pacte en el seguiment de la doctrina constitucional i dels acords a què s'ha arribat al Congrés dels Diputats.

I una altra línia de canvi, pel que fa al tema de les pensions: la retirada de tota la conflictivitat institucional respecte als complements de pensions d'aquells governs que havien apostat, òbviament amb recursos propis i amb continguts diferents, però que hi havien anat apostant..., l'última retirada dels quals va ser, precisament, el gener d'enguany.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable consellera.

Proposició de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00029/07)

Doncs, acabat aquest punt de l'ordre del dia, iniciem la substanciació del quart punt, que fa referència al debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya. Aquesta Proposició de llei va ser presentada pel Grup Parlamentari Popular, i per a presentar-la té la paraula la il·lustre diputada senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, president. Honorables consellers, senyores i senyors diputats, la Llei 18/2001, general d'estabilitat pressupostària, i la Llei orgànica complementària 5/2001 neixen del Pacte d'estabilitat i creixement acordat en el Consell d'Amsterdam el mes de juny de 1997, pel qual es limita la utilització del dèficit públic com a instrument de la política econòmica de la Unió Econòmica i Monetària.

Mitjançant aquest Pacte, els estats membres es comprometen a assolir l'objectiu de situacions pressupostàries properes a l'equilibri o al superàvit. Aquest pacte va ser recolzat per les recomanacions del Consell Europeu de l'any 2000 pel que fa a les orientacions generals de política econòmica, recomanacions per tal d'instar els estats membres a continuar el sanejament dels comptes públics i superar el nivell mínim de compliment del Pacte d'estabilitat.

El seu àmbit d'aplicació és el conjunt de totes les administracions públiques. En aquest sentit, la Llei orgànica complementària desenvolupa la garantia d'equilibri econòmic de l'Estat amb el principi d'autonomia financera de les comunitats autònomes.

Catalunya té la capacitat de prendre les mesures necessàries per assolir l'estabilitat pressupostària. D'aquesta manera, pot decidir els serveis d'una política d'increment dels ingressos públics o bé de la reducció de les despeses sense recórrer a una major emissió de deute públic com a forma de finançament.

L'elaboració d'una llei d'estabilitat pressupostària a Catalunya garanteix l'equilibri de les finances públiques, equilibri necessari per igualar ingressos a despeses públiques. L'exigència d'estabilitat pressupostària és una aposta decidida a favor de la competitivitat, el sanejament dels comptes públics i la transparència de la gestió pública. El dèficit només es pot admetre de manera excepcional. Sense control, els ciutadans són els que acaben pagant les despeses excessives de qual·sevol tipus d'administració pública, sigui aquesta central, autonòmica o local.

La Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya potenciarà el control democràtic dels comptes públics, ja que el Parlament determina els objectius d'equilibri i superàvit i l'orientació pressupostària del Govern.

La Llei afavorirà la disciplina i claredat dels comptes públics mitjançant la normativa pròpia i els procediments escollits.

D'altra banda, amb l'aprovació de la Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya, es donarà compliment als

compromisos adquirits en el si de la Unió Europea i que es recullen en l'actualització del Programa d'estabilitat i creixement.

Des del mes de febrer d'enguany, hem viscut diferents situacions pel que fa a les decisions que afecten el Pacte d'estabilitat per part dels vint-i-cinc estats membres. Al llarg del mes de febrer, el Parlament europeu va debatre la situació dels dèficits dels estats membres i va demanar en la Resolució número 25/2005 la igualtat dels estats, tant grans com petits, amb referència a les normes i procediments del Pacte d'estabilitat i ocupació respecte al seu compliment.

Un més després, s'arriba a un acord pel qual es flexibilitzen a bastament les normes del Pacte d'estabilitat, mesura amb què s'aconsegueix que el Banc Central Europeu mostri la seva preocupació pel relaxament de la disciplina fiscal i el menor control del dèficit.

El Partit Popular de Catalunya som partidaris de mantenir una determinada política econòmica que ha donat molt bons resultats: l'estabilitat econòmica i la disciplina pressupostària han suposat la garantia d'un creixement de qualitat i la creació d'ocupació.

I és amb aquest propòsit que es presenta la present Proposició de llei, necessària, en la nostra opinió. La Proposició de llei que presenta el Partit Popular de Catalunya aborda, d'una banda, la capacitat normativa assolida per l'autonomia financera de les comunitats autònomes, i, per una altra, la coordinació entre la hisenda del l'Estat i la hisenda de la Generalitat. El text articulat de la Proposició consta de 3 articles, dividits en 4 títols, 2 disposicions addicionals i 3 de finals, degudament detallats en la iniciativa presentada.

Destacaria, però, que amb el compliment de la Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya la gestió dels comptes públics seria molt més transparent, tant pel que fa a les liquidacions dels pressupostos dins del marc de verificació de l'equilibri com perquè permetria l'aprovació per part del Parlament de Catalunya del Pla economicofinancer de sanejament, en el cas de correcció de les situacions de desequilibri pressupostari.

Aquest matí s'ha debatut al Congrés l'acord del Consell de Ministres pel qual es fixa l'objectiu d'estabilitat pressupostària i el límit de despesa no financera del pressupost de l'Estat pel que fa a l'any 2006. Bé, solament comentar que el límit de despesa s'ha incrementat i la taxa de creixement de la despesa pública, en dos anys de Govern socialista, s'ha duplicat.

Tanmateix, la reforma de la Llei general d'estabilitat pressupostària, que pròximament es presentarà al Congrés dels Diputats, fa necessària, en la nostra opinió, la presentació d'aquesta iniciativa que sotmetem a la seva consideració.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Per fixar la seva posició, tenen la paraula els grups parlamentaris. En primer lloc, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i, en el seu nom, l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, li anuncio, diputada, que votarem a favor de la seva proposició de prendre en consideració la seva Proposició de llei, i ho farem ben senzillament, perquè creiem en bona part de l'argumentació que vostè avui ha presentat en aquesta cambra, que queda recollida en la Proposició que vostè avui acaba de presentar i acaba de desgarnar-ne els arguments, i perquè crec que hauríem d'estar tots plegats d'acord en el que és la importància objectiva de l'estabilitat pressupostària.

És a dir, de fet, discutirem sobre el mètode i aproximarem el mètode als nostres usos i a les nostres habituds administratives, però crec, diputada, que no hi haurà ni un sol diputat que avui prengui la paraula en aquest hemicicle que no es manifesti clarament a favor d'una política de disciplina pressupostària, que, com a tendència, vol evitar un dèficit fiscal oneros per a tota la ciutadania, que, en definitiva, és qui el pateix.

És veritat que a l'exposició de motius que vostè presenta, pel meu gust, ja em permetrà aquesta lleugeríssima crítica, senyora diputada, vostè ho orienta molt des del punt de vista del compliment de la Llei espanyola i la seva plasmació aquí, i fa poca referència, en la seva exposició de motius, i li haig de dir que vostè això ho ha arreglat molt en la seva intervenció, al que entenc que són les virtualitats polítiques i econòmiques de la Llei d'estabilitat pressupostària. Dit d'una altra manera: si l'exposició de motius peca d'alguna cosa en la seva Proposició de llei és justament d'una voluntat, des del meu punt de vista, estrictament administrativa, i crec que hi ha totes les consideracions polítiques..., que, si més no, em ve molt bé, dir-li això, perquè jo vull centrar la meua intervenció en la virtualitat política de la Llei d'estabilitat pressupostària.

Què ha desaparegut, senyora diputada, senyores i senyors diputats, del que seria el pensament econòmic d'aquests darrers anys? Recordo jo encara el temps en què, en principi, hi havia una assimilació –que jo mai vaig compartir, però que era molt general, ningú tampoc ho pot negar– que dèficit fiscal era sinònim de política social. Com que les finances eren limitades, si hi havia una política de dèficit fiscal, estava justificada perquè era l'instrument que garantia determinades polítiques socials. Un argument letal, un argument fals, un argument que la política econòmica i que la història de la política econòmica ha desterrat definitivament. Però moltes vegades, quan tenim aquest tipus de debats a la societat catalana i a la societat espanyola, aquest rerefons que un dèficit és tolerable sempre que vagi adjudicat a la implementació de polítiques fiscals subsisteix. I jo crec que bona part del debat és contaminat per aquest prejudici de caràcter econòmic.

Què implica avui, des del punt de vista més rigorós de la moderna política econòmica..., avantatges justament per implementar polítiques socials com les que tots els diputats i les diputades d'aquesta cambra reclamem? Doncs el control pressupostari, l'eliminació del dèficit, que ens permeti parlar de control de la despesa, que ens permeti parlar de limitació de pressió fiscal, que ens permeti parlar de reducció de pressió fiscal, que ens permeti tenir una concepció d'un estat que opera sobre

la base de l'imprescindible, amb un capítol d'ingressos molt clar, amb un capítol de despesa molt controlada, i que genera instruments a favor de la societat perquè es desenvolupi aquesta política fiscal.

En darrer terme..., no faré d'això, avui, qüestió d'aquest debat, però en darrer terme la posició a favor i en contra de l'estabilitat pressupostària és, en definitiva, aquesta concepció. És a dir, si veritablement l'Estat ha d'adquirir tot el pes en la formulació de les polítiques socials i si hi ha dèficit, ves què hi hem de fer, o si justament l'Estat allibera, amb un pes específic ben controlat, l'energia suficient perquè aquestes polítiques socials puguin ser realitzades pel conjunt de la societat. Aquest és el debat. La virtut de la Proposició que avui ens presenta aquí és que, de manera administrativa, aquest problema es tracta de resoldre –es tracta de resoldre.

Una font d'autoritat. La font d'autoritat en aquesta qüestió és el president Zapatero. Si vostès van estar presents –i crec que algú de vostès hi va estar present– a la presentació del president del Govern al Cercle d'Economia, el president Zapatero, recordo que ens va situar quatre grans temes a l'hora de configurar la política econòmica del Govern socialista.

El primer –majúscules: l'estabilitat pressupostària. El president Zapatero, si vostès tenen a bé retrobar aquesta intervenció del president del Govern, va dir: «És objectiu fonamental del Govern de la nació espanyola l'estabilitat pressupostària.» Encara més: ho va quantificar. I va dir: «Nosaltres ens hem marcat per a l'exercici del 2006 un increment del 0,1 per cent en el superàvit.» I va anar més enllà: «El 2007, un altre increment del 0,1 en el superàvit.» I encara va anar més enllà: «I el 2008, un increment del 0,1 per cent» –acumulat, s'entén– «del superàvit.»

Després va parlar de tres pilars més. Recordo que va parlar de les reformes econòmiques, recordo que va parlar del diàleg social, i també em va sorprendre molt el quart element que va situar sobre la taula com a programa econòmic, que era nogensmenys que la tolerància, com un element que configurava una política econòmica. Els confesso que això em va sorprendre, a mi, molt, però en els temps que corren s'ha d'estar amb el cap ben obert per entendre que la tolerància és un concepte rendible des del punt de vista econòmic. Després ho vaig entendre, quan en va donar alguna explicació més. Ell entenia per «tolerància» el fet –com si fos nou– que estiguem oberts..., les societats, obertes, valgui la redundància, a la mà d'obra estrangera.

Jo crec que això no té res a veure amb un programa econòmic. Té a veure amb una manera de concebre els valors –que no se'ns ha de descobrir a aquestes alçades– de la tolerància a l'hora d'acollir la mà d'obra estrangera. Si més no, el president Zapatero ho va dir.

Vull recalcar aquí l'element primer de la seva intervenció: l'estabilitat pressupostària. Des d'aquest punt de vista, vostè, senyora diputada, ja veu que està acompanyada per fonts d'autoritat. I no em passa pel cap la possibilitat que els diputats socialistes o els diputats republicans pensin a votar en contra d'una proposició d'aquestes característiques, quan el president del Govern espanyol s'hi mostra tan, tan partidari.

Vostè deu estar pensant –ja m'ho imagino–: «I, doncs, i què deien els socialistes fa només dos anys i mig, quan atacaven profundament el Govern anterior perquè justament volia aplicar amb rigor l'estabilitat pressupostària?» Com era possible, això? Jo recordo dirigents socialistes, al Congrés dels Diputats, avui ministres, que atacaven profundament el Govern Aznar perquè volia..., tenien davant, com era natural, l'estabilitat pressupostària.

Però governar comporta aquests canvis d'opinió tan interessants, tan benèfics, tan bons per a tota la societat, que, en definitiva, avui veiem com els socialistes estan a favor de l'estabilitat pressupostària. I *donde dije digo, digo Diego*. Fantàstic!

Ara, jo estic convençut que el portaveu socialista no desautoritzarà de cap manera –ja m'ho imagino, senyor diputat– el president Zapatero. No ho faci des d'aquesta tribuna, per Déu, per Déu, per Déu!

Finalment, un apunt final respecte a aquesta qüestió, que jo crec que hem de tenir en compte. Hi ha un argument que potser utilitzen avui les formacions que donen suport al Govern. L'argument és: necessitem diners, necessitem instruments que ens permetin acollir tot aquest gir social que es ve preconitzant, que no veiem mai concretat, però si més no s'anuncia, i, per tant, necessitem que, si hi ha un marge de dèficit, doncs, que es tingui.

Més enllà, els companys d'Esquerra Republicana de Catalunya i els companys d'Iniciativa per Catalunya - Izquierda Unida, a Madrid, negocien directament amb el ministre a veure si hi ha un marge específic de dèficit fiscal per a les comunitats autònomes, eh? (*Veus de fons*.) Truqui-li i verifiqui-ho perquè veurà com és així. Truqui-li, sobretot..., ja veurà com té l'1,5, que ho ha negociat directament amb el ministre Solbes. L'1,5! I aleshores tothom es preguntarà: «Però per què ho fan això, els diputats?» Ho fan els diputats d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya perquè volen tenir més marge per a la despesa.

Pregunta: no seria, per part nostra, més determinant i més decisiu un sistema de finançament que no posi en dubte un principi com l'Administració, des del punt de vista de l'estabilitat pressupostària?

Dit d'una altra manera: no hauríem de lligar esforços tots plegats, Govern i oposició, per tenir un sistema de finançament, que inclorem en l'Estatut, que ens permeti el marge de maniobra suficient per a totes les polítiques socials? No hauríem de constatar la validesa d'un instrument administratiu i econòmic com l'estabilitat i, a canvi, lluitar pel finançament des del punt de vista dels instruments que tenim ara, amb la negociació del Congrés dels Diputats? Jo crec sincerament que sí. I tot altre debat que finalment no tingui res a veure amb aquesta qüestió, jo crec que senzillament s'equivoca en el plantejament.

En qualsevol cas, i per acabar, senyor president, senyores i senyors diputats, li hem anunciat –i ho complirem rigorosament, senyora diputada– que votarem a favor de la presa en consideració, també des d'un altre punt de vista, que respon a la següent pregunta. Faria mal a aquesta cambra un debat seriós sobre l'estabilitat pres-

supostària? Deixi'm que ho formuli d'una altra manera: hi hauria generositat governamental perquè tinguéssim l'oportunitat, aquí, tranquil·lament, de discutir sobre els criteris d'estabilitat pressupostària o està tot dit? Aquest diputat creu que no està tot dit. Aquest diputat creu que sobre aquestes qüestions hi han molts elements d'interès que haurien d'ajudar a configurar l'opinió d'aquesta cambra i, per tant, l'opinió del Govern sobre aquesta qüestió.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Pajares..., s'ha dit abans, tot just fa ara uns segons, que ningú que pugui en aquesta tribuna abjurarà del principi de l'estabilitat pressupostària. Això és evident, no? Però l'il·lustre diputat sap perfectament que, com en el cas de la política industrial o comercial, hi han molts enfocaments. Fins i tot alguns diuen que no és necessària una política industrial. I és aquí on rau el moll de l'os de l'estabilitat: la manera d'implementar-la, els marges que ens donem, generalment reconeguts, i el joc que dona, en la conjuntura, l'aplicació d'aquests criteris. En definitiva, és això el debat rigorós, i que jo crec que tindrem ocasió, almenys en comissió, de poder-lo fer, arran de l'explicació del tancament dels comptes dels diferents exercicis, del primer, del que va significar el trànsit d'un govern a l'altre.

Ens trobem, però, davant d'una iniciativa que segons la seva exposició de motius –ja ens ho ha dit la senyora Pajares– té dos objectius. Un, el de coordinador les hisendes autonòmiques i l'estatal per tal d'aconseguir aquest desitjat dèficit zero per al conjunt de les administracions públiques. I alhora vol adequar els principis bàsics de la normativa estatal a les característiques pròpies de la realitat política catalana. Aquesta és la pretensió que diuen vostès que té la Proposició de llei.

Doncs bé, si ens llegim la Proposició sencera, i tenint en compte la normativa actual sobre estabilitat pressupostària, podríem concloure, d'aquesta lectura, que el primer objectiu és innecessari, perquè la coordinació ja està establerta a través de la normativa estatal. Segurament no ens acaba d'agradar, però la realitat és que... I específicament en la Llei 5/2001, del 14 de desembre, que és complementària de la general d'estabilitat pressupostària, aquesta coordinació ja es dona. I, de fet, la seva iniciativa només fa que remetre's a la Llei estatal, a aquesta norma que abans he esmentat.

D'altra banda, pel que fa a l'adaptació, a l'adequació de la Llei estatal a les característiques pròpies de la nostra autonomia, sincerament, és que no veiem què canvia la seva proposta de la normativa actual. En què s'adequa, la seva Proposició de llei, a les peculiaritats pròpies del nostre autogovern? Vostès s'han llegit la Proposició de

lleï abans de duplicar-la i tornar-la a presentar a aquest Parlament? Digui'ns en què canvia la seva redacció de la redacció de la normativa estatal, perquè sincerament no veiem on és aquesta adequació.

El Grup Parlamentari que represento, per coherència i per racionalitat, votarà en contra d'aquesta Proposició de llei. És una qüestió que no sorprendrà el Grup Popular, evidentment. I sembla que sorprendrà, doncs, el senyor Fernández Teixidó. És una qüestió que no sorprendrà tothom..., ningú, vaja, d'aquesta cambra, que aquesta iniciativa no tiri endavant amb el suport dels grups que donen suport al Govern.

Per què, per coherència? Doncs, per coherència, perquè si vostès miren els diaris de sessions i els antecedents d'aquesta iniciativa, podran comprovar que realment nosaltres, el nostre Grup Parlamentari, i en general els grups catalanistes i d'esquerres, diferim en els criteris d'implementació de l'estabilitat pressupostària i encara avui no veiem clar el mecanisme, diguem-ne, tan rígid que pretén, el Grup Popular, implementar.

Per altra banda, un dels principis inspiradors de la política econòmica del Govern, de tot govern, sigui de l'Estat o sigui d'una comunitat autònoma, ha de ser mantenir el context d'estabilitat pressupostària que és necessari per donar confiança als mercats, perquè no es generi inflació, que no s'endeuti la societat, que no es produeixi un efecte *crowding out*, desitjat per alguns –per alguns– interessos econòmics, que el que fa és desgranar les capacitats de l'Administració en favor del sector privat; en definitiva, que transmeti la idea que el Govern no malbarata els cabals públics i que els aprofita del tot i per a tot.

Però això no està renyit ni molt menys amb la possibilitat de tenir puntualment un cert dèficit controlat, que en èpoques de cicle econòmic a la baixa permeti actuar els estabilitzadors automàtics de l'economia, que vostès ja coneixen, i que existeixin, per descomptat..., i que tots aquests mecanismes existeixin, per descomptat, als països desenvolupats quan tenen problemes. En definitiva, és l'emmarcament de l'actual normativa europea.

Potser podrien dir, vostès, senyors del Partit Popular, que el problema està en les èpoques no de baixa sinó de creixement, que no s'aprofiten per tenir superàvit, en funció de la mateixa teoria. Doncs bé, ja ho veuen, avui mateix s'està parlant al Congrés dels Diputats de quin és el nou escenari de convergència. I aquest escenari de convergència, gradualment i acumulativament, el que preveu són uns escenaris de superàvit, perquè estem en una fase d'expansió; també val a dir que és gràcies als resultats de la Seguretat Social.

En tot cas, l'actual Govern de la Generalitat, tant amb la seva actitud com amb les seves declaracions i, el que és més important, les seves actuacions, ha demostrat el seu compromís amb l'estabilitat. Ho ha fet a través del respecte i el compliment del marc legal actual, encara que no li agradi, com no podia ser d'una altra manera. O presentant un pla de sanejament que permetrà eixugar el dèficit trobat i generat per aquells que diuen que els agrada l'estabilitat però no feien res per complir-la. O realitzant tots els esforços possibles en matèria fiscal per controlar el dèficit i l'endeutament sanitari –per

cert, tan criticat per tots vostès, que volen l'estabilitat pressupostària.

Per tant, no haurien d'estar preocupats en aquest punt. El Govern ja fa el que ha de fer. I ho fa bé. Perquè no només planifica, sinó que també compleix. I això no sempre ha estat així; només ha de mirar-se la liquidació provisional d'exercicis anteriors i comprovarà..., se comprovarà el compromís del Govern, a través de la liquidació del primer pressupost realment generat i executat pel Govern catalanista i d'esquerres. De fet, aquesta és la radiografia més nítida i precisa de la voluntat d'aconseguir l'estabilitat pressupostària.

Diuen, vostès, els actors d'aquesta Proposició, en la seva exposició de motius, que la seva proposta està inspirada en l'ànim de seguir complint el Pacte d'estabilitat i creixement europeu.

Però la seva iniciativa, que és una còpia literal de la normativa estatal, és molt més estricta que aquest Pacte d'estabilitat i creixement. El Pacte d'estabilitat i creixement original parla d'un dèficit..., tolerava fins al 3 per cent, i endeutament del 60 per cent sobre el PIB.

El Pacte d'estabilitat i creixement, actualitzat per l'Ecofin i el Consell Europeu de març d'enguany, a Brussel·les, revisa els criteris per complir aquests objectius i pretén adequar els instruments del Pacte a les característiques pròpies de cada economia a l'hora de valorar el seu grau de compliment. I en aquest cas, en el cas de Catalunya, això s'ha d'observar des de diferents aspectes que després relataré.

Com he dit, hi votarem en contra per racionalitat, perquè pensem que la línia estratègica d'actualització i revisió del Pacte d'estabilitat i creixement europeu és la línia en què s'ha de modificar la normativa estatal sobre estabilitat pressupostària, i també, quan es faci –perquè en això sí que hi estem d'acord, s'ha de fer una llei d'estabilitat pressupostària catalana–, també l'ha d'inspirar aquesta lògica, una lògica que contraposa aquesta coordinació o aquesta adequació de la normativa estatal a les característiques de l'economia catalana, contraposa el principi d'autonomia de fet, per part de la Generalitat, i contraposa, amb aquesta coordinació, un criteri de flexibilitat, que és el criteri que inspira la reforma d'aplicació dels criteris d'estabilitat, no només any a any, sinó a través de tot el cicle econòmic, que en alguns anys pot requerir fins i tot un petit dèficit, i els altres anys pot obligar a fer superàvit per reparar aquell dèficit.

Una llei catalana en aquest aspecte, el que ha de, també, és tindre prou elements d'autonomia i de flexibilitat; flexibilitat, a fi i efecte d'adaptar-se al cicle, i, per què no?, a través de la no-computabilitat, amb aquesta estabilitat pressupostària d'inversions francament necessàries i potenciadores de la nostra activitat econòmica. Jo crec que aquest és un element que n'haurem de parlar més endavant, perquè és prou important.

La racionalitat que inspira la nostra posició també ens diu que el principi d'estabilitat pressupostària s'ha de reformar i reinterpretar de manera que permeti dèficits en certs exercicis de conjuntura a la baixa, com a corollari, ho dic, però, que obligui a l'equilibri i al superàvit en el cicle.

Per totes aquestes raons, com poden vostès imaginar, la nostra postura serà contrària a l'acceptació o al tràmit d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Correspon, ara, la intervenció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per fer-ho, l'il·lustre diputat senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, des d'Esquerra Republicana de Catalunya sempre ens hem mostrat contraris a una llei d'estabilitat pressupostària com la que l'any 2001 va impulsar el Govern del senyor Aznar, el Govern del Partit Popular. De fet, ens vam mostrar ja contraris en aquell moment a aquesta llei en concret, perquè enteníem, doncs, que era una clara visió de la política econòmica neoliberal que el senyor Aznar va posar a la pràctica, i que, com veiem, no només al Partit Popular aixequen admiració, aquestes polítiques neoliberals, sinó que hi ha algú altre en qui aixequen molta admiració.

(El president es reincorpora al seu lloc).

De fet, l'origen, com ja ha explicat la senyora Pajares, rau en el Pacte d'estabilitat i creixement del Consell d'Amsterdam, de l'any 97, on es limitava que el dèficit públic podia tenir un límit del 3 per cent del producte interior brut. Per tant, entenem que aquest Pacte d'estabilitat, aquesta recomanació des d'Europa, era una recomanació flexible, era una estabilitat flexible, una estabilitat amb un cert marge. I per tant, entenem que, des d'aquest punt de vista, és beneficiós en el sentit que impedeix caure en uns dèficits desmesurats, en uns dèficits públics sense control.

Però de fet, com deia a l'inici de la meua intervenció, la llei d'estabilitat pressupostària del Govern del Partit Popular, de l'any 2001, també anomenada «del dèficit zero», no tenia aquesta flexibilitat, no té aquest marge, sinó que encotilla, va més enllà del que la normativa europea recomana, i, de fet, va imposar unilateralment, tant a les comunitats autònomes, com als mateixos municipis, obligacions superiors més estrictes que les que venien d'Europa.

En aquest sentit, m'agradaria llegir una part de la mateixa exposició de motius d'aquesta Proposició de llei que avui ens porten aquí a consideració. I exactament, hi ha un paràgraf on diu: «Aquest esforç, però, ha d'exigir de manera molt especial les comunitats autònomes, que, gràcies al nou model de finançament, garanteix els recursos suficients i el grau d'autonomia necessària per a realitzar una gestió de la despesa pública.»

Quan parlaven de «gràcies al nou model de finançament», suposo que s'estan referint a l'acord de l'any 2001 i aplicable a partir del 2002. Bé, la pregunta és: En quin món viuen? Què està succeint? Saben el concepte de dèficit fiscal? Saben el que està succeint? És a dir, diuen que «s'ha d'exigir, de manera molt especial a les comunitats autònomes, perquè gràcies al nou

model de finançament, el del 2002, tenim garantits els recursos suficients i el grau d'autonomia necessari per a realitzar la gestió de la despesa pública.» Això també ho ha d'escollar el senyor Fernández Teixidó, que deia que, en comptes de demanar un marge, el que ens havíem de preocupar és pel sistema de finançament. Doncs bé, senyor Teixidó, vostè que ha anunciat el vot a favor, votarà a favor d'això, votarà a favor exactament d'això.

Per tant, entenem, des d'aquest punt de vista, que realment... Bé, no els entenem –no els entenem–, ens han descol·locat, no entenem el que ens intenten vendre. De fet, veiem la seva proposta com una còpia de la mateixa llei d'estabilitat pressupostària del Govern del Partit Popular, de l'any 2001, que l'intenten aplicar a la legislació catalana. I, com bé ha dit el senyor Lluís Miquel Pérez, en aquests moments, potser en aquests mateixos instants, al Congrés de Diputats s'està modificant aquesta mateixa llei –s'està modificant precisament en aquests mateixos instants–; és a dir, allò que vostès volen aplicar avui, aquí, en aquests moments s'està modificant en el Congrés dels Diputats.

De fet, aquesta llei de dèficit zero, què havia aconseguit en la política econòmica del Partit Popular? En primer lloc, desplaçar una despesa a altres administracions territorials. De fet, s'havien transferit competències a altres administracions amb un finançament deficient, i així és com traslladaven poder aconseguir un dèficit zero a nivell de l'Estat; cas clar: la sanitat catalana, moltes vegades debatuda aquí, en aquesta seu parlamentària. En segon lloc, incomplir el principi de lleialtat institucional, és a dir, es produïen transferències, però no anaven acompanyades del finançament adequat. En tercer lloc, compensar el dèficit de l'Administració de l'Estat amb el superàvit que hi havia de la Seguretat Social; és a dir, aquesta era la.... No ho explicaven tot quan deien que aconseguien el dèficit zero –no ho explicaven tot–, es compensava amb el superàvit de la Seguretat Social, el dèficit que hi havia amagat.

Quines millores es parlen a nivell de Congrés de Diputats?, i crec que, ja que avui tenim l'oportunitat precisament de parlar sobre estabilitat pressupostària... Doncs aquestes millores passen per una major autonomia de les administracions autonòmiques. En aquest cas, un marge de dèficit –abans parlava, el senyor Teixidó, d'un 1 i mig– crec que és l'1 per cent, el que es debat, el que s'està parlant, el que es negocia en aquests moments. Una relació d'estabilitat pressupostària tinguda en compte en cicles econòmics, no agafant els exercicis, sinó agafant tot un cicle econòmic de principi a fi, amb l'alt i el baix. També, pel que fa al finançament extraordinari d'inversions, concreció sobre el repartiment vertical Estat - comunitat autònoma, quant al seu finançament. I també, aquesta trampa a què abans feia referència, el fet que se separi el que suposa la Seguretat Social respecte a l'Administració central, en el còmput d'aquest equilibri pressupostari.

Per tant, són tot una sèrie de millores. Una sèrie de millores que, de fet, ens acosten cap al que és la recomanació d'Europa, cap a aquell Pacte d'estabilitat i creixement del Consell d'Amsterdam. Som més a prop d'allò, i no tan allunyats com la llei d'estabilitat pressupostària del Partit Popular.

En definitiva, el que ens proposen avui des del Partit Popular és un retorn al passat, el retorn cap a una llei que, de fet, pràcticament té les hores comptades, i qual-sevol intent que ens vulguin fer o que ens posin a consideració de retorn al passat, doncs sempre hi trobaran l'oposició d'Esquerra Republicana. I en aquest cas, ja anuncio el rebuig a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, molt breument, perquè tant el senyor Pérez com el senyor de los Ríos ja han exposat la seva oposició, que comparteixo a grans línies, no? Jo també penso, senyora Pajares, que el seu partit, en aquest tema, està totalment descol·locat. En aquests moments, porta una via totalment contrària del que fa la Unió europea, el que es fa a l'Estat espanyol i el que ha plantejat el Govern català. I em sembla que, a més a més, estan totalment equivocats en aquest tema, aquest mantenir la rigidesa en allò que anomenen vostès l'estabilitat pressupostària, no funciona. I quan dic no funciona, no funciona com a terme administratiu, sinó que no funciona perquè no està al servei dels ciutadans, i els ciutadans són els que tenen les conseqüències més negatives d'aquesta situació, i això em sembla que ho hem d'explicar.

En aquests moments, els canvis són diferents –i ho saben, vostès– a la Unió Europea, amb aquesta flexibilitat molt més àmplia, dintre l'estabilitat. Ningú nega l'estabilitat pressupostària, però sí que la flexibilitat i no la rigidesa. I aquesta flexibilitat va amb els cicles econòmics. Que hi ha diferents fórmules per dissenyar quins són i quina temporalitat tenen, aquests cicles econòmics, però evidentment, tot el que fa referència a l'economia no es pot fer d'un any a l'altre, sinó que necessita una temporalitat molt més àmplia.

Això és un element a tenir en compte, i per això hi ha una proposta d'acord, hi ha uns canvis. Uns canvis, doncs, que, gràcies a la influència del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds i Izquierda Unida, i també el d'Esquerra Republicana, hem aconseguit que el Govern Socialista també canviï les seves propostes inicials i ens acostem, cada vegada més, amb aquesta flexibilitat més pròpia del que es planteja des de la Unió europea, que no la que es feia anteriorment. I el fet que ara les comunitats autònomes puguin arribar en total fins a aquest 1 per cent, doncs em sembla que és un element també a tenir en compte, que fins a aquest moment no existia.

I un altre element: que també puguin fer-ho amb un percentatge inferior del 0,05, també, els ajuntaments, que fins a aquest moment no podien fer absolutament res d'endeutament i, en canvi, ara també es planteja, i em sembla que aquest és un element també a tenir en compte. Sobretot perquè aquell dogma que vostès plan-

teaven del dèficit zero, doncs, no existia, perquè ja s'ha dit aquí, les trampes en els comptes eren continuades, sobretot perquè en el dèficit entraven els comptes de la Seguretat Social, cosa que això no era possible. I en tot cas, ara, amb l'acord que s'ha signat..., no s'ha signat encara, però se signarà. Avui només, senyor de los Ríos, el sostre; avui han acordat el sostre de despesa, l'acord pres imminent entre les tres forces polítiques que governen també el Govern de la Generalitat. Aquest és un element important.

I a mi em sembla que ja són prou arguments, senyora Pajares, com per entendre que això és impossible que nosaltres puguem aprovar alguna cosa que està, diguéssim, a l'estratosfera, que en aquests moments no està en la línia de les polítiques econòmiques i fiscals dels estats moderns. I en tot cas, entendre, doncs, que nosaltres no ho podem tirar endavant, perquè estem en aquesta modernització d'Espanya i de Catalunya.

Però sí que hi ha una qüestió que deia el senyor Teixidó, sobre si el dèficit fiscal..., si polítiques socials... Miri, el que és important, senyor Teixidó, són les polítiques fiscals. A partir d'aquestes polítiques fiscals, tu podràs fer un tipus de política o una altra, perquè tindràs una capacitat de despesa o una altra, no? Per mi, o per nosaltres, pujar impostos vol dir..., i es pot fer des d'una política d'esquerres i progressista, sense cap mena de dubte, si, evidentment, aquests impostos són progressius i són equitatius i estan al servei d'augmentar la despesa social. I aquest és l'element important. El que no es pot fer és com es feia en l'anterior Govern del Partit Popular, que tenia el suport de vostè, senyor Teixidó, també, de disminuir els impostos, sobretot en els sectors més poderosos –ja saben vostès, el tram alt de l'IRPF, l'impost de societats, etcètera–, perquè això provocava una disminució de la despesa social, i evidentment, les xifres eren claríssimes, i els informes, jo ara no els posaré sobre la taula, en despesa social, en sanitat, en educació, etcètera, que disminuïa, perquè és que no es pot fer d'una altra manera. No pots rebaixar els impostos i augmentar la despesa social. Això són faves comptades. En tot cas, el que s'ha de fer... Per això, aquell dogma d'estabilitat pressupostària zero, que a més a més eren trampes, doncs, no podia ser, perquè qui perjudicava més intensament era les classes populars, els sectors més necessitats de, evidentment, una forta despesa social, cosa que no succeïa.

Així és que hem posat una mica de modernitat, de sentit comú, i d'ideologia d'esquerres també en el Govern de l'Estat i al Govern de Catalunya, per fer aquestes polítiques que nosaltres plantejàvem. Un augment de la fiscalitat permet, segur, més polítiques socials, descartant, evidentment, que hi hagi una privatització dels serveis socials, com plantejava, o m'ha semblat que plantejava el senyor Teixidó, amb el fet que no ha de ser només l'Estat que ha de fer polítiques socials, sinó que s'ha de deixar per a altres agents també que puguin fer aquestes polítiques socials. Ja sap que això és clara doctrina neoliberal que nosaltres no compartim, que vostè hi està entusiasmada, però que ha de comprendre, doncs, que des de l'esquerra això no és possible acceptar-ho.

Senyora Pajares, és impossible que nosaltres ens puguem unir amb vostè, perquè vostè està descol·locada

—el seu Partit, vostè no, perdoni— en aquest tema, i per aquesta qüestió hi votarem negativament.

Gràcies, senyor president.

(El Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.)

El president

Senyor Fernández Teixidó, demana la paraula per...?

El Sr. Fernández i Teixidó

Doncs per clares al·lusions, senyor president, i reiterades, del diputat Boada, però prometo fer-ho amb molta brevetat, perquè només voldria demanar al senyor Boada, si ho té a bé..., és fàcil i vell el recurs de situar, com vostè fa, diu: «Vostès volen la privatització d'alguns dels serveis socials, o m'ha semblat entendre-ho; si més no, això ho veuen...» Li ha semblat entendre-ho. «Si més no, vostès ho veuen amb molt d'entusiasme, perquè són neoliberals.» Vostè creu, des del rigor parlamentari, senyor Boada, que vostè, que si li sembla entendre alguna cosa pot acusar algú de «amb entusiasme» sumar-se a una posició política i, a més, desqualificar-la? Podria tantes i tantes vegades fer referència a les seves posicions comunistes, senyor diputat. I jo m'ho penso molt i molt quan li dic això, i ho faig sempre en funció del fet que el debat polític ho permeti.

Gràcies, senyor president.

(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)

El president

Senyor Boada. (Remor de veus.)

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. No, senyor Teixidó, no és que les seves actituds neoliberals..., no és que ho hagi après avui en aquests cinc minuts, no, fa vint-i-tres anys que sé quines polítiques vostès fan en el Govern de Convergència i Unió, aquí, al nostre país. I ja sabem què significa per a vostès polítiques neoliberals.

Ah! I una altra cosa, senyor Teixidó, no li faci por dir que jo tinc idees comunistes, n'estic orgullós de tenir-ne moltes, i que durin.

Gràcies, senyor president.

(Pausa.)

El president

Posem, doncs, a votació la presa en consideració de la Proposició de Llei d'estabilitat pressupostària de Catalunya. Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 71 vots en contra.

Proposició de Llei d'equiparació dels ajuts familiars a les famílies amb un fill o filla amb discapacitat (presa en consideració) (tram. 202-00047/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de Llei d'equiparació dels ajuts familiars a les famílies amb un fill o filla amb discapacitat. Té la paraula per presentar-la, en nom del Grup de Convergència i Unió, la senyora Glòria Renom.

La Sra. Renom i Vallbona

Senyor president, senyores i senyors diputats, tal com els vam anunciar en el darrer Ple, des de Convergència i Unió hem promogut vint iniciatives presentades al registre d'aquest Parlament per seguir impulsant la conciliació de la vida laboral, familiar i personal. I això ho fem perquè la nostra manera positiva de fer oposició és fonamentalment impulsant accions, accions de govern, i molt especialment aquelles que són bàsiques per al desenvolupament del progrés humà de la nostra societat.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Avui continuem un cop més per aquest camí, camí iniciat ja perquè som fidels al compromís que Convergència i Unió ha tingut i segueix tenint amb la nostra societat, societat que creix, evoluciona i canvia, com tota societat moderna, i que, per tant, requereix nous plantejaments i noves propostes que aportin solucions a les necessitats emergents dels moments actuals.

Adoptar polítiques per harmonitzar empresa i família és una de les respostes indispensables a les situacions problemàtiques que es generen avui dia en el si de les famílies. Les polítiques de conciliació d'aquest segle vénen marcades per diferents factors que dificulten l'articulació de família i empresa, entre els quals cal destacar-ne principalment dos: la incorporació de la dona al món laboral de forma retribuïda, estable i continuada; i destaco, de forma retribuïda, estable i continuada, perquè és aquí, en la forma, on rau la gran diferència en què la dona treballa avui, perquè la dona ha treballat sempre, a dins i a fora de casa, però en la forma en què marca avui la diferència és en què treballa de forma retribuïda, estable i continuada. I aquest és el motiu que és considerat com el fenomen sociodemogràfic més important del segle XX.

I l'altre factor que vull anomenar, que també cal destacar, és la voluntat de les parelles a tenir fills i alhora dur a terme una vida professional plena. Conscients de la dificultat que comporta fer compatibles els diferents àmbits on gravita avui la vida de l'adult, adult que viu pressionat per la triple força que suposa ser un bon professional, una bona mare o bon pare de família, i alhora una persona completa.

Des de CiU vam presentar la Llei de suport a les famílies 18/2003, de 4 de juliol 2003, per impulsar polítiques en pro d'aquesta institució, la família, amb tot un títol quart destinat específicament per desenvolupar tot el que es refereix a la conciliació. I un altre article que obre tot un espai per dedicar una especial atenció a les famílies amb fills discapacitats. Lamentem dir que aquesta Llei, ja en vigor, i que va presentar un gran

avenç per a les famílies del nostre país, avui, dos anys després de la seva aprovació, encara està per desplegar.

Però no és el nostre desig parlar d'herències rebudes ni fer crítiques ermes que no condueixen només que a la paràlisi. El que volem és parlar de futur, i dic parlar de futur perquè la Proposició de llei que avui presentem va dirigida a un col·lectiu de famílies, un col·lectiu que avui és emergent. I qualifico d'emergent perquè abans algunes d'aquestes famílies perdien els seus fills en edats molt primerenques, i és emergent gràcies als avenços científics i tecnològics, cada cop més nombrosos.

Volem parlar d'un esdevenidor amb respostes, amb accions, amb eficàcia. I per aquest motiu, i perquè som coherents amb el que dèiem i també amb el que diem, hem presentat aquestes vint iniciatives, les que hauríem aprovat i aplicat si estiguéssim al Govern. I ho fem també perquè creiem que cal seguir reforçant les estructures bàsiques, socials, del país, i molt en especial la família, que és l'element clau per a la socialització, el sentiment de pertinença i l'educació de les filles i els fills, de tal manera que avui es manté en la base del progrés social. Per tant, s'ha de garantir que pugui exercir aquesta funció com a espai natural per excel·lència d'afecte, de responsabilitat i solidaritat.

Però les famílies a les que avui dirigim la nostra mirada són les que, per les seves especials circumstàncies, requereixen una dedicació més atenta per part nostra; són les famílies amb un fill o filla discapacitat, que malgrat tenir un sol fill a càrrec les dificultats, i la necessitat constant de resoldre situacions obligades i difícils els genera un nivell de despesa bastant superior al que un sol fill, sense cap tipus de discapacitat requereix. La conciliació per si mateixa ja comporta més despesa, i més en aquest cas que avui tractem, donat que ja comporta greus dificultats afegides. És senzillament fer justícia i donar el degut reconeixement a la feina silenciosa que té lloc en el si d'aquestes famílies.

Per tant, el Govern de la Generalitat de Catalunya ha de contribuir, en la mesura que sigui possible, a sufragar part de les majors despeses que tenen les famílies amb un fill amb capacitat restringida, a diferència de les altres famílies, naturalment. I considerem necessària l'equiparació d'ajuts que reben les famílies amb un fill discapacitat al de les famílies nombroses i monoparentals. En un article únic, aquesta Proposició de llei modifica la disposició addicional que determina els ajuts per a aquest any 2005, naturalment, en els pressupostos de la Generalitat. I hem de fer-ho aquí perquè és on vostès han regulat els ajuts. Així, la Proposició quedarà redactada modificant el seu punt dos tot dient «que l'ajut per a les famílies nombroses i les famílies monoparentals amb fills i filles a càrrec d'una edat compresa entre 0 i 6 anys, i per a les famílies amb un fill o filla amb discapacitat a càrrec, es fixarà a 650 euros». El que sí que ens agrada destacar avui aquí és que el que demanem per cobrir, el que aquesta despesa addicional representa, no afecta en cap cas de forma significativa el pressupost de la Generalitat. És un petit col·lectiu que fa grans coses.

Crec, senyores i senyors diputats, que hem de votar a favor d'aquesta iniciativa perquè és una proposició de llei que no té cap color polític, perquè ja té el seu pro-

pi color. És el color que impregna la lluita, el sofriment i la valentia, elements que esdevenen companys inseparables per a aquest col·lectiu de famílies que el seu objectiu és poder viure i amb dignitat. És el color de la lluita per l'equilibri que dona el fet de fer possible el desenvolupament d'unes capacitats, siguin les que siguin, fer-les créixer i finalment poder-les aportar a la societat com un ciutadà més, però sempre partint d'entrada d'unes premisses molt dures i dificultoses.

Però aquest és un camí que sortosament no es fa sol, es fa en família, en equip, i és per aquest equip, senyores i senyors diputats, és per a aquestes famílies per a qui avui demanem suport, el mateix suport que, com dèiem abans, va dirigit a altres grups de famílies que per diferents motius també mereixen una atenció molt especial, i per als qui també presentarem la Proposició de llei adient.

Seria una llàstima, senyores i senyors diputats, que en aquest cas d'avui, el que avui ens ocupa, les famílies a les que avui ens dirigim, seria una llàstima que avui els colors polítics no els deixin veure aquesta realitat i que un cop més es deixin portar pel partidisme.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Renom. Per fixar la seva posició, en nom del Grup Socialistes Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president; bona tarda, senyores i senyors diputats. Vull agrair, en primer lloc, el to de la diputada en la seva exposició, la reflexió i el debat que ens presenta sobre aquesta proposta.

De fet, ja es van anunciar la setmana passada, en l'últim ple, aquestes iniciatives..., aquestes iniciatives sobre quines han de ser les mesures per tal de donar suport, per tal d'atendre, per tal d'acompanyar a les famílies en la millora de la qualitat de vida de tots els seus membres i de la família en general.

Parlaven ja la setmana passada d'una de les grans demandes que ens fan les famílies en aquests moments, que és la necessitat de conciliar la vida laboral amb la vida familiar, i ja anunciàvem –ja ho anunciàvem, doncs– que aquest Govern és una de les seves prioritats pel que fa a les polítiques de suport a les famílies. I aquesta setmana mateix, ja s'ha vist amb una decisió del Govern, amb una mesura que s'ha pres, que és ampliant el permís de paternitat en l'Administració pública. Una mesura que comença en l'Administració pública però que volem, desitgem... (*Veus de fons.*) Em sembla que no se'm sent?

El vicepresident primer

Sí, sí..., pot continuar, senyora Prados. Disculpi.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, és que veia gestos... Doncs, és una mesura que, com deia, és important, que comencem per l'Adminis-

tració pública però que volem i desitgem que es vagi estenent a tots els àmbits de la societat.

Aquesta proposta que ens arriba avui fa, concretament, referència a l'equiparació de les famílies amb fills o amb filles amb discapacitat a càrrec, per equiparar-les amb les ajudes de famílies nombroses o monoparentals.

El nostre vot en aquesta Proposició serà de rebuig. Cal dir –cal dir-ho– que la Llei estatal que regula, que considera quina és la família nombrosa ja considera que la família que té dos fills i un d'ells amb discapacitat és considerada com a família nombrosa. Per tant, aquestes famílies ja reben, ja poden rebre l'ajut fins als sis anys equiparat a les famílies nombroses.

És cert que a una família amb un fill o una filla amb discapacitat li suposa un esforç més gran. Els infants necessiten una atenció especial al llarg de la vida i no només fins als sis anys. El suport a les famílies és necessari perquè millora la qualitat de vida, però cal –és necessari, és important– incidir en el mateix infant. Per tant, sortim també de l'àmbit d'exclusió de la família.

Existeixen dins del Programa d'ajudes d'atenció social a les persones amb discapacitat diferents prestacions... –que creiem que aquesta és una de les línies de treball–, prestacions específiques que van per qüestions específiques, per tal d'ajudar la família a fer front a les diferents necessitats: de rehabilitació, de serveis, de mobilitat. Però vull destacar, d'aquestes prestacions, una en concret que és l'assistència personal, perquè és una de les prestacions que creiem que més demanda tindrà per part de les famílies en el futur. Mitjançant aquesta prestació, la d'assistència personal, es pot arribar a subvencionar un import mensual màxim de 273,88 euros. Per tant, superior als 650 euros que proposa aquesta iniciativa.

L'any 2004 es van beneficiar d'aquesta prestació 1.475 persones, de les quals 403 persones eren menors de divuit anys. I si destaco aquesta prestació és perquè crec que ens comportarà un interessant debat de cara a la futura llei estatal de suport a la vida autònoma i de cara a la futura agència de suport a la vida autònoma. Perquè, com ens han fet arribar tot el moviment del Fòrum de Vida Independent que, recentment, vam rebre en compareixença, aquí, a la Comissió de Política Social, és un canvi de paradigma... Estem pensant..., aquest moviment pensa –ho proposa– que sigui la mateixa persona o la família, quan són criatures petites, les que organitzen, prioritzen, quines han de ser les atencions específiques en funció de les necessitats concretes de cada moment vital.

Cal dir, per altra banda, que la Generalitat de Catalunya va liderar en els primer anys polítiques de millora en la qualitat de vida de les persones amb discapacitat, però que en els darrers anys aquest lideratge el va perdre, perquè va perdre iniciativa política i oportunitats pel que fa a aquest avenç importantíssim en la qualitat de vida de les persones amb discapacitat. Va faltar manca d'ambició. S'ha produït desordre, fragmentació, descoordinació, manca de planificació i desigual dotació de serveis en el territori.

Per això, en aquest sentit, fent aquesta diagnosi, considerem que, ara per ara, una de les prioritats en aquest

àmbit és posar ordre, coordinació dels serveis, de les prestacions, perquè és una de les grans demandes que ens fan arribar constantment els col·lectius de pares i mares amb fills amb discapacitat. Ens demanen això de forma prioritària, perquè cal dir que, tot i que existeixen recursos segurament insuficients, a la família amb un fill o amb una filla amb discapacitat, a més de la preocupació i l'angoixa que això suposa, també li representa, sovint, massa sovint, un viacrucis de finestreta en finestreta per rebre informació, per rebre una atenció adequada, per rebre uns recursos. L'atenció en salut, en educació, en qualsevol àmbit en general per a un infant amb discapacitat ha de contemplar la seva situació personal i concreta. I aquestes són demandes que ens fan arribar els pares i les mares que acusen aquesta descoordinació i fragmentació que té el sistema per falta d'una planificació i d'iniciativa política anterior.

És per això que al PSC recollíem en el nostre programa o entre altres propostes, i que queda recollit en el pacte del Tinell, com una de les actuacions necessàries i importants, prioritàries, la creació de la finestreta única per a la informació i per a l'adjudicació de prestacions i recursos per a les persones amb discapacitats i per a les seves famílies.

Creiem que aquesta és una de les principals demandes que en aquests moments ens fan arribar les famílies. Ho torno a dir: existeixen recursos, segurament insuficients que caldrà anar augmentant, però que més important encara és també aquesta planificació.

Considerem que les famílies i els infants necessiten un pla d'atenció integral individualitzat, personal, seguit per un professional, preferent, que ha de permetre el treball coordinat i conjunt entre els diferents àmbits. Creiem que tothom ho agrairà: l'Administració, per una banda, perquè és optimitzar els recursos; les famílies, per la tranquil·litat evident que suposa disposar de tota la informació i de tot l'acompanyament en situacions així, i, l'infant, evidentment, que és l'objecte, perquè l'atenció és en funció de les seves necessitats en cada moment de la vida. Una ajuda puntual..., una ajuda puntual no és suficient, cal, per aquesta tranquil·litat, per aquesta qualitat de vida de tots els membres de la família, de la família en general, aquests itineraris personalitzats.

Per tot el que he exposat, el nostre vot és de rebuig a aquesta proposta, però sí que, d'alguna manera, doncs, defensem que aquesta és una de les polítiques que necessiten més de la nostra atenció; que el Govern, el Departament de Benestar i Família està fent grans esforços per atendre aquestes demandes necessàries, reals, de les famílies de Catalunya amb fills o filles amb problemes de discapacitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Prados. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Porta.

La Sra. Porta i Abad

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Bé. De fet, m'agradaria començar

dient, simplement, una cosa que s'ha dit des d'aquesta tribuna, que la Llei de famílies l'havia presentada Convergència i Unió la passada legislatura.

Sí que és veritat que es va presentar, des del Govern de Convergència i Unió, un projecte de llei de suport a les famílies, però cal recordar els precedents. L'any 98 Esquerra Republicana de Catalunya va presentar en aquest Parlament una proposició de llei de suport a les famílies i un dels motius pels quals ens vam abstenir en la investidura l'any 99 –i, per tant, va ser investit president de la Generalitat de Catalunya l'honorable Jordi Pujol–, va ser, precisament, un pacte amb Esquerra Republicana, i, d'aquesta abstenció, un dels punts era precisament el compromís del nou govern per fer aquest Projecte de Llei. És a dir, els precedents són uns altres, i, precisament, jo crec que, a més a més, va ser una llei suficientment consensuada com perquè no ens la fem, diguem-ne, de forma partidista, unilateralment nostra uns i altres.

Feta aquesta apreciació, el preàmbul de la Llei 18/2003..., de suport a les famílies, esmenta, precisament, la necessitat de reforçar el nucli familiar com a estructura bàsica de les relacions afectives interpersonals i com a factor de cohesió de la societat, i de donar suport a les famílies per tal que puguin assumir amb qualitat de vida les seves responsabilitats.

És evident que en els darrers temps hi ha hagut un augment de les càrregues econòmiques de les famílies que fa necessari la creació de serveis, recursos, per a les famílies i l'impuls de mesures econòmiques i desgravacions fiscals, així com l'establiment de mesures de conciliació de la vida familiar i laboral.

També estableix, el preàmbul de la Llei, que els poders públics estan obligats a garantir la igualtat d'oportunitats a les famílies amb més càrregues, com són les famílies amb criatures petites i les famílies nombroses i monoparentals, i a donar suport a les famílies amb infants a càrrec per lluitar contra la marginació crònica, el perill d'exclusió social i facilitar l'exercici d'una maternitat i una paternitat responsables.

Al nostre entendre, és evident que cal una reflexió i una revisió total del nostre sistema de benestar, no només per avançar cap al reconeixement dels drets socials de forma universal, sinó fer un tomb amb moltes de les polítiques que es desenvolupen..., i, precisament, en aquest sentit, les polítiques de suport a les famílies no responen a un criteri de redistribució vertical de recursos, sinó que suposen una redistribució horitzontal d'aquests recursos, precisament, i una col·laboració entre l'Estat, el Govern i les famílies en el repartiment de les responsabilitats sociofamiliars que fan pensar que molts d'aquests recursos abocats siguin..., aquesta reflexió la fem de forma compartida.

Precisament, en aquesta línia el Govern està observant que l'objecte de les prestacions econòmiques a favor de les famílies que contempla el títol 2 de la Llei 18/2003, és donar suport econòmic a les famílies amb filles i fills a càrrec per tal de compensar l'esforç que aquestes fan a cura d'aquests..., d'aquestes criatures i contribuir a la millora del seu benestar i a les condicions de vida dignes a tots nivells, evidentment, també per permetre una conciliació de la vida familiar i laboral.

De fet, amb aquesta oposició..., perdó, de gota malaia que ens van fer en l'àmbit de la conciliació, ja la setmana passada els vam dir que hi havia tota una sèrie de mesures que s'estaven fent pel desplegament d'aquesta Llei, que, precisament, estaven en la línia del compromís, el ferm compromís que té el Govern, precisament, amb la conciliació de la vida familiar i laboral. Està al *Diari de Sessions*..., suposo que no voldrà que li ho repeteixi, senyora Renom, i, a més a més, vostè va ser a la sessió i les coneix.

D'entrada, a mi..., és evident que vostès fan oposició i han estat molts anys en el Govern, són..., avui ens parlava de les vint mesures que Convergència i Unió desenvoluparia si estès al Govern, en tot cas..., atès que, precisament, han governat vint-i-tres anys aquest país i que han fet coses, evidentment, quin hauria estat aquest calendari, no?, en quants anys l'haurien desenvolupat? Perquè, evidentment, han tingut molts anys per fer-ho, i fins a l'any 2000, per exemple, no es crea la Secretaria de Família. I, de fet, trobem a faltar, durant aquests vint-i-tres anys de govern, moltes mesures de conciliació de la vida familiar i laboral, una aposta ferma per aquesta pluralitat familiar que nosaltres, des de l'actual Govern, estem fent, i, evidentment, de suport a les famílies.

Nosaltres reconeixem que s'ha fet molt camí. És evident. Nosaltres no podem negar una feina feta per anteriors governs, i nosaltres sempre hem volgut reconèixer aquest paper. Però vostès també hauran de reconèixer que s'estan fent una sèrie de mesures de desplegament de la Llei de suport a les famílies, que suposo que no els interessa reconèixer de forma partidista, però que, evidentment, s'està avançant i molt.

Bé. El suport a les famílies que es realitza en l'etapa de zero - tres i de zero - sis anys, ho és per intentar compensar les dificultats que apareixen amb l'arribada d'un fill o una filla, amb independència de les circumstàncies personals d'aquesta criatura. Aquestes circumstàncies, que és el cas de les persones amb discapacitat o de les criatures amb discapacitat, s'han de valorar també en altres àmbits per tal de rebre un tractament més adient a la situació en concret.

Cal tenir en compte, com ja ha fet la senyora Prados i no m'hi estendré, que la Llei estatal també, evidentment, reconeix com a nombroses les famílies que tenen dos fills, un d'ells..., o filles, discapacitat, i, per tant, ja entrarien majoritàriament dintre dels supòsits que recull la Llei de suport a les famílies i als ajuts que s'estan donant.

De fet, aquesta petició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que ens demana aquesta equiparació, nosaltres pensem que no es poden equiparar aquestes mesures d'ajudes familiars limitades al temps del procés cronològic d'aquests nens i nenes en l'edat, sinó que cal, precisament, pensar en mesures que ajudin durant tota l'evolució d'aquesta criatura, que després va creixent i es fa adulta, precisament, aquest tipus de prestacions econòmiques, i mesures econòmiques en favor de les persones i de les famílies que tenen a càrrec persones amb disminució, però no limitades en el temps, sinó que tinguin una evolució durant tot el procés de creixement i no que finalitzin en arribar als sis anys d'edat.

El Govern actualment ja està treballant, com ja vam dir-ho, en una mesura que cobreixi tota l'etapa evolutiva de les persones amb necessitats especials, i amb la propera creació de l'agència catalana per a l'autonomia personal i de la dependència s'aconseguirà que les persones amb discapacitat disposin d'ajudes més adients segons el moment evolutiu de què es tracti, així com el recurs més convenient per a les seves necessitats, siguin ajudes econòmiques, centres residencials, prestacions tècniques, assistents personals...

També actualment la Generalitat de Catalunya, mitjançant el Departament de Benestar i Família i el d'Educació, atorga un tracte diferencial a les famílies amb nens i nenes discapacitades. Concretament, amb referència al Departament de Benestar i Família, des de l'ICASS, des de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, s'està gestionant, com vostè sap, el programa d'ajudes i d'atenció social a les persones amb disminució, que s'atorguen prestacions econòmiques a fons perdut per a l'adquisició d'ajudes tècniques i de mobilitat o pagament de serveis, de les despeses de les persones amb disminució.

Pel que fa als infants, des d'aquest programa, se subvenciona des de tractaments de rehabilitació del llenguatge i fisioteràpia a ajudes tècniques, com matalassos antiescares, audiòfons, etcètera. És a dir, ja hi ha tota una sèrie d'ajudes que es donen i tota una sèrie de recursos que es desenvolupen.

L'assistència personal, que és una de les prestacions d'aquest programa que més s'està atorgant a les famílies amb infants discapacitats, té com a finalitat ajudar a sufragar la despesa que suposa tenir una cura especial i diferenciada per a aquestes criatures mitjançant una persona aliena al nucli familiar o bé quan aquesta atenció especial la duu a terme un membre de la família.

Com deia, s'està fent el desplegament de la Llei. No només això, sinó que, com ja s'ha dit, aquest Govern ha apostat fermament per mesures que facin possible la conciliació de la vida familiar i laboral. Fa dos dies el mateix Govern va aprovar un avantprojecte de Llei de la conciliació de la vida familiar i laboral a la funció pública de les administracions catalanes.

També, com ja en vaig informar la setmana passada i vostès coneixen, l'eix 4 del Pla d'acció i desenvolupament de les polítiques de dones és..., parla de la reorganització dels temps i dels treballs per tal de facilitar totes les mesures de conciliació de la vida familiar i laboral. I, com també ja ho vaig fer, i el temps no em permetrà desenvolupar, tota una sèrie d'ordres i decrets que desenvolupen, precisament, els diferents articles de la Llei de suport a les famílies, i que, en qualsevol moment, si vol, jo mateixa li puc passar, i, si no, simplement remetent-nos al *Diari de Sessions* de l'anterior sessió plenària podria veure que tot això és així, i ja ho vaig desenvolupar.

Per tant, el nostre vot serà de rebuig a aquesta Proposició, tenint en compte que el compromís d'aquest Govern és un compromís ferm amb la ciutadania pel que fa, també, a la conciliació i, evidentment, pel que fa al suport a les famílies.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Porta. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prometo no exhaurir el meu temps, però ja que estem –per fer anar termes de mesurament d'audiència– en una estona de sessió de baixa audiència, i perdonin vostès la redundància, sí que jo crec que és bo fer algunes..., jo crec que és bo, fil per randa del que han fet les il·lustres membres dels grups que recolzen el Govern que m'han precedit en el torn de la paraula, fer algunes reflexions que jo no me'n vull estar.

A mi, que reconec que no tinc gaires complexos amb relació al que penso, no deixa de sorprendre'm, en el poc temps que porto de diputat, aquesta constant forma de fer on, en nom d'una presumpcia superioritat en temes socials de depèn de quines ideologies o grups amb relació als altres, amb tot el bon tarannà del món, es pugui anar tombant qualsevol proposta que vingui dels altres grups, de l'oposició.

No deixa, també, de sorprendre'm que a continuació de dir que es rebutjarà, i fer-ho de forma simpàtica, perquè sembla que, en temes de discapacitats o persones grans o joves o col·lectius que ho tenen més difícil per tirar endavant, no toca enfadar-se aquí i fer quatre crits, a continuació es digui: «Bé, els ho tombem, però realment hi ha tot un seguit de problemes immensos.» I llavors la il·lustre diputada, la senyora Prados, ens diu: «Certament, hi ha tota una disparitat de normatives i de reglaments, els col·lectius de pares i de famílies ens diuen que tot això s'hauria d'ordenar, però, miri, li ho tombarem.»

A mi, també, no em para de sorprendre que constantment fem crides a ser diferents, a separar-nos, a ser pseudoindependents i anar vés tu a saber on, i a continuació, al darrere, parapetar-nos al darrere del «biombo» de les lleis estatals. Les lleis estatals, quan no convé no les esmentem i només estan per saltar-nos-les a la torera –per Esquerra Republicana, no, que està en contra de les curses de braus (*remor de veus*), però, per marcar la diferència–, però quan ens convé rebutjar quelcom –quan ens convé rebutjar quelcom– aleshores traiem aquestes lleis estatals aquí i es converteixen vostès en els campions del constitucionalisme, i llavors això val per tot.

Jo suposo que sóc una persona cànida, però, tot plegat, doncs, ho vull posar ara que tenim poca audiència sobre la taula perquè a mi no em deixa de sorprendre.

Mirin, la meva primera temptació, senyora Renom, va ser, quan vam discutir això en el Grup, de votar-li-ho en contra –li ho votarem a favor, ja li ho dic ara. Però, en certa mesura..., perquè una altra cosa que és característica –i aquí els governs anteriors, i suposo que el Grup del PP també, tenim una part de responsabilitat en això, en som també responsables– és: fem lleis, estem molt contents, les anunciem com una gran cosa i després tota la part reglamentària que ha de permetre un desenvolupament absolut de la Llei no tira endavant i, per tant, ens quedem mig frustrats.

I amb aquesta Llei de les ajudes a les famílies, que tenia una disposició final que permetia l'ampliació d'això fins als setze anys, doncs, ens vam quedar ben bé al començament; només ho estem aplicant a la part que en el seu moment va sorgir del compromís parlamentari entre el Grup, en aquells moments, del Govern, que era Convergència, i el Grup que el recolzava, que era el Partit Popular.

I per això mateix, com que aquí vostè demanava una cosa que era tímida, la primera temptació que vaig tenir és: «Home, el que podríem fer seria, en tot cas, parlar-ne tots junts, pactar desenvolupar la Llei tal com estava prevista», perquè en el seu moment els que ara diuen que «no» tenien un entusiasme sobre això immens i deien que nosaltres érem uns retrògrads socials i que ens la votaven perquè era un petit pas, però aquesta Llei era poc. I jo els insto tots a recordar el que sobre això van dir vostès en el *Diari de Sessions*. Però al final crec que val la pena que això ho votem.

Estic absolutament d'acord amb el que diu la senyora Prados. Un dels principals problemes que en aquests moments tenen les famílies amb persones discapacitades, ja sigui per un accident, ja sigui per naixement, ja sigui perquè són persones grans amb problemes de dependència, és l'absoluta «maranya» administrativa i burocràtica: el problema que un metge no sap exactament, quan aquella persona és autista o discapacitat psíquic, cap a on dirigir aquesta persona; la dificultat absoluta perquè la formació no l'acaben tenint ni els abnegats funcionaris de les oficines de Benestar Social de quines són les ajudes, de quan es convoquen; potser aquell dia ha caigut el servidor i, per tant, el mail en què et diu que s'obre ics programa d'ajuda per adquirir, per exemple, cadires de rodes –crosses, no, perquè en nom del progressisme les hem suprimit d'una taca de les ajudes a les famílies—..., aquell dia ha caigut el servidor i aquell funcionari abnegat d'una oficina de Benestar i Família no pot informar les famílies que s'ha obert aquella línia d'ajudes.

I, per tant, doncs, escolti'm, modestament, si l'una i l'altra han reconegut que el que els proposa el Grup de Convergència és bo, no veig per què, a continuació, i més quan és una proposició de llei, i, per tant, el que aquí s'obre és una ponència, es pot arribar a pactar tot, i no s'hauran, vostès, de rascar la butxaca ni posar cap diner sobre la taula..., no entenc per què han de, vostès, votar que no.

I, a més a més, els ho diré..., escolti, a part d'entonar aquí el *mea culpa*, i que això quedi recollit en el *Diari de Sessions*, sobre les coses que vostès han posat sobre la taula, estarà molt bé que en una futura comissió de política social ens presentin els adients programes sobre tots els problemes que vostès han esmentat, especialment aquells que tenen a veure amb l'embolic administratiu que tenen les famílies amb discapacitats, com ho pensen arreglar i com ho pensen portar a terme.

Fa molts mesos que rebem, gràcies a Déu, i és la nostra feina, una part de la nostra feina, a la Comissió de Política Social, infinitat d'associacions que ens expliquen els seus neguits. A continuació, tots els diputats, amb la nostra millor voluntat, els fem preguntes. Moltes vegades, el to d'aquests persones –i vostès ho han

viscut com nosaltres— és el de renyar-nos, i ho fan amb justícia.

Nosaltres, el Grup Parlamentari Popular, creiem que si en una comissió escoltem la gent i prenem compromisos, a continuació el que governa té l'obligació, perquè és el seu deure com a governant, de posar sobre la taula les accions legislatives per atendre les demandes de la gent que nosaltres mateixos..., i especialment vostès, que a això són molt aficionats, porten a la Comissió de Política Social i atendre les seves demandes.

Per tant, manifestem la nostra absoluta incomprensió del seu rebuig, no a aprovar res, sinó a obrir una ponència de discussió. Ja saben vostès que, la seva forma de fer, hem denunciat que en aquest aspecte no ens agrada.

Acabo per on he començat. Rebutjo absolutament la presumpta superioritat en matèria de política social que té l'esquerra, perquè l'esquerra on ha governat sempre ha portat més atur i problemes econòmics i, per tant, regressió social.

I anuncio el vot favorable a aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Bé, començo per anunciar que nosaltres votarem en contra d'aquesta presa en consideració que avui s'ha presentat, encara que no agradi al senyor López i suposo que menys encara, doncs, a qui l'ha presentat, la senyora Glòria Renom.

I precisament perquè qui ha presentat la proposta ha fet primer un plantejament de caire general fins arribar al punt concret, em permeto, també, doncs, fer..., alludir a aquesta qüestió més general de la conciliació entre la vida familiar, laboral i personal, que ella mateixa ha fet, tenint en compte que, efectivament, jo crec que ja en la nostra societat s'han anat fent passos endavant en reconèixer que la situació de les dones s'ha modificat moltíssim, i, efectivament, el fet a què la mateixa senyora Renom ha alludit de fer una feina avui remunerada i continuada és un element de diferenciació respecte a anys anteriors, que obliga també a entendre les coses diferents des del punt de vista de conciliació.

Estic d'acord amb això. I al mateix temps també volia fer la reflexió que, si bé reconèixer això ha sigut un pas, cal fer-ne un altre i cal fer un gir important en el sentit d'entendre que la conciliació no és un tema de dones exclusivament. Perquè fins ara s'ha plantejat així; la mateixa Llei espanyola encara vigent és així. I aquesta diputada ho ha dit en aquest mateix Saló de Sessions, en el Ple, moltes vegades, que les qüestions de conciliació han d'afectar també els homes, sense la qual cosa no farem un gir important en el que representa qüestions d'igualtat, amb relació a les dones, però als homes també. Perquè els homes també s'han d'introduir en aquesta dimensió que implica l'atenció i la cura a les

persones fetes en el marc de la família. I això no ha de ser vist com cap desavantatge, sinó com una oportunitat d'entendre també dimensions molt profundes del que és el tracte humà, i que les dones, amb la nostra experiència històrica, diguéssim, tenim molt assumit. I ho dic, això, per complementar, en tot cas, una intervenció: que em sembla que, precisament, és important que quan es parla de conciliació no parlem només de dones, eh?, i parlem també dels homes.

I en aquest sentit sí que també vull alludir..., precisament per quan es fa referència al fet que aquest Govern no fa o no sé què, per part de l'oposició, i sobretot, doncs, ara tinc més recent la intervenció que ha fet el senyor López..., doncs, precisament, s'està preparant i està molt avançat un projecte de llei que el que té previst és introduir un permís de paternitat com a dret propi dels pares. I no diguin que ho vam proposar vostès: per primera vegada en aquesta cambra ho va proposar aquesta diputada que està parlant, eh? I, per tant, doncs, ho assenyalo, precisament, perquè no hi ha prou amb proposar-ho; cal posar-ho a la pràctica a més a més, cosa que ara es farà.

Per altra banda, tornant a qüestions de caràcter general, doncs, la senyora Renom s'ha referit també a les vint iniciatives que vostès han presentat de cara a la conciliació. Al Ple anterior en vam tenir una en què es proposava incrementar les aportacions per fills a càrrec, la va presentar el senyor Cleries, i jo mateixa vaig fer el càlcul que el 2005, es proposava la modificació el 2005..., significava incrementar 200 milions d'euros el pressupost del 2005; pensant en pessetes, més de 33.000 milions de pessetes el 2005. Com si això fos fàcil, eh? D'on surten, eh? A banda, que ja vaig comentar, en tot cas, si això havia de ser la prioritat.

Ara no analitzem això, eh? Com que vostès han fet història de les vint, doncs, jo també la faig. Ara, avui, allò que se'ns presenta té una dimensió més delicada, perquè es parla de fills i filles amb discapacitat, i, per tant, tots som sensibles al que això implica. També menys costosa, és cert, també menys costosa. Però precisament perquè hi ha aquesta qüestió més delicada i menys costosa i precisament perquè és més delicada, també em dol que es digui, i també ho vull dir..., «els colors polítics» –s'ha dit aquí– «que no impedeixin aprovar això, no es deixin portar pel partidisme». Miri, si hi votem en contra, i vostès, a partir de la formulació que han dit, ens diuen: «Ho fan per partidisme», jo també els dic que la presentació d'aquesta iniciativa, com d'altres, la fan per partidisme, legítimament –legítimament. I, per tant, si vostès estan des de l'oposició legítimament volent impulsar accions de l'actual Govern, també legítimament els grups que donem suport al Govern pensem que el cal és fer l'abordatge d'aquestes qüestions d'una manera global, i, a partir d'aquesta manera global, situem aquesta qüestió concreta, a la qual som sensibles, eh?, però que cal situar en la seva globalitat.

I, per tant, a partir d'aquesta consideració, els grups que donem suport al Govern, i el nostre Grup també, pensem que cal fer aquest abordatge a partir de les diferents actuacions que el Govern ha començat a fer i continuarà fent, perquè estan en el mateix Acord del Tinell i es posen els mitjans per tirar-les endavant..., de fer el des-

plegament de la Llei de suport a les famílies, perquè, en definitiva, suposa fer el desplegament.

El que se'ns proposa, en definitiva, és l'equiparació de l'assignació que es rep per fill a l'equiparació a les famílies nombroses i, per tant, passar dels 575 euros anuals del 2005, que no són els mateixos que va haver-hi el 2004 ni seran els mateixos que hi haurà l'any vinent, a 650, que és el que reben les famílies nombroses.

I la reflexió que jo faig és que evidentment que qui ho proposa sap molt bé que aquests setanta-cinc euros de diferència anuals són més simbòlics que ajut material. I, precisament per això, la reflexió que nosaltres fem en rebutjar també aquesta proposta és fins a quin punt no és més important enfortir el que reben les persones que tenen discapacitats atenent la seva especificitat com a persones que, precisament per tenir una situació de discapacitat, necessiten un ajut de diferent naturalesa que cal atendre de manera específica, sigui en forma de suport material, sigui en forma de temps per part de les famílies, també, per atendre aquestes situacions.

I evidentment que els podria repetir el que altres diputats, o diputades, millor dit, que han intervingut abans meu han comentat, que existeixen ja una sèrie d'ajuts que el mateix Govern anterior havia començat ja a impulsar i que aquest, doncs, també ha incrementat, ajuts que no es limiten fins als sis anys, sinó que han d'atendre la situació, o atenen la situació, de les persones discapacitades durant totes les etapes de la seva vida, que van des dels ajuts tècnics, els ajuts que tenen a veure, doncs, jo què sé, amb l'atenció precoç, posem per cas, als ajuts per a l'assistent personal. Que en aquests moments són insuficients? Ho són. Que els haurem de millorar a l'hora de fer la nova llei de serveis socials per passar aquests ajuts a drets? També, evidentment. Que aquests elements cal incrementar-los? Doncs sí, nosaltres considerem que sí. Però, precisament, justament, ens sembla més important millorar aquests ajuts a les persones discapacitades per la seva especificitat que no pas aquest increment de setanta-cinc euros l'any, que, realment, ajuden poc.

I l'altra dimensió: temps. Les polítiques de conciliació impliquen també que les persones puguin disposar de temps per poder atendre les necessitats pròpies i de les famílies. I, en aquest sentit, tot el que suposi en les lleis estatals i en les mateixes lleis nostres millorar aquesta qüestió és important, també.

Bé, moltes gràcies. Ja he dit abans que hi votàrem en contra. En tot cas, doncs, ho torno a dir ara.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. Truquem per a votació.

(El president es reincorpora al seu lloc. Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta presa en consideració de la Proposició de llei d'equiparació dels ajuts familiars a les famílies amb un fill o filla amb discapacitat.

Comença la votació.

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 53 vots a favor i 69 vots en contra.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política exterior de la Generalitat (tram. 300-00971/07)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política exterior de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per a la seva exposició il·lustrada senyora Josefina Cambra. (Pausa.) Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Cambra i Giné

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, suposo que no els deu estranyar massa que avui, doncs, presentem aquesta interpellació, eh?, atesos, doncs, els incidents, diguem-ho així, recentment produïts.

Bé, tots som conscients que, com que Catalunya no és un estat, en política exterior sempre tindrem dificultats. I és per aquest motiu, doncs, que l'actuació del Govern en aquesta matèria ha de ser extraordinàriament professional, molt ben planificada, i no pot estar sotmesa als avatars dels interessos partidistes o a les disfuncions que en el funcionament del tripartit es produeixen, a vegades exageradament teatrals i tot..., i, a vegades, deixada sovint, per aquest motiu, moltes vegades, en mans sense experiència o amb poca experiència, que fan que el resultat final sigui un autèntic desastre i es malmeti el prestigi de Catalunya i de les seves institucions.

Que quedi clar, senyor conseller, que no entro en detalls, no vull entrar en detalls específics. No volem fer un judici de valors. Lluny d'aquí. Només cal fer una aproximació el més objectiva possible. Ens sentim avergonyits. Circules, vas fora, i et fan comentaris, la població fa comentaris, et sents avergonyit. Acabes defensant gairebé l'indefensable, perquè et sents avergonyit. Això no pot ser. S'ha de posar –s'ha de posar–, ho repeteixo, gent competent. I, escolti'm, amb el pensament que sigui, amb la variant que sigui, amb el contingut que sigui, però que les coses es facin bé, que no ens n'haguem d'avergonyir.

Queda clar que tots plegats hem de fer un esforç i resoldre aquesta situació. Sovint pensem que avui això no té solució i que d'aquí a quatre dies hi tornarem a ser i tornarem a tenir un altre ensurt, i, la veritat, et quedes deprimit, eh?, entristit.

Són molts, els errors –són molts, els errors. Escolti'm, durant el viatge a Turquia el president Maragall diu que està d'acord en l'entrada de Turquia a la Unió Europea. Bé, hi podem estar d'acord, però és que és un posicionament molt personal, no ho ha discutit amb el Govern ni enlloc, ni amb el tripartit, jo què sé! Vull dir, arriba un moment que és una improvisació total. Se'n va a la Xina, ofereix Catalunya com la porta d'Espanya a Àsia, manifestació clara de la idea que té de política exterior de Catalunya. No entro en el tema de la francofonia, que parla per si sol, tot i que, a veure, crec entendre el que volia dir –crec entendre el que volia dir. Fins i tot, personalment, hi podria estar d'acord i tot, pensant el que crec entendre. Però, escolti'm, s'ha de saber com es diu, no es pot improvisar, i, a més a més, no mostrar, doncs, cap sensibilitat envers la situació del català a

França, per exemple, no? I ara, doncs, no cal dir-ho més, els incidents..., que no hi entraré més, perquè ja el dia passat suficientment amb les preguntes va quedar ben clar, i no hi insistiré.

Escolti, només cal llegir els titulars dels diaris, tant d'aquí, nacionals, com de l'estranger. Fan fredat, alguns, eh? L'altre dia n'agafava uns d'Israel. Fan fredat. Parlen, alguns, d'«estupideses», exactament aquesta paraula. Tremend! –tremend!; entristidor, també, novament; terrible, eh?

Parlava, el president, a més a més, l'altre dia, en el Ple darrer, no?, sobre la política mediterrània, no?, i feia la sensació, parlant, que deia: «Sí –sí–, ara! –ara!–, farem política mediterrània; ara ha arribat el moment, no n'hem fet fins ara, ara és el moment!» Però, per favor! –per favor! Escolti, que hem perdut la memòria? Qui va crear l'Institut Català de la Mediterrània fa molt de temps? Escolti, es va fer un llarg i interessant recorregut! El president Pujol va viatjar sovint al Magreb, i es va portar una política coherent de prestigi per al país, tot i les dificultats, perquè qui governa té dificultats per lligar moltes coses, tot i les dificultats, i s'ha de tenir present. D'on va néixer la I Conferència Euromediterrània l'any 95? D'on va sortir la Declaració de Barcelona, punt de partida de les iniciatives actuals? Escolti, i el Fòrum Social de la Mediterrània, després, que va ser tot un èxit? Sembla que no ens en recordem! Per favor!, una mica més de serietat i d'equilibri, i diguem les coses amb el sentit comú que s'ha de tenir, no?

És important, aquest desè aniversari –és important. Cal que sigui un èxit, tots ho volem, cal que sigui un èxit. Però, escolti'm, em podrien vostès contestar quin serà el destí de l'actual director de l'Institut Europeu de la Mediterrània, el senyor Andreu Claret?

Fa un mes, un mes i escaig, m'arribava la notícia que el cessaven. Després no se'n va tornar a parlar. Aquests dies, a Israel, la senyora Margarita Obiols anava dient: «El dia 30 ja no hi serà.» I ara ens diuen: «No, no..., si al fins novembre!» I a dintre hi ha gent dels nous equips –que han de pujar, suposo jo– i dels antics. Imagini's el panorama! Imagini's la situació kafkiana! Vostè creu, per bons que siguin tots ells, que no ho dubto, que pot produir res de bo, tot això, amb aquesta situació? I així hem d'arribar al novembre? En aquest desè aniversari, que ha de ser un èxit? Escolti'm, sembla impossible, tot això.

Escolti –deia el senyor Zapatero i el senyor Moratinos–: «La cumbre de Barcelona será del máximo nivel –fantàstic!–, un verdadero relanzamiento!» Menos mal!, que diu «relanzamiento»!, és honrat, aquest home! (*Ri-alles.*) És cert, és cert! «Relanzamiento». És cert que les circumstàncies actuals fan possible un relançament vigorós del procés, si hi estem d'acord, si ens interessa moltíssim! Però està clar que, escolti'm, senyor conseller, aquí juguem a tercera divisió, eh?, on veuen la importància del desè aniversari és en una altra banda, eh, pel que sembla, perquè aquí estem badant! Mentrestant, s'estan barallant, a dintre! Com ens ho menjarem, tot això? Escolti'm, no pot ser, eh! No pot ser!

I anem a més coses, perquè en aquest afer de política exterior, escolti'm, Catalunya té diverses potetes, per

entendre'ns, s'ha de recolzar en coses diverses, no? (*Rialles.*) Hi ha la política de cooperació, molt important! Però, escolti, ha d'existir una unitat d'acció, no pot estar tot fragmentat. En un sentit o en un altre, a mi m'és igual, però no pot estar fragmentat, eh?, perquè la imatge que a través de la cooperació donem és la imatge de Catalunya, i hem de tenir un posicionament.

I anem a un altre tema, delicat també: els casals, les entitats a l'exterior. Escolti'm, és importantíssim per a la projecció de Catalunya al món, que els hem de cuidar, hem de saber quines necessitats tenen, hem d'atendre les seves demandes, absolutament coherents, el que diuen, en molts dels casos. Hem d'estar darrere d'ells, els hem de cuidar. Moltíssim, els hem de cuidar. I en aquí, escolti'm, l'altre dia deia el senyor Carretero, eh, deia que s'havia de crear una xarxa de presència catalana que permeti doncs tenir aquestes vies d'influència i d'accés, no?, el *lobby* d'exterior? Absolutament d'acord, fantàstic, hi estic absolutament d'acord; hi estem absolutament d'acord en aquest tema. Però, escolti, a veure, per impulsar tot això, atenció, també, una cosa són les idees, perfecte, un camí magnífic, eh?, però un altre són els fets, i aquí tenim una altra pregunta: ha llegit, vostè, la carta que la senyora Carolina Trias, cessada, que no se n'ha fet ressò, però ho comunico, ja, ara, i ho dic aquí, bé..., ha llegit vostè la carta? Vostè creu que els casals que reben aquesta carta, això ens fa cap favor, a Catalunya? Ho creu? Quedem fatal! Quedem fatal, eh! No pot ser! Jo no sé què s'ha produït i per què no hi és i l'han substituïda. Escolti'm, ja ho explicarà, o no ho explicarà, no ho sé, però no pot ser, això, escolti'm! No pot ser!

Per tant, ho repeteixo: s'ha de reconduir la política amb els casals. S'ha de reconduir! Això últim està sobre la taula, escolti'm, si m'ha arribat la carta, d'aquests casals! Escolti'm, esverats, perquè es van quedar clavats, molts d'ells, clavats! Tot i que les coses no anaven massa bé. No pot ser! Escolti'm, jo tinc confiança en la política que els casals puguin portar, n'he pogut parlar algunes vegades amb el senyor Royo, i em mereix tots els meus respectes i confiança, començo per aquí. Li ho vaig dir, a ell: «Estem disposats a ajudar.» Però, escolti, malament comencem! Acabem de tenir una conversa d'aquest estil i al cap d'uns dies me n'assabento d'aquesta carta. Escolti, com lliga això?

Realment, no pot ser. Escolti'm, no pot ser! Hem d'aportar solucions a aquesta situació. Hem d'aportar solucions, per això hi ha aquesta interpellació. Esperem que amb l'emoció, a veure si arreglem alguna cosa, a veure si ens podem posar d'acord en alguna cosa i podem sumar esforços. Com que veig que tinc ja aquí el llum que m'avisava, i em quedaran cinc minuts després, hi tornarem, eh?

Deu més me'n quedaran? Estupend! (*Remor de veus.*) Ah, cinc? Bé...

Moltes gràcies.

El president

Encara li quedaven trenta segons. Té la paraula per a la resposta l'honorable senyor Josep Bargalló, conseller primer.

El conseller primer (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, si vol parlem del que vulgui, i aquest és un tema molt complex, i en el qual entren moltes coses. Jo li he de fer, de bell antuvi, una afirmació: jo no entraré ara a parlar de persones, ni de motius o no motius de cessament de persones. Em sembla que, per un cantó, no toca fer-ho ara en aquest moment, i per l'altre, per respecte a aquestes mateixes persones, em sembla que tampoc és convenient fer-ho públicament, jo, si vol, puc fer-li en una altra ocasió, però jo prefereixo no fer-ho ara i aquí, aquesta qüestió en concret.

Que una persona que ha estat cessada faci una carta en la qual mostri el seu desacord, ho trobo també humanament comprensible. I que aquesta carta, estigui feta en un to que segurament no és l'adequat en una persona que tenia un càrrec institucional, com que prové d'un fet que és el cessament, ho puc entendre. Que l'envii on ella cregui que s'hagi d'enviar, també. I que algú que ho rebí hi estigui d'acord i algú que ho rebí i hi estigui en desacord, també. Jo he rebut comunicacions de casals en el sentit contrari del que deu haver rebut vostè, cosa perfectament comprensible i humanament entenedora.

Jo li puc dir, per exemple, que a Mont-real, al Quebec, i a Toronto vaig entrevistar-me amb els casals catalans, que les tres visites a les tres ciutats incloïen, com no podia ser d'altra manera, la visita als tres casals catalans, i que a Maputu, a Moçambic, vaig fer el possible perquè els catalans allí residents s'unissin en un casal que està en vies de crear-se. Per què? Perquè jo crec i nosaltres creiem que els casals catalans són un bon instrument per a dues coses: primer, per posar en contacte els catalans residents allí i, en conseqüència, que puguin mantenir, si és així com ho volen, llaços de contacte amb Catalunya, i per l'altre, perquè els casals no deixen de ser també per a nosaltres, com a país, no per a nosaltres com a Govern, per a nosaltres com a país, un bon instrument de tenir el que ara es podria dir una antena situada en un país concret.

Els casals són molt diferents, i vostè ho sap. Molt diferents perquè n'hi ha que tenen una gran arrel històrica i estan formats per gent que fa molts anys que estan al casal, n'hi ha que són molt joves i estan formats per gent que fa poc que viu en aquell país i, en conseqüència, també tenen sentiments molt diferents. I el que hem de saber és tractar-los a tots amb equitat, però, a la vegada, entenent aquesta diversitat de la seva pròpia existència, de la seva composició i dels seus sentiments.

A veure, de totes les coses que vostè m'ha dit, jo li he de dir que per a nosaltres la cimera, la Conferència Euro-mediterrània que tindrà lloc a Barcelona el 28 de novembre del 2005 és molt important. Ho és per a nosaltres com a país, perquè es fa aquí i, per tant, tenim l'obligació que funcioni i vagi molt bé, perquè es fa aquí, i després perquè és un instrument important per a la política mediterrània i sempre hem dit que per al nostre Govern és un dels tres eixos fonamentals de la política exterior que, com vostè també ha afirmat només començar, és la que podem fer amb l'actual marc estatutari. I confiem que, en el futur marc estatutari, la política exterior que puguem desenvolupar sigui nota-

blement més important perquè tinguem un nivell competencial més important.

Per tal de preparar aquesta conferència, el nostre Govern, el president, en concret, ha efectuat viatges al Marroc, el maig i el juny del 2004; a Algèria, el setembre del 2004; a Turquia, l'abril de 2005, i a Israel, Palestina i Jordània, el passat mes de maig d'aquest, també, 2005.

Un viatge a Israel i a Palestina és un viatge complicat. I a Israel i a Palestina, a la vegada, encara és més complicat. Israel i Palestina és, en aquest moment, el gran conflicte existent a la Mediterrània, i és present en molts dels conflictes que existeixen en altres regions del món. Per tant, és un viatge complicat.

Nosaltres, d'aquest viatge, n'extraïem lectures positives pel que fa als compromisos de dirigents polítics d'assistir a la Conferència, pel que fa a acords en el camp de la ciència i la tecnologia amb el Govern d'Israel, pel que fa a acords de manteniment i ampliació de la nostra presència en cooperació a Palestina i, per tant, en aquest nivell creiem que va donar uns fruits molt interessants i, en alguns dels casos, superiors als que es podien preveure originàriament.

La Conferència Euromediterrània és només un dels elements del que diríem aquesta política exterior de la Generalitat, del nostre país, del nostre Govern; és només un dels elements. Per a nosaltres, l'acció exterior, com vostè també ha esbossat, és el conjunt d'una diversitat d'accions.

Per un cantó, de la Secretaria de les Relacions Internacionals. Com vostè sap, té un nivell competencial molt escàs i que s'ha de moure en el marc d'aquest nivell competencial, que sempre hem de ser conscients que tindrà friccions, friccions que ha tingut, que tindrà en el futur, que va tenir en el passat, i en el passat diguem-ne propi i en el passat aliè, perquè qualsevol actuació en matèria estricta de relacions exteriors del nostre Govern causa, pot causar, és possible que causi algun tipus de fricció, tant en la diplomàcia de l'Estat com en altres governs o en altres diplomàcies. I això ho hem d'assumir amb la consciència que o renunciem a tenir-ne o, si en tenim, hi ha aquesta possibilitat sempre que l'hem d'assumir i que, evidentment, l'hem d'apaivagar, l'hem de minvar... Jo vaig dir fa poc que hi hem de posar molt de seny i molta discreció: molt de seny i molta discreció.

Hi ha una altra acció exterior molt concreta, que és davant la Unió Europea, en la qual tenim un organisme que és el Patronat Català Pro Europa, que nosaltres hem situat, també, com a delegació del Govern a Brussel·les, que està fent una feina sovint sorda, però jo crec que molt i molt important; tenim, com vostè ha dit, cooperació, jo li puc dir que el nostre país té una xarxa excel·lent d'entitats que fan cooperació en el món i que, des del Govern, el que hem de fer i el que estem fent és ajudar la xarxa i detectar llocs on la xarxa no hi és i on creiem que hauria d'arribar-hi, per tant, a diferència d'altres governs, no actuar-hi com a Govern, sinó com a Govern impulsar la xarxa de les organitzacions no governamentals catalanes i ajudar-les i, en aquest sentit, perdoni'm, també, però en el meu viatge a Moçambic jo vaig poder comprovar la feina extraordinà-

ria que fan les associacions catalanes allí presents, especialment en el camp de la medicina i l'ensenyament.

Tenim una altra pota. És a dir, tenim la pota, diguem-ne, estrictament més política, exterior, Patronat Pro Europa, la porta de cooperació, que és molt important, perquè aquesta sí que la podem fer sense friccions, i tenim una tercera pota que és la comercial.

Copca, fonamentalment, també Cidem, també Prodeca. Aquí estem estudiant, i jo ja ho vaig anunciar fa un temps, no una unificació, sí un concepte de finestrada única. Perquè l'excessiva especialització de cadascuna d'aquestes oficines pot arribar a l'extrem que algú que hi vagi per parlar d'un tema de Cidem o de Prodeca se li digui, i això ha anat succeint en el temps: «No –no–, és que això és Copca.» A algú que hi vagi per parlar d'un tema Copca, li diguin: «No –no–, escolti, és que això és Cidem.» Hi ha d'haver una certa unificació d'imatge –d'imatge–, de claredat que allò és Govern de Catalunya, que és la millor manera d'anar pel món i que s'entengui que allò és Govern de Catalunya que fa unes oficines concretes, però que ho pot recollir tot i és antena de tot, i això..., hi treballem. I hi ha altres organismes que tenen funcions exteriors, no tant com a antenes, però sí que en tenen, com pot ser l'Institut Ramon Llull i que poden ser alguns altres, que des d'aquí fan funció en exterior.

La nostra voluntat és que aquesta acció tingui un camí paral·lel, que vagi cap al mateix lloc, respectant, evidentment, el que és cada cosa i sabent que en algun lloc..., exercint competències plenes, algun exercint competències compartides, algun exercint competències que hauríem de tenir, i que això vol dir que els nivells d'acció són diferents i que en algun cas som nosaltres com a Govern, en d'altres són consorcis en els quals participem, com és el Copca, en d'altres són ajudes a través d'associacions catalanes, en algun cas casals, i en d'altres, ONG.

És difícil –vostè ho ha dit al començament, i amb això voldria acabar– voler fer política d'estat internacional quan no ets estat. Però res diu que allò que sigui difícil hàgim de renunciar a fer-ho, i res diu tampoc que allò que pugui ser anecdòtic ens hagi de fer amagar allò que té categoria, i la categoria és la voluntat que Catalunya sigui present en el món tal com és i essent com és i que el món reconegui Catalunya tal com és, essent com és.

El president

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Cambra i Giné

Senyor conseller, veig que, de fons, amb idees, diguem-ne, d'origen, no?, estem d'acord, eh?, veiem la mateixa perspectiva, veiem el mateix panorama, no? El que passa és, a veure, que vostès es troben amb moltíssimes dificultats. Ho han de reconèixer. Jo crec que vostès mateixos estan perplexos de tan malament que els surt, de tan difícil que és que els surti tan malament. Perquè és difícil, no hi ha dubte que és difícil, eh?

I quan una cosa és difícil, escolti, molt d'ordre, boníssima gestió, les millors persones que trobin i els més

preparats que trobin en allò que és més difícil, eh? I, a més, saber-ho estructurar d'una manera..., tenint en compte, doncs, a veure, que si les coses són tan complicades...

Miri, nosaltres teníem, per exemple, previst en el nostre programa la creació de la conselleria d'affers exteriors. En el fons, què significa això? Doncs miri, moltes..., li dono resposta a moltes de les coses que vostè ha iniciat aquí. Una, aquesta coordinació d'aquest desgavell que hi ha, perquè, és clar, tot va per cada banda. No ho entenc, és difícilíssim; si cada u fa el que li canta..., imagini's com ha de sortir. Per tant, una conselleria d'affers exteriors, evidentment, això ho evitaria, eh?

Segona, vostè acaba de dir-ho ara al final: la importància, que no hi hem de renunciar, eh?, a tenir una política d'estat, gairebé, la màxima que puguem, amb totes aquelles dificultats que sabem tots que hi són, eh?, i difícils.

Bé, doncs, parlem d'això. Quines possibilitats no hi han de crear una conselleria d'affers exteriors? Podem anar en aquesta direcció? Podem aspirar a anar en aquesta direcció, encara que ens costi? Primera pregunta, no?

Després, avui, i ateses les dificultats per entendre's, escolti: no tenim aquí cap pla conjuntat d'acció exterior, no el tenim. Se'ns va dir un dia, aquí, en una moció, es va dir, i encara l'esperem; fa molts mesos, d'això; ni me'n recordo, gairebé. Sí que hem sentit el conseller Carretero en el tema de cooperació, hem sentit la senyora Margarita Obiols en diferents comissions. Tot és parcial, cada u diu la seva, però ningú ens parla d'un pla. Tan difícil seria conjuntar això i entregar aquí –aquí–, per al coneixement de tots nosaltres i tranquil·litat d'esperit, gairebé, un pla d'actuacions exteriors? Potser sabríem que..., no ho sé, on es reflecteixi el programa del tripartit, que, val a dir-ho, en aquesta matèria és molt escàs i molt poqueta cosa, eh? Poquet –poquet–, vostè ha dit molt més ara, eh? M'ha agradat sentir-lo, perquè ha dit bastant més. És tan poquet que quasi no hi ha re, eh?

Després una altra cosa, escolti'm. Si tan difícil és i tantes pífies fan, escolti'm, per què no es crea un protocol d'actuació? Miri, com els metges, que van entrant, ara en passa un, ara en passa un altre, però tothom agafa la fitxa i agafa el protocol, i tots estan obligats a complir un protocol. Doncs, escolti, creïn un protocol!, defineixin un protocol mínim d'actuació! Escolti, potser serà una manera que passarem amb allò, amb molt de seny, com vostè deia, i amb molta discreció. Però per fer això, que hi estic d'acord, escolti, fem un protocol, les coses mínimes, que no passin aquests accidents lamentables, que no ens trobem que tots plegats haguem de tenir vergonya, eh?

Després, molt bona gestió, fa falta, per entendre-s'hi, en aquest desgavell; molt bona, boníssima. I escolti: estabilitzin el personal, per favor!; ja fa un any i escaig que governen!; no canviïn res més, o no ho sé, o facin alguna cosa, però no vagin canviant contínuament!, perquè ara un vol col·locar el seu, ara l'altre del tripartit vol el seu, ara l'altre no sé què, ara l'altre no sé quants! Escolti, cada dia ballen tots! Vostè creu que es pot treballar així? Per favor, posin-se d'acord, busquin els

millors!, que no hi ha dubte que hi són i que els tenen, pensin com pensin, i col·loquin-los, i que treballin, i que funcionem tots plegats i que ens sentim una mica contents i dignes!, perquè és que estem una mica depauperats, en aquest sentit. És a dir, per favor, quasi els ho demano, quasi els ho imploro, eh?

Per tant, escoltin-me. Ara farem la Mocció, eh? M'agradaria –m'agradaria– que en aquest sentit positiu que li dic ens poséssim d'acord en alguna cosa. Miri, ahir, ahir al vespre –i per acabar, perquè veig que ja tinc la llum, però només una petita cosa– sentia, jo, una conferència –i, de fet, no té res a veure amb el que parlem, però veurà com sí– del doctor Wagensberg, sobre un tema d'evolució, eh?, i parlaven de l'evolució de les espècies, i deien..., el sentit de progrés, eh?, lligat a l'evolució, el sentit de progrés. Em va interessar molt. Miri, com que jo estava una mica obsessionada per tot això, el primer que vaig fer és aplicar-ho a la situació, eh? Perquè deia..., diu: «Avui en dia el concepte d'evolució» –diu– «ja no es contempla tant en termes de competència, es contempla més en termes de simbiosi.» De cooperació, per tant. D'acord? Per tant, a veure si aquesta Mocció se la miren amb ulls de simbiosi, amb ulls de cooperació, eh?

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula l'honorable conseller primer.

El conseller primer

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., miri, senyora diputada, si la seva tranquil·litat d'esperit depèn d'això, li puc assegurar que miraré la Mocció amb uns ulls no només de simbiosi, gairebé ecumènics, perquè no voldria pas que el seu esperit trontollés per una moció del Parlament de Catalunya, no ho voldria pas.

Primer, escolti, vostè té raó. Desgavell, té raó; ens l'hem trobat. (*Fora remor de veus.*) I té raó! Ho ha dit, a més a més, vostè! Si repassa el que ha dit, ho ha dit. Per tant, té raó, li dono tota la raó, l'hem trobat. Però també té raó: l'ordenem i l'ordenarem, i acabarem la legislatura havent ordenat aquest desgavell que jo no seria tan crític com vostè respecte..., que l'hem trobat, però que si vostè és crítica, doncs, jo li he de donar la raó. I sí, desgavell, molt gran; l'ordenem i l'ordenarem. Tot.

De fet, és la segona interpellació que asseguro..., que em fa en aquesta matèria i en què em demana la creació del departament d'exteriors, d'affers internacionals. Li diré el mateix que vaig dir en la primera interpellació, que és el mateix que va dir el president de la Generalitat en el passat Ple: el dia que tinguem competències, tindrem departament –el dia que tinguem competències, tindrem departament. Esperem que el seu Grup i els altres grups d'aquest Parlament es posin d'acord en la Ponència de l'Estatut i tinguem el màxim de competències possibles en matèria exterior, aquí, i després que els grups respectius ens donin el suport a Madrid, i quan tinguem les competències jo li asseguro el que

vaig dir en la passada interpellació i el que va dir el president de la Generalitat en el Ple passat: tindrem departament d'extersiors quan tinguem competències; no tindrem un departament mentre no tinguem competències, perquè vostè..., m'he deixat que això seria d'una ineficiència notable.

I vostè em demana un pla d'acció exterior. Ho celebro –ho celebro. El dia 26 d'abril jo vaig prendre possessió com a conseller primer en funció de la Llei aprovada per aquest Parlament, i el president de la Generalitat, també d'acord amb la Llei aprovada, va fer un decret de nomenament en el qual, a més a més de les competències que atorga la Llei al conseller primer, delegava en el conseller primer, el president, unes competències que el conseller en cap no tenia, que és la de coordinació de l'acció exterior.

En compliment d'aquestes competències delegades pel president de la Generalitat a partir del 26 d'abril jo li dic que ja he encarregat a una persona del Departament de Presidència que elabori un pla de coordinació de l'acció exterior del Govern, en la qual coordinació de l'acció exterior del Govern hi han d'entrar, com no pot ser d'altra manera, els serveis de relacions exteriors, de delegacions a Brussel·les, de cooperació, serveis dels diversos departaments econòmics i serveis de diversos departaments culturals, per entendre'ns. Aquest pla, que –hi insisteixo, el 27 d'abril me sembla que no, vull dir, devia ser al cap d'un parell de dies– vaig encomanar al director de Polítiques Sectorials del Departament de la Presidència que plantegés i elaborés, i, un cop en tingui jo damunt la taula l'esborrany, presentaré a tots els departaments afectats, que són la gran majoria del Govern de la Generalitat, contindrà les línies que en un primer moment jo li he explicat, les línies que he entès que vostè demanava, que són, evidentment, les línies de l'acció del Govern de la Generalitat en l'exterior, a partir de les seves competències actuals, que, com vostè sap ben bé, són moltes.

Espero que aquell desgavell que hem heretat siguem capaços, encara que sigui només en dos anys, d'ordenar-lo –d'ordenar-lo– i d'aconseguir que el seu funcionament sigui molt més eficient, perquè l'eficiència és la primera fita que ens hem de posar en aquestes matèries. I jo li asseguro que no és un tema de persones –no és un tema de persones; és un tema de competències, de possibilitats d'executar-les i d'unió nacional en les polítiques. Veig que una unió nacional parlamentària la tenim. Li asseguro que quan tinguem les competències les executarem al gust de tots els senyors i les senyores diputats.

Moltes gràcies.

El president

El sisè punt de l'ordre del dia és...

Interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica a Catalunya (tram. 300-00968/07)

...la interpellació al Consell Executiu sobre la política energètica a Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, sentint la interpellació que ara ha acabat, el conseller primer es referia a un concepte molt energètic: eficiència. I també en parlaré jo avui, d'eficiència, i especialment d'eficiència en el camp energètic, però també d'eficiència des del Govern.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

En molt poc temps, aquesta és la tercera interpellació que li formulen diputats i diputades d'aquesta cambra respecte a la política energètica del Govern. N'hi ha hagut més durant la legislatura, però en el darrer mes i mig han estat tres: una d'Esquerra Republicana, que ja en el seu dia vàrem batejar com a «interpellació de reconciliació»; una altra de Convergència i Unió, de la qual avui veurem la Moció subsegüent, però que ja n'anticipo la qualificació com d'«interpellació del cor», i avui creiem que és hora que vagi acabant aquella lluna de mel a què fa poques setmanes em vaig referir; ara ja comença a ser hora que abordem el futur, i això és el que avui ens proposem.

Avui el volem interpellar sobre política energètica, sense necessitats de reconciliació amb el Govern, estalviant-nos els afers, diguem-ne, entre sentimentals o d'aparador mediàtic, que, per cert, no han estat pocs ni han estat els darrers, i avui mateix en els diaris tenim nou episodis d'aquests afers. Volem parlar de política energètica, i el fet que la setmana passada el Govern, no sabem encara si el va aprovar o no, però, com a mínim, va fer pública la proposta..., o un esborrany de Pla de l'energia, ens permet disposar, com a mínim, d'una bona eina per al debat.

En primer lloc, conseller, hem de tractar qüestions domèstiques, qüestions administratives, perquè, realment, el que el Govern posés a debat públic el Pla de l'energia creiem que, com a mínim, ha sobtat. I ho ha fet en un moment en què ja hi havia una certa –molta, vaja!– expectació respecte del tan anunciat i tan tard arribat Pla de l'energia.

Vist ja amb uns dies de perspectiva, amb una anàlisi serena, la conclusió que en traiem, administrativament parlant, és que aquesta actitud respon únicament a un intent de passar temps per asserenar el debat; per cert, el debat entre els mateixos membres del Govern, els seus respectius grups parlamentaris i els responsables locals dels seus partits.

«Qui dies passa, any empeny», diu la dita. Però mala solució en aquest cas, perquè la política energètica és una qüestió estratègica de país. I podem estar d'acord que, per unes infraestructures que tindran una llarga repercussió temporal, dos mesos de debat no han de

suposar gran esforç, però ens preocupa, perquè el debat no és només de dos mesos: ja en fa divuit, més dos de debat públic, i sense cap mena de garantia que el Govern sigui capaç d'impulsar una política energètica, no que beneficiï un partit o l'altre, simplement una política energètica capaç de garantir el necessari desenvolupament econòmic i social de Catalunya.

Estem convençuts que el debat públic respon també a una altra necessitat, la de justificar el compliment de l'Acord del Tinell, circumstància que no ens preocupa, perquè no ens vincula, però sí que ens preocupa que, amb aquest objectiu purament d'interès partidista, es pretengui menystenir la intel·ligència dels ciutadans amb enganyifres més o menys enginyoses.

Quatre aspectes, tal com, més o menys, s'estructura el pla de l'energia, tal com habitualment, l'honorable conseller, vostè, presumptament titular de les competències d'energia, es refereix a les polítiques energètiques.

Primera, garantia de subministrament, i ho repeteixo, en qualitat i quantitat. I de l'anàlisi més o menys detallada de l'esborrany del pla de l'energia, en traiem conclusions i dubtes.

Conclusió: el programa de tancament de centrals nuclears, inexistent. Quins compromisos adquireixen? Cap. És a dir, vostès plantegen: «Reduirem percentualment el pes de l'energia nuclear.» És clar, gran descobriment. Si les necessitats energètiques creixen –i ho fan–, i no es poden fer més nuclears –que no es pot–, però tampoc se'n tanquen –que no se'n tanquen–, el pes percentual de l'energia nuclear disminueix; és clar. És això un programa de tancament? No abans del 2004, que és quan comença a esgotar-se la vida útil de les centrals nuclears.

Però, si ho plantejessin, què passaria? I ho valora el pla de l'energia: serien necessàries almenys deu centrals de cicle combinat. I l'efecte que això comporta? L'efecte de generació d'emissions d'efecte d'hivernacle, i, per tant, posar en compromís de forma inevitable el compliment del protocol de Kyoto. Benvingut a la realitat!

Objectiu del pla de l'energia: trencar la tendència alcista del consum energètic per una tendència clarament descendent, si bé és, quant a consum d'energia, electricitat més combustibles... És cert. Però si ens fixem exclusivament en energia elèctrica, és fals: la tendència en l'escenari IER continua sent clarament alcista, si bé un xic més moderada que la tendència en l'escenari base. Però parlant d'energia elèctrica, la tendència del pla continua sent alcista.

Diu també: «Per a una millor optimització econòmica, cal evitar infraestructures redundants.» Error. Les infraestructures redundants serveixen precisament per garantir la continuïtat dels subministraments, i si s'eviten, la nostra xarxa perdrà seguretat. Un petit exemple –un petit exemple–: què hauria passat a Vandellòs II si el sistema de refrigeració avariava no hagués estat redundant?

Manca de concreció, conseller. En l'escenari dibuixat en el pla, seran necessàries entre cinc i vuit centrals de cicle combinat, segons l'escenari IER o segons l'esce-

nari base: dues en projecte a Vandellòs, i les altres, entre tres i sis, a l'àrea metropolitana. On? Indefinit. Un plànol (*l'orador el mostra*) en què es detalla l'àrea metropolitana, per cert, ampliat, amb les zones del Garraf i la part costanera del Baix Penedès, on, per posar un exemple, i perquè a més a més toca la meua comarca, de la tèrmica de Cubelles, que, per cert, els grups que donen suport al Govern enguany l'any 2002 en demanaven el desmantellament, no en parla absolutament enlloc. Després de divuit mesos, només són capaços de dir-nos: «Serà necessari ubicar entre dues i sis noves centrals de cicle combinat a l'àrea metropolitana.»

Interconnexió amb la xarxa francesa. Una de les poques coses que té clares, almenys vostè; els altres consellers, no ho sabem, i ens desconcerten, ens continuen desconcertant cada dia. Almenys vostè en té una idea clara. Benvingut a la realitat, una vegada més.

Segon pilar: estalvi i eficiència energètica. Voluntariós, però s'omet una dada important, i és que es fan projeccions sobre el futur, i es dona el present com una realitat inamovible. I creiem que seria bo fixar-se també objectius de reducció de consum d'energia respecte dels consums actuals i no només respecte del futur.

Un clàssic: la taxa energètica –això sí, amb lletra petita. Volem concreció, senyor conseller. Després de divuit mesos han de poder concretar molt més que deixar el simple enunciat que «una taxa energètica» –i lleigeixo textualment– «pot esdevenir una de les eines bàsiques per impulsar l'estalvi i l'eficiència energètica a Catalunya». És que la nova cultura de l'energia, igual que la nova cultura de l'aigua, passa per apujar els impostos als ciutadans?

Tercer pilar: impuls de les energies renovables. Una vegada més tornen a fer trampes a l'hora de determinar els objectius. En lloc que aquestes energies suposin el 12 per cent el 2010, es transformen en un 7,9 el 2015. I intenten justificar l'equivalència entre el 7,9 i el 12. I es remata: «Així es contribueix que Espanya assolim l'objectiu del 12 per cent el 2010.» Inaudit! Coneixem les dificultats de l'impuls de les energies renovables, i vostè també, però ja que són tan bons resolent els problemes, per què no són més ambiciosos? Per què no són suficientment ambiciosos per complir els objectius europeus?

Quart i darrer pilar: inversió en recerca en l'àmbit energètic. Bé, voluntariós. Eina: el Pla per a la recerca i la innovació 2005-2008. Molt bé! Perfecte! Però anem al Pla de recerca i innovació 2005 i 2008. Només es refereix, molt breument, a la recerca en tecnologies energètiques com a àmbit *prospectiu*, res més!, sense conveniment que pugui ser un camp amb futur...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo, acabo de seguida, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies.

El Sr. Rodríguez i Serra

I acabant, ja, més problemes. El Pla de l'energia 2006-2015, després de divuit mesos, no contempla accions concretes, ni compromisos pressupostaris. Ens remet a un pla d'acció 2010, que s'elaborarà durant aquest any. Vaja!, hauran passat dos anys amb la política energètica d'aquest país aturada, pendent que vostès es posin d'acord, senyor conseller, i això, entenem que no és bo per al país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula, en nom del Govern, el conseller de Treball i Indústria, per donar resposta a la interpellació.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat, el primer que li haig d'agrair és la seva contribució al debat del pla de l'energia, és a dir que vingui a la nostra. És a dir, l'exposició d'alguns temes..., i, per tant, que, igual que van fer en el seu moment altres diputats, doncs, aquest, que és un tema de país, el portem aquí i el debatem. Ja els vaig dir el dia anterior que creia que això és el que havíem de fer, en base a un document que el Govern va prendre en consideració i va posar a debat públic. Això és el que va fer el Govern.

Vostè sap que administrativament no hi ha, per a acords o per a plans estratègics, una fórmula administrativa, que està reservada per a altres figures, i reglamentada, i que permet les aprovacions inicials, els debats, les reconsideracions. Hem establert una fórmula que ens sembla positiva des del Govern.

Hi ha un document del Govern que fixa tot un conjunt de dades, de reflexions, d'anàlisis i de propostes i d'orientacions, i ho sotmetem a debat públic, en el procés d'anar a una definició global. Perquè creiem que aquest és un tema, com vaig dir l'altre dia, que no és un problema tan sols de fer números: molts dels objectius que hi han aquí només serà possible assolir-los si el conjunt de la ciutadania modifica hàbits i conductes, i formes d'ús de l'energia. Per tant, no és un objectiu estrictament numèric; és una orientació molt determinada en un entorn molt determinat, amb la qual, i en som conscients i ho reconeixem des del principi, no hem d'arribar a la realitat, el que volem fer és transformar-la, però partint de la realitat.

Vostè em diu: «Home, i per què no es planteja l'estalvi del que estem gastant ja?» Escolti, és que el que estem gastant ja, ho estem gastant; és amb la projecció que podrem modificar aquests hàbits. Vostè sap perfectament... (*Veus de fons.*) Sí, però vostè sap perfectament que el 50 per cent del consum energètic es fa en transport i en servei domèstic; que el 30 per cent, el fa la indústria; que el 20 i escaig següent, el fan els serveis. I aquesta és la situació de què partim. I si no fem res, acabarem gastant 20 milions de tones equivalents de petroli el 2015. I si tenim resultats positius, i tots ens fiquem les piles, «només» —entre cometes— en gastarem 18. I no fem trampes! Ho diem amb tota claredat!

I vostè em diu: «Escolti, però és que, encara que fa estalvis, això puja.» Sí, perquè el que no podem, ni volem, ni crec que ningú acceptaria, és que l'escenari del 2015 fos menys consum energètic que l'actual, perquè això voldria dir que no hi ha desenvolupament social i econòmic. Per tant, no ens fem trampes, estem plantejant aquell escenari sostenible. Ara, treballant sobre l'estalvi, treballant sobre l'eficiència, com intentem donar satisfacció a aquesta demanda energètica?

I vostè diu: «Escolti, és que creix el consum elèctric.» Sí, senyor, exactament. Perquè les energies renovables no es poden utilitzar per moure màquines; es transformen en electricitat, i aquesta substitueix una altra electricitat que venia de combustibles fòssils. Per això apostem per les renovables. No és amb l'aire amb què farem servir el molinet de moldre el cafè; és amb electricitat. Però esperem que amb les energies eòliques tinguem l'electricitat per seguir molent el cafè o fer funcionar la planxa o altres elements.

Per tant, el consum elèctric no és dolent, hem de buscar amb quina font ho estem fent. Ho fem amb petroli? Ho fem amb nuclears? Ho fem amb gas? O ho fem amb renovables? I nosaltres apostem per créixer d'una manera important. I som conscients que no arribem al 12 per cent; ho diem, i fins i tot assenyalant que no volem fer trampes jugant amb els números, perquè hi ha un consum de productes energètics... que hi ha una part que no gastem per generar energia, que són productes —el petroli— que utilitzem per fer plàstics, farmàcia, etcètera. I si juguéssim a intentar presentar números, en lloc del 8, arribaríem al 9.

Però el problema bàsic és el següent, i per això ho sotmetem a debat. Unes energies renovables són intensives amb espai, i van bé i cobreixen de molt la seva contribució quan la zona, l'espai és poc consumidor i utilitzador de l'energia. Catalunya té el doble element: som un país petit, molt concentrat, amb grans consums energètics. Per tant, hem de fer un gran esforç amb les energies renovables, i, tot i així, incrementem tres vegades el que estem fent, el que tenim: del 2,6 passem a quasi el 8.

Per què? Home, perquè, la hidràulica, la tenim bastant aprofitada; l'eòlica té una limitació d'espai i de condicions climàtiques; la biomassa..., no farem boscos per cremar-los, perquè, si no, no seria sostenible; el biodièsel té els seus elements a funcionar, etcètera. I ho esgotem al màxim, i arribem fins al màxim. I crec que en aquest sentit..., vostè pot dir: «Home, no hi arriben»; no farem trampes al solitari: forçarem la màquina fins al final per obtenir el màxim d'energies renovables.

Vostè em diu: «Escolti, és que de les nuclears només diuen que reduiran el seu pes sobre el consum energètic de Catalunya.» És que vostè pensa que algú pot prescindir del 50 per cent del seu cost? No. Per fer possible el tancament sense que es produeixi un daltabaix del país s'ha d'anar minimitzant el pes d'aquesta energia, i, amb una discussió com aquesta, fer-lo possible. 2024 és el període màxim d'esgotament. Podem pensar si es pot plantejar o no. Per què no prenem la decisió de fer una aposta ja demà per canviar-ho? Perquè té pros i té contres, i els assenyalarem, i fem una discussió seriosa

que els ciutadans prenguem consciència que no hi han solucions miraculoses, sinó que hi han avenços en una determinada direcció: la de l'estalvi, la de l'eficiència, la de les energies renovables i la de la millora tecnològica dels sistemes energètics. I amb això està.

Evidentment, vostè em diu: «Escolti, no diuen on aniran els cicles.» No ho diem, perquè suposo que vostè sap perfectament que la generació elèctrica és un sector que..., sobretot, quan sobrepassa més enllà dels cinquanta megabits, però tot el sector, d'entrada, com es va aprovar en la modificació del sistema elèctric espanyol, la generació elèctrica és un sector liberalitzat. No ho decideix el Govern. Hi ha una petició i hi han autoritzacions. I les peticions les fan els que poden i volen i desitgen fer-ho. I nosaltres hem de prendre una decisió, i la decisió important no és de dir: «Escolti, en farem cinc o vuit.» Perquè no en farem cap el Govern. Autoritzarà, el Govern de l'Estat, algunes coses, però és que en aquest moment hi han catorze demandes de cicles de gas combinat per instal·lar-se a Catalunya.

El que diu el Pla energètic és: «Escolti, si ho fem bé, necessitem aquestes noves centrals. I plantejem i apostem perquè aquestes noves centrals de cicle de gas combinat es facin al voltant d'on es produeixi el consum.» Suposo que no serà un problema de dos o tres quilòmetres més cap aquí o més cap allà... El concepte l'entendrà: apropar la generació al consum; però no ens posarem per dos quilòmetres més o dos quilòmetres menys o que sigui aquí o que sigui allà... Un concepte d'una gestió d'una instal·lació d'aquesta mena, amb els pros i contres que comporta, vostè entendrà que no anem a posar puntets en un mapa, sinó a definir conceptes, generació a prop del consum, i, per tant, reforçar la generació al voltant de l'àrea metropolitana de Barcelona, que és un dels grans consumidors. I, en aquest sentit, crec que tots podem i hem de coincidir en aquest tema.

La taxa energètica, la possibilitat que l'energia modifiqui o que el cost energètic o elèctric es produeixi per preus diferents, la tarifa elèctrica..., però no és l'única energia..., recordi que, d'energies, en fem servir moltes, i algunes que tenen oscil·lacions contínues i permanents..., les benzines, que és un gran element, no estan regulades, però tenen oscil·lacions, i tenen unes càrregues impositives importants. No és nou el que estem plantejant. L'únic que estem dient és: hi ha alguna possibilitat d'establir en una línia d'incentivar i desincentivar, fiscalment, un ús excessiu de l'energia? Crec que és un element a tenir present, igual que fem altres mesures que tenen a veure amb els canvis i amb els usos de l'energia amb la conducció, amb la utilització del transport, etcètera. Evidentment, no depèn d'aquest Govern la fixació de la tarifa elèctrica; dependrà, n'informarà el Consell Nacional de l'Energia, en el qual tindrem alguna persona que fa poc estava treballant per la Generalitat de Catalunya i que ara el presidirà, però no depèn d'aquest Govern aquest element.

Per tant, sembla lògic que amb un element com aquest puguem discutir si aquesta tarifa elèctrica ha de comportar que aquelles persones que facin un ús excessiu d'un recurs limitat abordin el sufragi parcial o l'increment d'aquests elements. Ho podem discutir...

El vicepresident segon

Honorable conseller...

El conseller Treball i Indústria

En tot cas, segur que ho podrem acabar de discutir en la segona part de la meua intervenció.

El vicepresident segon

Moltes gràcies. Per reformular la rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, el que nosaltres li dèiem no és que no sigui bo el debat públic, el debat públic evidentment que és bo. El que li dèiem és que el debat públic aquest, en què estem sotmesos ara, és un debat públic que ni vostès mateixos tenien previst.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

Perquè vostès mateixos tenien previst que el Pla de l'energia hauria pogut estar aprovar molt abans, perquè, si no, vostès mateixos no haurien permès que s'haguessin paral·litzat instal·lacions energètiques d'aquest país mentre durés el debat del Pla de l'energia. Si vostès saben que el Pla de l'energia ha de durar el que està durant, vostès això no ho haurien permès. Perquè crec, després de tot, que són responsables.

Quan li parlava de modificar hàbits respecte del consum actual, vostè em diu: «Escolti, és que no és possible.» Evidentment, no és possible ara en aquest moment; però sí que és possible, a partir dels hàbits actuals, intentar incidir per modificar aquests hàbits actuals. És a dir, no només modificar els hàbits futurs en la projecció futura, sinó també modificar els hàbits actuals.

Respecte a la tendència alcista de les projeccions en quant a consum de l'energia elèctrica, celebro que vingui a la nostra, però és que no han estat aquestes les declaracions públiques que vostè ha estat fent quan ha presentat el Pla de l'energia. Vostè públicament ha dit que estalviarem energia elèctrica. Escolti'm, no estalviem energia elèctrica, no, energia *elèctrica*, si no ho recordo malament. És igual, és un matís! Sí, important –important–, perquè el que és l'energia elèctrica continua creixent amb un pendent, si bé més suau en l'escenari base, continua creixent en l'escenari d'estalvi i d'eficiència energètica.

Escolti'm, respecte de dos aspectes. Miri, el compromís d'arribar al 12 per cent el 2010 en energies renovables no és..., també ho és, eh? –també ho és–, un compromís del Partit Popular i va ser un compromís del Partit Popular quan estava al Govern d'Espanya, però no és un compromís que hagi adquirit el Partit Popular de Catalunya. Que el compartim, li ho recordo. És un compromís que van adquirir vostès en l'Acord del Tinell, vostès, no nosaltres –vostès! I són vostès els que no compleixen aquell compromís. Diu: «Escolti'm, és que estem molt baixos.» Escolti'm, que no ho sabien el desembre del 2003 a quin nivell estaven? Que no ho sabien? Ho sabien perfectament, igual que ho saben avui. *(Remor de veus.)*

Respecte del programa de tancaments de les nuclears..., si no li recrimino que no hi sigui! Si nosaltres sabem que no pot ser-hi! El que li recriminem és que s'inventin..., que no és idea seva, per cert –no és idea seva, per cert–, perquè ja va haver-hi un episodi semblant al Congrés dels Diputats, que s'inventin això de la reducció del pes de l'energia nuclear respecte del conjunt –està clar– amb la mateixa energia nuclear que tenim ara; és a dir, sense tancar cap nuclear, sense fer-ne de noves perquè no es poden fer; però, incrementant el consum de l'energia, lògicament, el pes de l'energia nuclear disminueix. Però això no és mèrit del Govern, ni és mèrit de ningú; en tot cas, serà mèrit de les matemàtiques, que són així.

Generació elèctrica liberalitzada. La instal·lació depèn dels operadors, està clar, està clar que sí. I aquest migdia hem tingut l'oportunitat de veure-ho. L'Associació de productors d'energies renovables han vingut a visitar els diferents grups parlamentaris i ens han explicat la desesperació que tenen, no ara, també, en honor a la veritat, no d'ara, des de fa deu anys –des de fa deu anys–, també ara –també ara–, per poder posar en marxa els seus projectes. I ens ho han estat expressant avui, aquí mateix, en seu parlamentària.

Incentivar o desincentivar... Nosaltres ho hem dit moltes vegades: som partidaris d'incentivar l'ús d'energies renovables. Són vostès els que no ho volen. La setmana passada vam presentar una proposició de llei en què demanàvem desgravacions fiscals per aquell tipus d'energia, l'energia solar fotovoltaica, que permet –que és l'única que ho permet– que gairebé els ciutadans, a títol individual, decideixin utilitzar una energia renovable. Clar, no és un problema d'incentivar o desincentivar. És que nosaltres creiem en el fet d'incentivar. Són vostès els que creuen que el cal fer és desincentivar. I per això arriben sempre a la taxa. I encara que no es compleixin els objectius de desincentiu, almenys com que hi ha la taxa i ens permet recaptar, ja ens va bé. Doncs, escolti'm, no, a nosaltres això no ens va bé.

Escolti, vostè diu: «Els preus els fixa la Comissió Nacional d'Energia.» Coi, per això ens preocupa –per això ens preocupa! Alguna cosa hauria d'haver dit la directora general d'Energia en aquest Pla de l'energia! I que avui, felicitats per a ella, ocupa la més alta representació a la Comissió Nacional de l'Energia. Malament! Ja tenim la taxa a sobre, ja ens la veiem caure a sobre, honorable conseller.

I, per acabar –i per acabar–, honorable conseller, permeti'm que li demani, tal com deia una diputada en una interpel·lació anterior...

El vicepresident primer

Senyor Rodríguez, sí que és per acabar, perquè ha exhaurit el temps.

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo, senyor president. Acabin amb això que cadascú diu la seva i el Govern no diu res. Això no pot ser i el país així no avança.

Gràcies, senyor president, honorable conseller.

El vicepresident primer

Honorable conseller, té la paraula per al seu torn de rèplica.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, començarem pels acords i possiblement acabarem amb els desacords. L'acord és, evidentment, com no pot ser d'una altra manera..., quan parlem dels hàbits no és dels hàbits nous, el que hem de canviar és la continuïtat dels hàbits actuals, l'hàbit actual que fa que la gent fem servir –posem-nos en primera persona del plural– el cotxe d'una manera excessiva, consumim un excés de benzina, etcètera. Per tant, allò..., hem de canviar els hàbits, hem de crear les condicions perquè el canvi d'aquests hàbits sigui possible, els actuals. Jo li estava parlant del consum actual, del consum que produeixen aquests hàbits. (*Veus de fons.*) Els hàbits són els actuals i els hem de canviar, perquè si els mantenim i els incrementem, alguns, però només mantenint-los, aniríem, amb aquest tema, malament.

Miri, jo crec que amb aquest debat, que és una idea que sí que ha intentat repetir, amb aquest debat no s'ha aturat cap actuació, cap. No, no, no..., en aquests dos anys no s'ha aturat cap actuació, ni amb el debat. Se segueixen fent subestacions. Se segueixen atenent tots els expedients de tramitació que corresponguin. No hi ha cap actuació energètica aturada, cap ni una. És més, s'han creat les condicions perquè els parcs eòlics que estaven aprovats es puguin posar en marxa. S'han creat les condicions perquè els parcs eòlics que estaven aprovats, no un, que, en tot cas, significaria, si juguem a les matemàtiques, que en dos anys hem posat en marxa el 50 per cent del que s'havia fet anteriorment. Però no fem aquests números, perquè, clar, com que teníem, allò..., 90 i ara n'hem posat 50, hem pujat el 50 per cent en dos anys. Però no és això l'important, l'important és l'acord amb Red Eléctrica per trobar un lloc amb potència de 400.000 quilovolts on poder abocar l'energia d'allò que estava autoritzat i que no podia posar-se en marxa. No hi ha, per tant, instal·lacions saturades, sinó més aviat tot el contrari.

Li admeto un element, al 12 per cent, que és el nostre objectiu, no hi arribem perquè no tenim prou recursos. Ara, si vostès, a més a més de dir-me que no hi arribem em dona una solució per arribar al 12 per cent, ja ho vaig dir l'altre dia, nosaltres ho estudiarem i ho aplicarem, perquè és el nostre objectiu.

Si vostè em diu: «Escolti, jo tinc una manera d'arribar al 12 per cent, aquesta, aquesta i aquesta...» La hi acceptem, si és possible. Perquè l'altra cosa, ja li ho hem dit nosaltres, no ens hem amagat, ho hem posat en el Pla. Escolti, tirem al màxim a les renovables i no arribem al 12. Què vol? Que fem trampes al solitari? Els ciutadans troben de seguida..., que quan se'ls intenta enganyar automàticament ho veuen. Per tant, nosaltres..., escolti, de tot el que podem treure d'aquest país d'energies que no són dependents, de l'aigua, del sol i de l'aire, en podem obtenir això, amb totes les dificultats, i així ho treballem.

Miri, amb la fotovoltaica..., diguem-ho amb tota claredat, és la tarifa més subvencionada –més subvencionada–

da—, o avui es pot fer energia elèctrica fotovoltaica perquè la tarifa a la qual les companyies elèctriques compren el quilovat fotovoltaic és dotze o quinze vegades superior al que paguem els consumidors. Se li paga, al productor, quinze vegades més del que cobra la companyia. I això ho paguem entre tots a partir d'un impost que hi ha dintre de la tarifa elèctrica.

Les energies renovables, totes, en aquests moments, ja les estem subvencionant, perquè els productors d'energies renovables estan cobrant una diferència de tarifa a partir d'un impost que porta la tarifa. Per tant, parlar de tarifes per promocionar les energies renovables no és nou, sinó que s'està aplicant des de fa molt temps, perquè, perquè puguin tenir un desenvolupament possible i sostenible, s'ha de fer.

Per tant, no l'hi estranyi. L'única cosa que estem plantejant no és la subvenció de la producció elèctrica, és treballar sobre el consum, que és diferent —és diferent—, sobre el consum energètic, l'elèctric, i el no elèctric, el de combustibles fòssils, els de les benzines, canviant-los per biodièsel i altres elements.

Per tant, cregui'm que mai hem intentat confondre la gent. Per això, hem posat un document que és públic i es pot conèixer. I el que volem fer és que, amb aquest debat, tots aquells conceptes, no els que diu que jo he dit, sinó els que estan escrits, li parlaran amb claredat que no confonem l'energia en el seu conjunt amb cada una de les fonts energètiques i amb cada un dels instruments o de les formes que tenim per utilitzar-la. L'energia, en el seu conjunt, la fem créixer en la seva utilització —passem de 14 a 18 milions de tones equivalents de petroli— i, la capacitat de reduir el creixement, l'apliquem a les energies i als combustibles fòssils i a l'elèctrica, a les dues, però, finalment les dues acaben creixent, unes més que unes altres, perquè evidentment, si no hi hagués creixement d'aquest consum, voldria dir que aquest país, en lloc d'anar endavant, aniria enrere i que no podria subministrar, atendre les necessitats de la gent.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament econòmic del sud de la Costa Brava (tram. 300-00970/07)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el desenvolupament econòmic del sud de la Costa Brava, que formula, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller, dir-li en primer lloc que tenia els meus dubtes, després del títol d'aquesta interpellació, de veure quin seria el membre del Govern que podria interpellar. I li puc dir, doncs, que em satisfà, perquè en l'última interpellació que vaig fer sobre turisme al seu antecessor, el senyor Pere Esteve, que malauradament

no ens pot acompanyar, jo li comentava que el Departament de Turisme era un departament molt transversal i que, per tant, havia d'actuar sobre els diferents departaments del Govern per tal de poder ajudar el turisme, per la importància que té.

Jo ara aquí no em referiré, doncs, que Catalunya és una gran potència turística, que és la setena en destinacions de tot el món, i la importància econòmica que té; això és el que estàvem debatent. Però sí que jo li voldria dir que en les comarques gironines, especialment, doncs, al sud de la Costa Brava, el que conformen els pobles Lloret, Tossa, Blanes, que van ser pioners en el món del turisme... Jo recordo..., suposo que pocs diputats ho poden recordar, però allà als anys cinquanta, en una pel·lícula, *Pandora*, crec que allà es va donar a conèixer la Costa Brava i allà va començar el turisme. Però són pioners, i sempre s'han defensat, doncs, aquest territori i el turisme de sol i platja. Ara, en aquests moments, i des de fa un temps, amb la incorporació de nous destins en el mercat internacional, hi ha un problema, hi ha un problema que es pateix en altres departaments, que és la deslocalització. I, per tant, jo crec que s'ha de fer un esforç per poder-los ajudar.

Ja, des d'uns quants anys, hi ha un gran esforç des de la mateixa iniciativa privada i des de les administracions locals i comarcals, però potser no he vist aquesta ajuda ja important i desinteressada en el mateix Govern de la Generalitat. M'explicaré.

Jo crec que per poder continuar amb el turisme de sol i platja, que és un dels destins que hi ha que es demana més —fins i tot des d'aquí el mateix país, quan sortim a fora, normalment busquem també aquesta destinació—, s'ha de reforçar. Ara, com s'ha de reforçar? Donant-los uns complements —perquè fins ara s'ha basat en sol, platja i oci nocturn—, donant-los uns complements, però també és molt important poder tenir un referent. Ara últimament, per exemple, es parla molt de Bilbao. Bilbao té un referent des de fa uns anys: el Guggenheim. Aquí, més proper, a dins del nostre país mateix, la Costa Daurada té un referent: és Port Aventura. A les comarques gironines, aquest referent no hi és, i un dels llocs on hi ha més places hoteleres és la zona sud de la Costa Brava i nord del Maresme.

I, per tant, en aquest cas, l'anterior Govern tenia un projecte, i tenia un projecte que havia de ser el referent; era un projecte que era l'Illa de Blanes. Jo mateix, doncs, en haver-hi el canvi..., vaig estar a la presentació, i van engrescar molt; hi érem els alcaldes, en aquell temps, de tota la comarca, i tots en van sortir molt convençuts. Ara, amb els canvis de govern —i dic «canvis de govern» perquè, a més a més del canvi del govern de la Generalitat, hi va haver el canvi dels tres municipis de govern—, aquest projecte sembla que ha desaparegut.

Què en sabem? D'un projecte en què s'havien posat moltes il·lusions, especialment la iniciativa privada, què en sabem? Doncs, que un bon dia va anar al consorci que s'havia format per tirar endavant l'Illa de Blanes el que és secretari de govern, i va dir: «Aquest projecte era el projecte de Convergència i Unió, i és un projecte que a aquest Govern no ens interessa i que, per tant, a partir d'ara ja ha quedat endreçat i arxivat.» És clar, molt bé, són criteris, es pot interpretar, sempre és

millorable, podien treure altres solucions a una necessitat com aquesta, però de moment no s'ha dit res més. Jo m'imagino que aquest senyor deu tenir molta feina encara al Carmel, perquè, realment, està fent una bona feina, i així ho haig de reconèixer, però s'ha oblidat totalment, doncs, de la resta del país, i especialment d'aquest gran projecte que era l'Illa de Blanes, i tan necessari. Aquí s'havia trobat un arquitecte famós, que hi hauria pogut donar molt de nom, i de moment no hi ha hagut cap més contacte, s'ha parat tot, i després surt l'alcalde de Blanes, fa un temps, i diu: «No, és que aquí hem pensat fer un projecte sobre l'aigua. Podem fer un gran hotel basant-nos en temes de l'aigua, un *spa*...» És clar, fer un projecte de l'aigua precisament en la comarca de l'aigua, anar a fer un balneari quan ja hi han balnearis de tota la vida, com a Caldes, Santa Coloma, Sant Hilari, no serà mai..., pot ser un gran hotel, pot ser un gran equipament hotelier, però no serà mai un punt de referència, que és el que realment entenem que es necessita en aquests moments en la Costa Brava sud.

Per tant, senyor conseller, voldria saber el capteniment del Govern i a veure si realment tenen un altre projecte, perquè, si després tenen un altre projecte, jo li demanaré que el presentin ja, i seria bo presentar-lo abans no comenci de ple aquesta temporada turística.

Però hi han altres aspectes que crec que el Govern no s'hi ha implicat prou, i aquests grans aspectes no són ja grans referents, sinó que són complements. De complements, n'hi han molts, és evident: hi han vies verdes, hi han rutes gastronòmiques, hi han camps de golf..., tot això és complementari per a aquest turisme. Però n'hi han alguns que serien molt fàcils i que hi havia iniciatives per part també de l'anterior Govern. I em refereixo ara, molt especialment, a un que precisament va ser a iniciativa de tots els grups de la cambra, però propulsat principalment pels grups que estaven després a l'oposició, que és el paratge de Pinya de Rosa.

Aquí va haver-hi molta pressa a aprovar-lo, i es va voler obligar el Govern a forçar-lo, pensant que el Govern no el voldria, es va posar a votació, i, evidentment, el Govern, com que hi creia –hi creia i ho havia demostrat ja amb la protecció de la platja del Castell–..., doncs, es va tirar endavant la proposta de llei i el Projecte de llei de Pinya de Rosa. Cosa curiosa, que hi va haver tant d'interès a voler-lo aprovar que fins i tot vostè recordarà que en l'última sessió parlamentària de l'anterior legislatura hi va haver una cosa curiosa, i era que, com que tots hi teníem interès, es va fer un punt bis; no recordo si era el 5 o el 6, però es van fer els punts 5, 6 de l'ordre del dia i el 6 bis, per poder-hi introduir aquest projecte, pel gran interès que hi havia per part de tothom.

Però, és clar, d'això fa dos anys; fa dos anys, i de moment no hi ha absolutament res. S'ha anat passant, s'ha agafat una altra vegada una idea que hi havia, de dir: «És que costa molts diners, potser que urbanitzem un sector d'aquest...» Però, és clar, allà tothom sap que el que es vol és tot el paratge protegit, tot ell, que no s'edifiqui absolutament res, i, per tant, jo li demano quin és, també, el capteniment del Govern i li demano, doncs, que ajudin a tirar endavant aquest projecte. És clar, si després surten amb projectes de dir: «Ara fem la protecció del litoral», si no protegeixen un paratge del li-

toral que els marca la Llei, crec que poca credibilitat té anar parlant de protegir molts espais del litoral.

N'hi ha un altre, d'equipament, que és important en aquest cas. I aquest cas sí que ve ja de l'anterior Govern, perquè l'anterior Govern va autoritzar la llicència de canvi de llicència de Lloret a Tarragona. Nosaltres hi estem d'acord, perquè Tarragona també se'l mereix, un casino. Ara, nosaltres el que sí que li proposarem –ja li ho avanço– en la Moció és que realment s'autoritzi una llicència nova perquè Lloret continuï tenint un casino. No pot ser que a un lloc on hi han tants problemes, en què estem demanant tots aquest canvi, se li tregui un equipament tan important. I, a més a més, jo li diria més: un equipament que podria ser un nou equipament, una nova llicència de casino, condicionada fins i tot, si vol, que hi hagi unes activitats culturals de gran nivell, per ajudar a aquest canvi, a aquest esforç que està fent la gent d'allà.

Per últim, hi ha un altre punt, que és: si realment es poden aconseguir tots aquests equipaments, hi ha un problema, que és poder-hi arribar. I vostè sap que en plena època turística, per fer els cinc quilòmetres que separen l'entrada de Blanes amb la sortida de Lloret, s'hi està més d'una hora; vol dir que se circula a cinc quilòmetres l'hora. I nosaltres el que li proposem és que estudiïn... Si a Blanes el Govern tripartit no es posa d'acord per on ha de passar la carretera, molt bé, deixem-los, ja es posaran d'acord, i després ja es posaran d'acord amb el Govern. Però a Lloret, en què tothom ho veu clar, que s'executi la variant nord, des de la platja de Santa Cristina, des de la cruïlla de Santa Cristina fins a la cruïlla de Canyelles. Això trauria aquest tap que hi ha durant l'època estival a Lloret i, per tant, la gent podria sortir, podria viatjar, podria conèixer el rerepaís còmodament, i no ara que, és clar, s'han de limitar a estar a la platja sense, pràcticament, poder sortir.

També li demanaríem a veure quin és el seu capteniment sobre fer un carril que connectés Lloret i Blanes, de transport públic, o, tal com es demana per allà, la possible connexió des de Blanes en tren, via fèrria, fins a l'aeroport Girona - Costa Brava, perquè també estalviaríem el gran trànsit d'autobusos que hi ha, que són els que realment produeixen aquest col·lapse.

Veig que ja pràcticament està, i, per tant, m'agradaria saber, doncs, el capteniment del Govern sobre aquests quatre punts clars que he dit, no?: Illa de Blanes, Pinya de Rosa, casino i comunicacions.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Micaló. Té la paraula, per al torn de resposta, l'honorable conseller de Comerç, Turisme i Consum, senyor Josep Huguet.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyor Micaló, senyor diputat, li agraeixo el to de la seva intervenció. Intentaré respondre el que pugui, no?; el que pugui perquè, és clar, som transversals, però no som omniscients, és a dir, no entenem de tot, sobretot quan, diguem-ne, el tí-

tol de la interpellació era tan genèric que jo m'he preparat el que m'he preparat, és a dir, una proposta per desenvolupar el sud de la Costa Brava, eh? I, per tant, jo li parlaré d'això, i després intentaré respondre el que pugui. I, per al que no pugui, agafarem els departaments adequats i li'n farem arribar la resposta, en tot cas, posteriorment; ja li avanço, eh?

(*El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.*)

Per tant, agafant-me al titular –perquè vostè només un moment abans d'entrar és quan m'ha explicat que anava per aquí; me n'he assabentat avui–, el Govern de la Generalitat, en matèria de desenvolupament econòmic del sector sud Costa Brava, es planteja com a objectiu generar la sostenibilitat del mateix sistema, no?, a partir de la garantia de preservació dels recursos econòmics i naturals existents a la zona. Per tant, és primordial vetllar per l'adequada regeneració dels recursos, per tal d'aconseguir el desenvolupament del territori i, per extensió, la viabilitat d'aquesta part del país.

Òbviament, estem parlant del sud de la Costa Brava, la Costa Brava marítima –Blanes, Lloret i Tossa–, estem parlant de pràcticament la meitat de la població de la Selva, amb un pes del sector serveis del 80 per cent de la població, dels quals el 50 per cent són sector turístic, d'hoteleria concretament. I, evidentment, el model en què vostè ara demana una injecció, aquest model diríem que més aviat ha estat un no-model. És a dir, hem arribat on hem arribat perquè no hi havia model –hem arribat on hem arribat perquè no hi havia model. Un model, diguem-ne, de sol i platja sense planificar és un no-model. Sense plantejaments integrals de política turística i d'ordenació dels recursos territorials, s'arriba a situacions complicades. I, evidentment, hi ha una situació que caldrà solucionar.

Evidentment, havíem passat un cert *laissez faire*, tant en l'ordenació territorial com..., un *laissez faire* que ha provocat un territori saturat, amb una pressió extraordinària d'explotació, tant en el temps com en l'espai, i que ha actuat en una sola direcció: construcció, densificació urbanística i, en el cas específic de Lloret, oci nocturn. Una aposta molt monocultiu, amb riscos. I ara tothom s'alerta, però a això ens hi ha portat..., molts anys anteriors hem arribat fins aquí.

Per tant, no es tracta d'haver menystingut llastimosament una sèrie de paràmetres de qualitat o uns criteris mínims d'ordenació del territori, sinó que, sent el turisme un activitat transversal, la política turística molts cops s'ha confós amb una simple política de promoció, promoció massiva de recursos climàtics i naturals. El negoci, l'hi posava el privat; el clima, l'hi posava la natura –la natura–, Nostre Senyor, eh?

És clar, però és que això és una economia recol·lectora, senyor Micaló, i estem en una fase en què el turisme cal que sigui una indústria. I aquests són els problemes heretats, no?, que hem d'ajudar a modificar. I jo li admeto que algunes de les seves idees van en aquesta línia, però no només aquestes, hi ha moltes altres coses que es fan que van en aquesta línia de posar..., fer un canvi en profunditat d'un no-model que es basava en una economia recol·lectora: fa bon clima fem calaix, no

fa bon clima no fem calaix. No pot ser, hem de passar a la indústria turística, on s'ha d'afegir recerca, on s'ha d'afegir activitats complementàries –i he entès el missatge...–; activitats complementàries sense les quals no s'omple l'hotel i sense les quals no es desestacionalitza –i sense les quals no es desestacionalitza.

L'objectiu d'aquest Govern i d'aquest Departament, amb transversalitat o sense, és desestacionalitzar el turisme i buscar-li elements de qualitat i identitat que el facin anar més enllà del risc climàtic. Aquest seria una mica el frontispici de la nostra política. Per tant, això també ho aplicarem a la Costa Brava –a la Costa Brava–, en el marc de la política turística de la Generalitat.

És evident, per exemple, que el rerepaís de la Selva és un recurs també per a la costa. I aquest rerepaís no s'ha posat en valor. Aquest rerepaís, el Montseny - Guilleries, amb rutes possibles gastronòmiques, amb rutes verdes, amb rutes històriques –en parlava l'altre dia a Arbúcies–, a l'entorn del Bescomptat de Cabrera, per exemple, ja que estem posant valor a la història del intangible, és possibilitats per donar sortida als llits de platja, perquè busquin a darrere el país també la identitat que a vegades, per desgràcia, algunes línies de front de mar han perdut. Per tant, en aquesta direcció estem treballant, no només en la costa, sinó en l'interior, per tal que la suma de costa i interior donin aquest relleu, aquest plus que fins ara no teníem.

Per tant, en síntesi, estem cercant l'especialització per fomentar productes potents i singulars; la identitat, cal que el visitant trobi una singularitat en allò que vingui a veure, i donar valor afegit a destinacions madures com la Costa Brava, desestacionalitzant al màxim.

Què hem fet fins ara? –després l'aniré contestant, com que hi haurà rèplica tindrem ocasió de tornar-hi. D'entrada, tenir un sector que és l'11 per cent del PIB amb intel·ligència, que no n'hi havia. Per tant, afavorim la recerca aplicada al sector.

Hem creat un observatori turístic que vincularem amb la Universitat de Girona per tal que en aquell territori s'especialitzin estudis i s'encarreguin estudis per tal d'afegir aquest valor, aquesta recerca aplicada a un sector que produeix l'11 per cent del PIB; observatori i pla de recerca nacional, on la Universitat de Girona tindrà un paper important. De fet, ja han constituït fa poc un institut, juntament amb el patronat turístic, la Universitat.

Estem acabant de redactar un pla estratègic en el qual veurem quines línies més haurem de precisar en el cas de la Costa Brava - Girona; un mapa de recursos rellevants, recursos patrimonials rellevants del país, i quan parlo de patrimoni parlo de natural, parlo d'arquitectònic, parlo d'artístic i històric, parlo d'intangibles. I en això també veurem quin pes i quines possibilitats tenen la Costa Brava i el seu rerepaís, en aquest marc d'aquest mapa rellevant.

Òbviament, la preservació de l'entorn natural; vostè diu: «Ja ho dirà.» Doncs sí, ho dic: el Pla director urbanístic del sistema costaner és un gran avenç per salvar la part que encara queda salvable de tot el sistema costaner català, fins ara, any 2005 –any 2005. Concretament, estem parlant de 884 hectàrees, 169 de les quals ja tenien la qualificació de PEIN; Selva marítima.

Cal fer esment de la protecció especial a la finca Pinya de Rosa, que vostè n'ha parlat. Queda declarada paratge natural d'interès nacional, i que inclou el jardí botànic de gran interès, com ho demostren les visites, milers de visites, que rep cada any. En aquest sentit, destacar la importància estratègica d'aquest paratge. L'objectiu prioritari màxim del Govern és la protecció de Pinya de Rosa i el compliment de la Llei, i la complirem. Va més lent o menys lent. Vostè ho sap; no és un problema de tripartit això; això també passava amb l'anterior. És a dir, hi ha diverses conselleries i no és fàcil, eh?, avançar les coses. Per tant, complirem la Llei.

Evidentment, un altre tema és la diversitat de recursos que el compliment de la Llei podria suposar; per tant, aquí hi ha també un tema de recursos, i que en funció dels recursos pot frenar o no una determinada decisió.

En tercer lloc, una política de dinamització i foment turístic que posa en valor el territori en els seus aspectes d'identitat i d'especialització. Hi ha un pla de foment turístic de Tossa 2005-2006, que incideix en els aspectes culturals i que inclou la creació del centre d'interpretació dels fars de la Mediterrània, a partir de la museïtzació de l'antic far de la vila vella de Tossa. Una acció concreta per dinamitzar turísticament aquesta zona.

Un pla de dinamització de la Selva 2004-2006, sota el lema «Comarca de l'aigua», que això ja veurem com ho anem conduint, que juntament amb el Consell Comarcal pretén incidir en el discurs turístic de l'aigua. I aquí hi ha un pla amb senyalització turística, rutes d'aigua, senderisme, BTT.

I Lloret, ja en el passat, amb l'anterior Govern, ja va gaudir de plans d'excel·lència 99, 2000, 2001, dotat amb 2,7 milions d'euros que van permetre posar en valor els camins de ronda; per tant, plans de foment.

Xarxa viària. Vostè demanava també el tema de connexions; m'està demanant una cosa molt concreta. Jo li explico les qüestions generals que estem fent. Prolongació de l'autopista C-32 a Lloret de Mar i Tossa, i l'actuació en els trams Palafolls - Tordera, Tordera - Lloret de Mar, Lloret de Mar - Tossa; la variant Nacional II, tram Tordera - Maçanet de la Selva; condicionament de la carretera de Blanes a Tordera; millora de la senyalització i orientació a les carreteres de la Costa Brava, i rotonda i reordenació d'accessos a Lloret de Mar.

I, en cinquè lloc –em sembla que el temps se m'esgota; en tot cas, continuarem després amb alguna precisió més–, la inversió en transports i infraestructures i equipaments als municipis de la Selva marítima. Aquí hi ha el pla especial del port de Blanes, l'impuls de l'aeroport de Girona amb incorporació de nous vols que afecten també aquest sector: Regne Unit, Itàlia, Alemanya; millora de les estacions depuradores d'aigües residuals de Blanes i Lloret; ampliació de la dessaladora de Tordera; inversions de l'ACA, que han augmentat el 2004 en un 42 per cent, en els municipis de Blanes, Lloret i Tossa, situats en 3,5 milions d'euros; inversions en equipaments culturals en tres municipis costaners, que han augmentat un 17 i mig l'any 2004; programes del PUOSC que, per als municipis de la Selva, en el període 2004-2007 més que dupliquen el rebut en l'etapa anterior.

Per tant, un llarg etcètera en què es veu com en xifres reals, en tot aquest..., la Selva, en conjunt, ha augmentat amb relació a l'any 2003 un 39 per cent, i del 5 al 4, un 33 per cent més. Per tant, són xifres importants...

El vicepresident segon

Honorable conseller...

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

...i acabo..., d'injecció –i acabo– en temes d'infraestructures generals que també contribueixen, perquè efectivament turisme és tot, a la qualitat de l'oferta en aquest sector.

Hem parlat breument de Pinya de Rosa, hem parlat d'infraestructures, després li comentaré la meua opinió o el que jo pugui comentar amb relació a algun altre tema que vostè ha posat sobre la taula.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula per a la rèplica, l'il·lustre senyor diputat Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo entenc, i li ho he dit abans, que amb el títol que hi havia d'aquesta interpellació..., ja he dit que no sabia quin conseller. Clar, per això jo venia, doncs, amb quatre temes, quatre... (*Veus de fons.*) Molt bé. I jo ja ho entenc, en tot cas, com que ja li ho avanço..., vull dir que hi haurà moció i que posarem a votació aquests punts i ja veurem, doncs, després, quin és el capteniment del Govern a través dels vots dels diputats que li donen suport.

Ara, ha parlat, doncs, de la injecció econòmica que hi havia en la comarca de la Selva. Jo no dic que no; fins i tot jo li he admès que, de polítiques de turisme, jo sé que s'estan fent coses i que el moment de valorar-les serà a final d'any; a final d'any veure si aquestes polítiques, doncs, han donat el resultat. Sembla, en principi, que la temporada que es presenta..., sembla que hi ha bones perspectives, que serà millor que la passada, però, és clar, tampoc hem d'oblidar que la passada no és que fos molt i molt bona.

Quant al tema de Pinya de Rosa, jo li ho he dit, si fan el pla director costaner, si volen protegir aquests espais del litoral, hi estem totalment d'acord, i jo, almenys, ho aplaudeixo. Ara, comencin per aquí, perquè vostè diu: «Complirem la Llei, més a poc a poc o més ràpidament.» No la poden complir ja la Llei, perquè hi havia un temps determinat, ja està sobrepassat de llarg, per tant..., però intentin complir-ho com més aviat millor.

Per dos motius, no? Un, perquè realment la gent d'allà està molt preocupada i ho demana, i, segon, perquè és molt important protegir-ho. I aquí, jo el que veig és que Lloret de Mar, un ajuntament amb molts problemes, ja ha desqualificat la part que li correspon al seu terme municipal, que estava qualificat urbanísticament i ho ha desqualificat, i, per tant, fins i tot Lloret ja engrandeix el paratge de Pinya de Rosa pel seu terme municipal.

En canvi, el Govern de la Generalitat, que és el que jo li deia que trobava a faltar..., sí que s'ha fet infraestructures, s'ha ajudat..., s'han fet plans, a Tossa, allò del far... Perfecte, molt bé. Jo, tot això, no ho he dit, jo només li he dit que he trobat a faltar una sèrie d'ajudes en uns temes determinats que per la gent d'aquella comarca són vitals. I, per tant, jo li he dit: «Pinya de Rosa, perfecte.» Però, si us plau, intenti accelerar-ho; en aquest sentit transversal col·li el Departament de Medi Ambient, que es posi d'acord amb el de Política Territorial –que és aquí el problema, és aquí realment el problema–, i marquin ja els límits de quina és la superfície a protegir, que, per nosaltres i per la gent de la costa, i per tots els grups municipals de Blanes, és tot el paratge de Pinya de Rosa, tot, no se'n pot urbanitzar ni un pam, tot, tal com diu realment la Llei.

De totes maneres, m'agradaria fer un incís en aquestes ajudes de la comarca..., que hi ha a la comarca de la Selva. Jo li agrairia, senyor conseller, que els departaments que realment hi ajuden, i, precisament, jo li diria, per exemple, un departament en concret, Cultura, que quan es mirin amb els ulls els municipis aquests costaners no intentin regatejar i intentar donar les ajudes segons el cens que es va fer fa uns anys, no fins i tot amb el cens actual, sinó que ho facin amb el cens real de gent que hi passa allà durant l'any. Perquè, és clar, ara mateix Lloret de Mar necessita unes ajudes, vol fer una biblioteca; l'està fent, ara la comencen. Clar, quina ajuda li donen des de la Generalitat, des de Cultura? Doncs, una biblioteca que correspon a un municipi de 21.000 habitants, quan en aquests moments ja en tenen quasi 30.000 de censats, però que a l'estiu arriben a 200.000.

Aquests són els tipus d'ajudes que s'haurien d'incentivar i que jo li demano també que faci, doncs..., que als altres departaments els faci veure la necessitat d'ajudar aquest sector de costa que està en dificultats, perquè, si no l'ajudem ara, potser hi arribarem tard. Perquè vostè coneix molt més bé que jo que aquestes destinacions emergents que hi han produït una deslocalització, i, després, un cop la tinguem, ens passarà com en altres sectors, que ja no serem a temps a poder-los recuperar.

Espero que, amb l'interès que té, doncs, pel món del turisme, així serà i que puguem, doncs, promocionar i ajudar tota aquesta gent emprenedora que hi està abocant recursos i diners, i no, com deia, que miren el calaix, si fem calaix o no fem calaix; això evidentment era abans, que no hi havia model, però ja li dic que d'uns anys cap aquí, amb noves generacions, hi ha un model molt diferent i que es treballa des del punt de vista empresarial molt seriosament.

Gràcies, senyor conseller, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller per a la resposta i la rèplica.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, amb relació al casino, la postura, en aquests moments –dic «en

aquests moments», tot és estudiable–, en aquests moments, per part de la conselleria que té competències respecte a això, és que diu la Llei que no permet una quarta llicència. I, per tant, en principi estem plantats aquí. Jo li ho dic així. Una altra cosa és..., es pot estudiar, tot es pot estudiar en aquesta vida. Jo entenc –entenc– les raons del municipi de Lloret, que per unanimitat demana això, les entenc; ara, hem d'entendre també la política de joc de la Generalitat i s'ha de veure si una cosa encaixa amb l'altre, de moment és «no».

Com entenc la iniciativa, en el seu moment potser molt faraònica, però, en fi, molt ambiciosa, de l'illa Isozaki. A mi se'm diu el següent –però, és clar, això, no ho porto jo directament: «El Govern ha portat a terme les següents actuacions en aquest àmbit: redimensionar el consorci pel que fa a personal i despeses; ajustar d'acord amb l'Ajuntament de Blanes el projecte de ciutat esportiva –això s'ha tirat endavant; encarregar a GISA la gestió i execució de les obres de la ciutat esportiva; impulsar un nou plantejament del programa previst a l'illa centrat en aspectes més propers a les necessitats dels ciutadans i pensant en un element dinamitzador del turisme i l'economia a nivell local i comarcal basat en l'aigua, i, finalment, impulsar un nou plantejament urbanístic del conjunt coherent amb el programa proposat i que permeti donar cobertura al crèdit de l'ICF.»

Això és el que està fent el Govern a l'illa. I entenc que tant el primer com això estan d'acord amb la finalitat; hem de buscar algunes elements, que, ho repeteixo, no tenen per què ser aquest o un altre; la intenció, elements que permetin desestacionalitzar el turisme en àrees que bàsicament jugaven al turisme de sol i platja. Si en la finalitat hi estem d'acord, jo simplement ofereixo diàleg per tal de veure quins projectes, si algun es creu que pel que sigui ha de quedar encallat, quins altres d'alternatius pot haver-hi, perquè en la finalitat estem d'acord. Cal desestacionalitzar, cal especialitzar, cal especialitzar municipis com s'especialitzen, alguns, en turisme familiar, d'altres en turisme esportiu. Per tant, en aquest sentit estem d'acord en la finalitat.

I finalment, el que deia vostè, és evident que la temporada sembla que efectivament pinta bé, però no podem arriscar-nos –no podem arriscar-nos. I vostè diu que passarà balanç a final d'any i, en fi, jo l'acceptaré, òbviament –és el que em toca, no? –, sabent que el canvi de tendència no és d'un any per l'altre. Venim d'uns anys de vaques grasses de turisme de sol i platja i els països emergents estan picant molt fort. Turquia, sols, cada any posa sobre la taula cent mil llits hotelers més, i això és una competència brutal que, diguem-ne, ens n'estem sortint prou bé encara. Però això vol dir que hem de començar a moure'ns ràpid, però ràpid. I això és el que estem fent –i això és el que estem fent. Però això vol dir molta inversió, senyor diputat, i per això esperem que els propers dies tots ens posem d'acord a reclamar un fabulós sistema de finançament, eh?, perquè la inversió, si no, no sé d'on la traurem, diguem-ne. Falta molta inversió, molta inversió falta.

Per tant, doncs, en fi, espero que estiguem en el mateix bàndol, no?, a l'hora de demanar inversió d'allà on vénen els quartos o han de venir. Per tant, efectivament hi ha d'haver un canvi en profunditat que lamentable-

ment hauria pogut començar fa molts anys i no va començar. És en el moment de vaques grasses quan s'ha de preparar el terreny per a l'època de les vaques flaqües, no quan tens el perill sobre. I en turisme, a diferència d'altres àmbits, es va badar i ara ens tocarà córrer, i es va badar. Però aquest Departament està posant en marxa tota una sèrie de línies que abans he dit, basades en la identitat i en la qualitat, que crec que servirán efectivament no d'un any per l'altre, però sí que per tendencialment fer que el que ja aconsegueix Barcelona com a destinació, que és fer uns creixements de l'ordre del 20 per cent anual –no estic dient que Catalunya pugui aconseguir això–, puguem si més no allargar la temporada en les zones que només estaven especialitzades a cobrir dos mesos, els típics de juliol i agost, i encara quan la temporada s'aprima. Per tant, la voluntat de tirar cap aquí és evident, i farem el que està més o menys en marxa en diversos àmbits.

I en el cas de la Costa Brava jo crec que li he respost bastant –bastant dintre de la sorpresa d'alguna pregunta, perquè el titular era molt ampli–, i, en tot cas, a través de la Moció podrem veure si hi ha possibilitats, que jo espero que sí, d'arribar a acords en benefici del conjunt de la Costa Brava.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua (tram. 302-00127/07)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de l'aigua. Aquesta Moció ha estat presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya i per exposar-la té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, bé, presentem una moció fruit de la interpellació de la darretera setmana al conseller Milà sobre una problemàtica que jo crec que tots coincidim que és amb relació a l'aigua, no?

Nosaltres la vam enfocar més aviat, aquesta interpellació, amb relació a la política tributària que té el Govern pel que fa a l'aigua. Una política que nosaltres personalment no compartim. Una política que jo crec que és bastant arriscada envers no només als mateixos ciutadans, sinó a les mateixes activitats industrials.

I la Moció el que crec que té és la virtualitat de definir d'una forma molt clara quatre conceptes bàsics, que crec i estic convençut que bona part de l'hemicicle hi donarà el seu suport. Un primer punt amb el qual el que fem és, bé, reeditar ja un debat que es va produir en una comissió de Política Territorial i Medi Ambient, en el qual demanàvem al Govern que fixés algunes mesures pel que fa a aquells ciutadans que tenen dret, en el nou cànon de l'aigua, a una sèrie de bonificacions per ser més de tres membres en la unitat familiar, ja que en el

seu moment, amb una interpellació que es va fer a l'honorable conseller, el senyor Espadaler, sobre l'antic cànon de l'aigua, per aquelles bonificacions de famílies amb més de quatre membres hi havia més de 200.000 famílies a Catalunya que es van quedar sense aquestes bonificacions. El que demanàvem en el seu moment i demanem ara és que s'articulin els mecanismes o se cerquin els mecanismes perquè aquestes famílies, que a data d'avui sembla que n'hi ha una altra vegada més de 200.000 o més de 250.000 famílies a Catalunya que no s'han acollit a aquestes bonificacions, s'hi puguin acollir amb efecte retroactiu. Que és possible, és viable, és legal, perquè el reconeixement de drets, que sigui amb efectes retroactius, és del tot legal.

Un segon àmbit, que ve en clau parlamentària, evidentment, amb relació ja no als usuaris domèstics, sinó a activitats industrials. A l'últim debat de pressupostos hi va haver una proposta per part del Govern, que es van presentar una sèrie d'esmenes per part dels grups que donen suport al Govern i que també hi va donar suport el Grup del Partit Popular, amb relació a l'eliminació l'any 2009 dels coeficients reductors del cànon de l'aigua amb relació a les activitats industrials. Que hi havia un mandat, que tenia tres mesos, el Govern, per realitzar i arribar a acords amb les meses sectorials per veure com es podien redreçar, aquests coeficients reductors. Sembla que estan en bon camí, que estan treballant en aquest àmbit, però encara a data d'avui no s'ha arribat a cap acord. I nosaltres el que fem és demanar que efectivament aquests coeficients reductors es tornin a aplicar, es tornin a implementar, però amb vocació de permanència, perquè realment entenem que l'activitat econòmica, l'activitat industrial així ho demana. I evidentment els farem, jo crec que entre tots, un favor que en el seu moment no se'ls va fer.

El punt 3, amb relació al nou finançament, als nous mecanismes de finançament de l'Agència Catalana de l'Aigua, nosaltres compartim la preocupació del Govern. Evidentment, en l'última Comissió de Sindicatura de Comptes ja vam demanar, tots els grups polítics, una fiscalització dels comptes, no només al 2003, sinó a desembre del 2004, perquè evidentment ens preocupa el finançament de l'ACA. Però, així i tot, al document dels experts que s'ha fet públic –o almenys al web s'ha fet públic un document que han elaborat una sèrie d'experts– sembla que tot se soluciona amb nous impostos, noves taxes, i entre elles, sobretot, la imposició d'un cànon de disponibilitat. Que això significaria, evidentment, per a molts ciutadans –perquè això, evidentment, ha de repercutir als ciutadans o, en aquest cas, també, no només a l'ús domèstic, sinó també a les mateixes empreses, a les activitats industrials–, podria significar, per exemple, en rendiments de xarxa, un 80 per cent, que és un rendiment molt elevat; amb impactes, en una tarifa mitjana, d'un euro. De tarifa mitjana podria suposar un augment d'un 25 per cent en la tarifa d'ús domèstic, o, si fos una tarifa de 0,5 euros de mitjana, estariem enraonant d'un augment del 50 per cent.

Nosaltres no ho compartim, ja vam dir al conseller que nosaltres no hi estaríem d'acord. Fins i tot la mateixa Confavc ja va dir que si s'apliqués aquest cànon de disponibilitat es podria entrar una altra vegada en aquella ja antiga guerra de l'aigua.

I un quart punt, que també nosaltres sí que compartim, evidentment, de l'informe dels experts, l'únic punt que nosaltres hem compartit d'una forma clara és amb relació al contracte programa que s'ha de realitzar entre l'ACA i el Govern. Evidentment, ja he dit abans que, fruit de la preocupació que tots jo crec que tenim pel que fa al finançament de les diferents obres hídriques que s'han de fer al nostre país, evidentment, aquest contracte programa ben dotat, no només amb recursos de l'Administració, sinó posteriorment amb aquests recursos que han de vindre de l'Estat, pendents, anteriors i actuals, podrem redreçar la situació econòmica actual que té la mateixa ACA.

Per tant, jo crec que és una moció molt concreta, amb quatre punts molt concrets, que espero que els diferents grups parlamentaris hi donin suport.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. A aquesta Moció, hi ha presentat esmenes, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per defensar-les té la paraula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Faré el torn de defensa de les esmenes que hem presentat a aquesta Moció, i, també, el posicionament respecte a la mateixa.

Començo una mica pel final: amb relació a les esmenes que hem presentat. Hem fet una esmena, coherent amb el que hem vingut defensant, sempre, el Grup de Convergència i Unió, de supressió del primer punt. I ho vàrem discutir a bastament, també, en una comissió quan es va plantejar aquest tema. Ens sembla que no podem, nosaltres, per responsabilitat votar aquest primer punt, per tant, en demanem la supressió.

I sí que demanem l'addició de dos punts més al final, perquè ens va cridar molt l'atenció, i ens preocupa i molt..., i aquesta tarda –i aquests meravellosos telèfons que ens ha lliurat, doncs, el Parlament– em passaven els companys de Madrid, doncs, que s'ha aprovat el nou Pla hidrològic, també amb els vots de Convergència i Unió, però hem deixat constància, en aquella tribuna i ho fem també en aquesta, d'un fet que ens preocupa i molt, doncs, que és que en aquest nou Pla hidrològic han desaparegut de cop i sobte..., doncs, de ser obres d'interès general, totes aquelles obres que són a les conques interiors de Catalunya, han desaparegut de la Llei, i amb una promesa –em sembla que tot avalada sobre una carta d'un secretari d'estat al conseller– que diu que això ja ho pagarem amb fons europeus. Estem parlant de la xifra gens menyspreable de més de 1.000 milions d'euros. Estem parlant d'aquestes quantitats.

Per tant, les esmenes que fem nosaltres aquí, coherents amb el discurs que ha fet de sempre, Convergència i Unió, i coherents amb el discurs que hem fet aquesta mateixa tarda, doncs, al Congrés dels Diputats, van en aquesta direcció.

Ens sorprèn molt la intervenció del conseller la setmana passada. Ho va esmentar tot, menys les aportacions

econòmiques de l'Estat. Va dir: «Escolti, amb fons europeus farem això, posarem el cànon fins aquí; per primera vegada contracte programa.» Escolti, benvingut, li votarem tot això, però és que ni tan sols va esmentar el fet que una de les aportacions econòmiques possibles per ajudar a finançar les infraestructures hidràuliques fos precisament les aportacions de l'Estat.

I és en aquest sentit que nosaltres fem, no només una esmena de supressió del primer punt, sinó d'addició de dos punts, al final de la Moció. En aquest sentit, per un costat, de rescabalar-nos, la Generalitat, del deute que té contret l'Estat espanyol envers la Generalitat –estem parlant de més de 11.000 milions de pessetes–, ni ho va esmentar el conseller –ni ho va esmentar. Per tant, primer, recuperar allò que deriva del Plan nacional de depuración, de l'època de l'avui president de l'eurocambrà, aleshores ministre de Medi Ambient, senyor Borrell. Nosaltres hem fet els deures, tenim més de tres-centes depuradores funcionant. I el Govern –i és així– del Partit Popular ens va tancar aquesta aixeta de finançament.

Miri, la política d'aigua de Convergència i Unió –que té jo crec una coherència que pot, evidentment, no ser compartida– el que no se li pot negar és coherència. I se sustenta, doncs, en el finançament –si fos un vas, el finançament de l'aigua–, en cinc pilars. I sorprenentment el que ens presenta avui, el Govern de la Generalitat, és tancar les cinc aixetes que van a aquest vas del finançament, i se'n menysprea una alegrement: el finançament que vingui de l'Estat. I en aquest sentit, nosaltres demanem al Govern, també, que faci l'esforç de negociar amb el Govern central el cobrament del deute, i noves aportacions, en tant que fem més inversió, i també en els fons europeus. Però si sabem que l'aixeta dels fons europeus es tancarà el 2007, si el Govern ja tanca –perquè ni en parla, el conseller, de negociar més aportacions per part del Govern central– dues aixetes, només ens en queden tres: l'endeutament. I a sobre se'ns critica perquè ens havíem endeutat. I voldria recordar al conseller i a la consellera que si poden començar a fer reutilització és perquè hi han tres-centes depuradores d'aigua. I és clar que estem endeutats, perquè, primer, el Govern central ens ha tancat una aixeta de finançament i, segon, nosaltres no hem deixat de fer obra pública.

I la darrera aixeta: el cànon de l'aigua. I és clar que s'entén que s'apugi el cànon de l'aigua d'aquesta manera, perquè, diu: «Escolti, al Govern central no li demanem res» –allucinant–, «no li demanem res.». Llegeixin la intervenció del conseller, ni ho va esmentar: «No li demanem ni que ens pagui el que ens deu, ni li demanarem de futur més diners.» Cony, anem bé... –perdonin l'expressió.

Fons europeus? Se'ns acaben molt probablement el 2007, per tant, dues aixetes tancades. Què ens queda? Endeutament, pressupost de la Generalitat i cànon. Què ens està passant? Que anem apujant el cànon. És a dir, la ineficiència del Govern a l'esquena, a les espatlles dels usuaris, que aniran pagant els domèstics, els uns, i els industrials aniran pagant el cànon. És a dir, menys competitivitat i més factura domèstica.

I en aquest sentit aquesta..., que és una interpel·lació que ens va semblar oportuna, i una moció que ens sem-

bla oportuna. Nosaltres hi afegim sobretot aquests punts per equilibrar, per no haver de posar a les espatlles de les famílies i per no haver de posar més elements de no-competitivitat sobre tantes empreses, per rescabalar-nos, primer, del deute que l'Estat té contret i, segon, instar el Govern que, doncs, parli amb aquest Govern amic que té a Madrid i tregui recursos.

Les notícies d'aquesta tarda són fatals en aquest sentit –fatals–, amb el consentiment de tots els grups que donen suport al Govern han desaparegut de ser obres d'interès general; és a dir, l'Estat des d'aquesta mateixa tarda no té cap obligació de finançar cap obra hidràulica a les conques interiors de Catalunya. Aquesta era una obligació per llei, que fins i tot havia assumit el Govern del Partit Popular, fins i tot ells l'havien assumit. Resulta que el Govern Zapatero no assumirà això amb el vistiplau –que nosaltres creiem que és sincerament vergonyant– dels representants d'Iniciativa per Catalunya, d'Esquerra Republicana i del Partit dels Socialistes.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

I això ens sembla que no és de rebut. I per aquesta raó, i en aquest context, nosaltres presentem les esmenes, que esperem que siguin aprovades.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor diputat. Per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., miri, senyor Llobet, amb part del fons de la seva Moció el meu Grup Parlamentari podria estar-hi d'acord, bàsicament en allò que fa referència a la preocupació per la situació financera de l'Agència que desenvolupa la política hidràulica al nostre país.

Però bé, així, d'entrada, ja li dic que no hi votarem a favor, perquè unes de les qüestions que vostè planteja, o no s'ajusten a la realitat del que es pot fer, o bé, en d'altres casos, el Govern ja les ha plantejades i la solució..., o alguns dels problemes que vostè ha plantejat en la seva Moció estan en vies de solució, i, per tant, el desplaçament a través d'acords de Govern, no?

I no hi podem estar d'acord... I això ja li ho hem dit, també, en una comissió, ara no fa gaires dies, en la Comissió de Política Territorial i Medi Ambient del Parlament, que no podem estar d'acord amb establir els mecanismes de compensació que vostè proposa, no? Perquè del que es tracta és de..., segons vostè, reclamar un dret de què disposaven els ciutadans de forma voluntària, no? I només en podien ser beneficiaris aquells ciutadans que decidien presentar la sol·licitud, i, a més a més, el benefici no tenia efectes retroactius, sinó que

començava a gaudir-se a partir de la factura següent, no? I a més a més vostè sap perfectament que amb la Llei general tributària, les normes tributàries amb caràcter general no tenen efecte retroactiu, excepte aquelles que tenen o que fan referència al règim d'infraccions i sancions tributàries i els seus recàrrecs.

En tot cas, puc estar d'acord amb el fet que en cinc anys només es van presentar vint mil sol·licituds, i, per tant, potser el Govern anterior no va fer arribar o no va informar suficientment el ciutadà; però, en l'actualitat, l'Agència Catalana de l'Aigua ha tractat de millorar el procediment per tal que més ciutadans puguin gaudir dels beneficis que estan fixats en matèria de cànon. I, escolti'm, des del nostre punt de vista, el resultat és molt satisfactori, no?, perquè només amb pocs mesos, si ho comparem amb la situació anterior, hem triplicat la sol·licitud de bonificacions, i, per tant, considerem que s'estan corregint les deficiències existents en l'anterior situació.

Respecte als problemes financers de l'Agència Catalana de l'Aigua, nosaltres creiem que els problemes han estat identificats i que es poden resumir en els següents punts, no?: un deute de 900 milions d'euros, uns ingressos ordinaris incapaços d'afrontar la despesa ordinària en la càrrega financera, unes necessitats d'inversió que no poden afrontar ni el manteniment del valor dels actius ni el complement financer de les obres pendents de rebre fons de cohesió, i que tampoc es poden afrontar les necessitats netes de nova inversió, no?

Nosaltres hem calculat que els projectes de futur a les necessitats financeres de l'ACA, que són d'inversió i de costos, considerant els objectius ambientals actuals, aquestes necessitats d'inversió difícilment podran baixar de 4.000 milions d'euros en els propers deu anys, no?, i que els costos de gestió també tendiran a duplicar-se respecte a la situació actual. I, actualment, el pressupost de l'Agència Catalana de l'Aigua supera lleugerament els tres-cents milions d'euros. I, per tant, les xifres ja demostren la distància entre la realitat i les necessitats.

Per tant, davant d'aquesta realitat, jo crec que neix la necessitat del contracte programa de l'ACA amb la Generalitat, que, per nosaltres, ha de crear un marc estable de relacions i compromisos mutus, que concreti els conceptes i les aportacions del Govern respecte al finançament del cicle de l'aigua, no només des d'una perspectiva ambiental, que també, sinó també social, i que alhora ens ajudi a reforçar l'Administració hidràulica de Catalunya, que l'actual Govern, deixin-me dir-ho així, la va rebre en una situació molt precària.

Respecte a les esmenes de Convergència, que tampoc hi estem d'acord, nosaltres entenem que el Govern està fent la seva feina de negociació amb el Govern de l'Estat. I, per la informació que disposem, el conflicte que vostès no van ser capaços de resoldre està en vies de resolució, pels conductes concrets, no?, de negociació política, no la via judicial que vostès l'havien posat, el Govern de l'Estat ha donat senyals inequívocs de complir els seus compromisos. També ho farà. I amb la modificació de la Llei del Pla hidrològic nacional, que avui s'ha aprovat, permeti'm que li ho digui, significarà un increment notable de les aportacions de l'Estat pel que

fa al finançament de les obres hidràuliques, també de les conques internes. I això és així, i nosaltres confiem en el Govern de l'Estat, que complirà els seus compromisos.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Amorós per a fixar posició en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Gràcies, senyor Llobet, pel to de la seva intervenció, fins i tot pel contingut de la seva Moció, que, malgrat que la hi agraeixo, he de dir que no la recolzarem. Però la hi agraeixo perquè, és clar, en el debat de pressupostos hi havia una gran guerra i una gran conflictivitat, i es va fer bandera, i semblava que era el més important dels pressupostos en alguns dels conceptes, que vostè avui sembla defensar. I, per tant, el canvi de posició del seu Grup ens sembla molt saludable.

Vostè ara diu: «I la bonificació..., el que deia el Govern i més.» Bé. Vostès van combatre el concepte d'aquest cànon de l'aigua, no? I, per tant, ara, diuen, ja que hi és, volen fer una sèrie de coses, i demanen l'aplicació retroactiva, que sap que té dificultats legals evidents, i que, a més a més, crec que no és bo –crec que no és bo–, que no és educatiu, que no és pedagògic per a la societat, que fonamentem posicionaments polítics a l'entorn del preu de l'aigua. Perquè jo li diré una cosa que potser no és políticament correcta, però és el que penso: l'aigua és barata –l'aigua és barata. I crec que la gent ha de conèixer el cost del cicle global de l'aigua. La gent l'ha de conèixer. I crec que hem de fer un sistema de fiscalitat sobre l'aigua que tanqui aquest cicle, que no ho podem fer l'any que ve, no ho podem fer de cop, ho hem de fer progressivament, ho hem de fer explicant-ho bé, ho hem de fer acompanyant de mesures que la gent vegi resultats i que vegi que allò que paga té una utilitat, però hem de tancar el cicle.

Hem de tancar el cicle, fins i tot li diria, dintre de les conques hidràuliques. I creiem, per tant, que hem de fer un esforç per dir a la gent quin és el cost global del cicle de l'aigua. Hem de seguir en la línia d'introduir progressivament la fiscalitat sobre l'aigua. Perquè aquesta és..., la fiscalitat ambiental..., aquesta i tota la fiscalitat ambiental ha de servir per corregir conductes, i és una fiscalitat que té una intenció més d'incentivar les bones pràctiques i de castigar conductes indesitjables per a l'interès general, que no pas un interès purament recaptador, sinó que entenem que la fiscalitat de l'aigua ha d'incentivar això. L'aigua és un bé escàs. I, per tant, la fiscalitat de l'aigua ha de ser progressiva i ha d'incloure, a mig termini, el cost global del cicle de l'aigua. Per tant, la primera part de la seva Moció no la recolzarem, per això que li acabo d'explicar.

Respecte a la segona, que vostè demana la fixació de coeficients reductors en el tram general... Bé. Vostè sap que al contingut literal de la disposició addicional vuitena queda clar que el compromís que es preveu no és la fixació d'uns coeficients reductors en el tram gene-

ral, sinó el compromís de fixar uns estàndards d'ús de l'aigua per a cada sector de producció i activitat industrial, mitjançant els procediments de concertació sectorials pertinents; és a dir que s'ha de treballar sector per sector i anar-ho concertant sector per sector.

En aquest moment, s'ha elaborat el projecte de decret de regulació dels estàndards d'usos de l'aigua de Catalunya, fruit d'un treball de col·laboració amb els diferents sectors afectats, per fer que la fiscalitat de l'aigua que els reverteixi sigui adequada en aquests sectors. Per tant, és una cosa que s'està fent, si m'ho permet, millor del que vostè proposa, no d'una manera general, sinó d'una manera concertada, sector per sector, i, per tant, això és positiu. Per tant, aquest segon punt tampoc el podem recolzar. (*Veus de fons.*)

Respecte al tercer..., i torno al principi, no podem tancar-nos a les possibilitats que ens ofereixi la fiscalitat. No podem dir, d'entrada, sense fer una anàlisi global del cost del cicle de l'aigua conca per conca, no podem agafar i tancar-nos i dir: «I aquesta mena d'impost no l'aplicarem mai...» No, ja ho veurem –ja ho veurem! Ja ho veurem!, l'any que ve potser no, però ja ho veurem.

I, respecte a l'últim apartat, compartim la preocupació per la situació financera de l'Agència Catalana de l'Aigua. Vostè sap que ens la vam trobar amb uns volums d'ingressos corrents totalment insuficients per a finançar les despeses en infraestructures que estan en funcionament..., no les noves, no, que en falten moltes, no!, les que estan en funcionament, amb una necessitat de realitzar tot un conjunt d'activitats pròpies del cicle de l'aigua sense instruments associats de finançament, amb inversions compromeses per un import de 397 milions d'euros, dels quals 275 no disposaven de cap tipus de finançament associat diferent de l'endeutament, amb un reiterat incompliment, per part del Govern de l'Estat, del deute pendent –i que, per tant, aquí hi hem de seguir treballant–, amb un endeutament net de 873 milions; per tant, en una situació catastròfica.

Vostè demana que es tiri endavant aquest concert, aquest contracte programa del Govern de la Generalitat amb l'ACA, contracte programa que tinc el gust de poder-li dir que ja està pràcticament fet. I que, per tant, el quart punt de la seva Moció és innecessari perquè el Govern ja s'hi ha anticipat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors...

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Jo crec que després de tants dies de parlar-ne en tants àmbits, aquí, a les comissions, ja està clar que vostès, des del PP, i nosaltres no tenim la mateixa idea de com ha de ser la política de l'aigua en el nostre país.

Nosaltres plantejem que determinades polítiques en els preus o en les taxes poden ser molt útils per a fo-

mentar una nova cultura de l'aigua que tendeixi al fet que la gent no la malgasti, no l'embruti, i que així, si això ha de significar que hi hagi algú altre que pagui una miqueta més perquè en fa un mal ús, doncs, ens sembla correcte. En canvi, vostès, aquí no volen ni parlar-ne.

Abans d'entrar en el fons de la Moció, vull fer notar que per algú que es mirés aquest debat i visqués fora del nostre país, podria pensar que aquí paguem l'aigua a preu d'or. Perquè, dels escarafalls que se'n fa sempre que parlem d'aquests temes, fa ben bé aquesta impressió. I no és així. L'aigua és or. L'aigua és or per a la vida, per a les nostres activitats, però la paguem molt barata. Ja ho deia el senyor Oriol Amorós. Si fem l'esforç de comparar amb altres despeses que tenim, que assumim en la nostra vida quotidiana o que les empreses assumeixen en els seus costos, ens adonarem de la diversitat, de la diferència que hi ha entre una cosa i l'altra. Facin l'exemple de mirar què gasta una família en aigua al cap de l'any, amb l'important que és l'aigua per una família, o el que gasta aquella mateixa família —la majoria de les famílies del nostre país—, per exemple, en telèfon mòbil. I després digui'ns quin, dels dos béns, és més preuat i és més imprescindible. *(Veus de fons.)* Per tant, no entenem aquests escarafalls.

Dit tot això, nosaltres no podem o, més ben dit, no volem votar favorablement aquesta Moció del Grup Popular. El perquè no votem el primer punt, jo crec que no hem ni de tornar-hi a entrar, perquè ja hem dit que ja ho havíem discutit fa molt pocs dies en la Comissió de Política Territorial on es demanava exactament el mateix. *(Veus de fons.)* Ens sembla que és fer perdre el temps als diputats i diputades de tornar a sentir exactament els mateixos arguments, quan ja sap quina és la resposta de cada grup.

Pel que fa al segon punt, nosaltres li recomanem que es tornin a llegir la disposició addicional vuitena. Ja li ho ha explicat, el senyor Oriol Amorós, i no hi tornaré a entrar, per escurçar les nostres intervencions. Ja li ha explicat quina és la idea. Ja li ha explicat que s'està fent una tasca d'estandardització de l'ús de l'aigua per a cada sector de producció. I un cop feta aquesta estandardització, serà el moment de valorar si és important que es retoquin els coeficients reductors. I, per tant, ens sembla que no pertoca aprovar aquest segon punt.

Pel que fa al tercer punt, ja li hem dit que tenim maneres diferents d'entendre la política de l'aigua. A nosaltres, ens sembla que s'ha de tenir en compte la gestió de tot el cicle de l'aigua, inclosa la protecció del medi aquàtic. I això té una despesa que ara no està contemplada. I nosaltres entenem que si la societat la coneix, si se li explica bé, si es donen les dades i les xifres d'una manera transparent, la pot assumir. Em sembla agosarat començar a parlar en aquests moments, ja, d'una nova guerra de l'aigua. Potser, si és que hi és, és que ja la comencen a atiar o que ja la començaran a atiar vostès, perquè la idea del Departament de Medi Ambient i Habitatge i de l'Agència Catalana de l'Aigua ha estat, des de fa molt de temps, de negociar-ho amb els sectors afectats.

Ens sembla que no ens ha de fer por parlar d'aquests temes, si és que realment la societat, globalment, està

interessada en el fet que es portin a terme aquestes polítiques amb tot el cicle global de l'aigua.

Finalment, en el quart punt, ja s'ha dit, de tort i de través, que el cicle de l'aigua és la preocupació i la prioritat d'aquest Govern, i que, tal com vam trobar l'Administració hidràulica de Catalunya en un estat precari, doncs, es va haver de plantejar de quina manera fèiem front a les noves necessitats, i es va començar a plantejar un contracte programa.

Aquest contracte programa es troba en una fase gairebé final de la seva aprovació. El Govern ja ho ha explicat moltes vegades. Nosaltres creiem que exactament és així, que aviat el tindrem sobre la taula, i, per tant, ens sembla innecessari, aquest punt.

I amb relació als comentaris del senyor Espadaler, el conseller no devia esmentar el tema del deute probablement perquè o no va tenir temps o perquè no hi va ni pensar. Perquè el que està clar és que el conseller té clar que en aquest tema ja s'ha avançat, i molt, que la negociació ja està engegada, que a més a més s'ha tret de la via judicial per fer-ho per una via convencional, i que s'ha avançat molt en aquest tema. I, a més a més, ja ho havia dit altres vegades. Vull dir que no té cap sentit el que vostè està retraient aquí. I si no s'ho acaba de creure en tindrà l'oportunitat novament, perquè si no ho tinc mal entès, d'aquí a pocs dies tornarà a comparèixer en la Comissió de Política Territorial, el conseller, per parlar precisament d'aquestes inversions. I estic segura que com que disposarà de molt més temps del que es disposa en una interpellació, li podrà treure de tots els dubtes que té ara, senyor Espadaler.

Res més, moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per fixar posició sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Breument, president. En primer lloc, voldria fer referència a les tres esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió. Com molt bé ha dit el senyor Espadaler, la primera esmena que presenta, de supressió del punt 1, nosaltres no l'acceptarem.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

A la segona esmena, nosaltres hi presentem una transaccional. Ja li avanço, hem arribat a un acord en el qual, tot i reconèixer que tenim dubtes que..., perquè així..., ja fa molt de temps que vaig traslladar aquesta consulta a l'antiga ministra de Medi Ambient, Elvira Rodríguez, amb relació al possible deute que hi pogués haver envers l'ACA, amb relació... Bé, nosaltres entenem que hem fet un canvi, hem ficat el cobrament de tot aquell deute que pogués estar pendent de pagament i, per tant, si evidentment queda un deute pendent de pagament..., nosaltres ara mateix tenim certs dubtes, però, evidentment, és bo que l'Estat hi faci front, no?

I també acceptem el punt tercer. Jo crec que l'exposició i la defensa que n'ha fet el senyor Espadaler és correcta. Nosaltres compartim..., evidentment que s'ha de fer un major esforç per part de l'Administració de l'Es-

tat i, per tant, nosaltres, en aquest cas, també acceptarem l'esmena tercera que presenta el Grup de Convergència i Unió.

I, per tant, quedarien els punt 1 i 2 com estaven actualment, els 3 i 4 serien les dues esmenes acceptades del Grup de Convergència i Unió, i els que són 3 i 4 passarien a ser punts 5 i 6 de la Moció.

Amb relació –i per acabar– a diferents comentaris que ha fet el senyor Terrades, la senyora Bet Font o el senyor Oriol, evidentment nosaltres no hem canviat, no? Nosaltres entenem que el tema de les bonificacions no es canviar en relació amb la política de l'aigua o amb la política tributària de l'aigua. Nosaltres volem que, efectivament, aquells ciutadans de Catalunya que tenen dret a aquestes bonificacions, s'hi puguin seguir a collint. No compartim constantment el fet..., o l'esment que es fa amb relació a aquelles persones que consumeixen molta aigua malbaraten l'aigua. Evidentment, nosaltres aquesta..., sempre crucifixió que es fa amb aquests col·lectius, no la compartim.

Amb relació al que s'ha dit de la nova política de l'aigua, amb relació a la protecció del medi aquàtic. Evidentment, si aquesta nova política de l'aigua –nova cultura de l'aigua– en la protecció del medi aquàtic, com molt bé ha dit la senyora Bet Font..., doncs, no entenem molt bé les dessaladores, quina serà la protecció que es fa al medi aquàtic envers la salmorra que s'aboca a les aigües del mar, no? Per tant, serà un contrasentit envers la seva pròpia política, no?

I amb relació a la guerra de l'aigua, jo no..., nosaltres no estem dient en cap moment que hi hagi una nova guerra de l'aigua. M'ho va dir la mateixa Confavb, que va dir en el seu moment que ells no estarien d'acord en l'aplicació d'un cànon de disponibilitat, que evidentment això els correspondria als mateixos ciutadans..., fer front a aquest nou cànon, que les mateixes empreses distribuïdores haurien de repercutir en els ciutadans.

Moltes gràcies.

(Pausa.)

El president

Posaríem, doncs, a votació aquesta Moció. Ens han demanat votació separada del punt primer. Per tant, posem primer a votació, valgui la redundància, el punt primer.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 12 vots a favor i 102 vots en contra.

Seguidament, votariem la resta de la Moció, amb el benentès que ha aparegut un nou punt, fruit de l'esmena transaccional, i, per tant, votariem els punts 2, 3 –que seria el nou–, el quart i el cinquè. Queda clar? (Algú diu: «I el sisè.») Dos punts nous. És a dir, la resta de la Moció amb l'esmena transaccional.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 47 vots a favor i 67 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les infraestructures i els equipaments a les comarques occidentals (tram. 302-00128/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les infraestructures i els equipaments de les comarques occidentals. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Josep Pont.

El Sr. Pont i Sans

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyores i senyors. Entenc que la Moció proposada pot semblar a primera vista un tant farragosa, perquè hi ha molts punts, si bé intentaré simplificar-ho per als senyors diputats.

En primer lloc, hi ha un sèrie de punts que jo en diria d'alt consens, perquè estan en els nostres programes electorals, i que corresponen als punts 4, 5, 6, 7, 8, 9 i 10. Són aquells punts en què hi ha una sèrie de manifestacions amb què pràcticament tots hi estem d'acord. Em refereixo, en aquest cas, a concretar un calendari per a l'Eix Transversal; a desdoblar urgentment la carretera Lleida - Balaguer; a modificar i en un segon pas desdoblar la carretera Vilagrassa - Balaguer - Alfarràs; a redactar el projecte, en aquest cas, del desdoblament; i a definir la carretera comarcal 233 com un eix. Aquest també és un acord que hi va haver per part dels diputats abans i després de les eleccions de tots els partits polítics del territori. I després exigir al Govern, en aquest cas, que es completi l'autovia Montblanc, A-2, i unes grans vies com són la Lleida - Tarragona, Lleida - Vilella i l'eix pirinenc.

Hi ha un segon grup de propostes on no hi ha tant acord, però que en aquest cas són, diguem-ne, una mica de posicionament de futur, com poden ser continuar la via fèrria, en un futur, cap a Saint Giron - Toulouse, per desfer aquest cul-de-sac que representen els Pallars, perquè evidentment un ferrocarril no pot viure, en aquest cas, d'un plantejament purament turístic. Exigir que el Govern de l'Estat, ja que hi fiquen diners..., es traspassi la línia fèrria de Manresa. I també, iniciar un projecte que el conseller va definir en un procés de prioritats posterior..., com és el túnel de Salau.

D'altres són de sensibilitat territorial: el 12, 13, 14..., que és d'obrir un procés de diàleg amb els ajuntaments per definir conjuntament la política industrial, acabar amb la fractura en l'àmbit de les comunicacions telemàtiques i garantir també l'apagada analògica.

El punt principal que tots sabem que es debat aquí, però, és el punt número 1, que diu: «Exigir la retirada immediata del projecte de presó a la Segarra.» Val a dir que aquest punt cobra una importància rellevant precisament per la dinàmica d'aquests dies, en què han evolucionat accions, declaracions, per part de diferents membres del Govern. El tema de la presó és..., l'han convertit vostès, senyores i senyors del Govern, en urgent i extremadament delicat. Ja vaig manifestar en la interpellació el seguit de despropòsits i contradiccions inherents al tema. El conseller Nadal hi va passar de puntetes, va dir: «El Govern farà el Pla director d'equi-

paments penitenciaris amb la previsió de cinc nous centres definits per un procediment.» És una resposta molt clara. I després va anunciar dos projectes per agafar titulars..., com és de dir: «La setmana vinent es farà el Pla especial d'Alguaire, d'aquí a quinze dies l'adjudicació d'obres del tren de la Pobla.» La «setmana que ve» és aquesta que som ara.

El tema de la presó és tot un seguit de..., entre cometes, de «bon fer i del tarannà dialogant del Govern». No estava previst en el Pla d'equipaments penitenciaris, no s'han exposat els arguments del canvi o de l'augment de la necessitat, es manté el despropòsit de la desmesurada..., en aquest cas una presó, en nombre de presos per mil habitants cinc vegades superior a les terres de Lleida que no a Girona i Tarragona, el doble de Barcelona. S'ofereix treball on no existeix ni atur significatiu ni capacitat d'oferta. Es trenca la sostenibilitat social i urbanística, i aquí voldria llegir-los..., en aquest cas el senyor Nadal, parlant d'aquest creixement demogràfic que ell volia controlar. Em refereixo a les paraules que ell deia sobre el Pirineu, on es controlaria, taxativament, que els municipis de més cent habitants era impossible, no podien créixer més de trenta o quaranta habitants per municipi. Aquí estem en un creixement, si caigués en un sol poble, d'un 1.250 per cent o, a nivell urbanístic, d'un 625 per cent. És un contrasentit entre tots aquests pobles i totes aquestes comarques.

Per tant, nosaltres el que demanem, en aquest cas, és que es doni un bon exemple, un bon exemple de trencament de la sostenibilitat del que està fent d'impacte demogràfic i urbanístic, que crec que és impropï d'un govern progressista. Un bon exemple de manca de sensibilitat i reequilibri envers el territori, que és impropï d'un govern catalanista. També un bon exemple de manca de diàleg, de respecte a la voluntat popular i municipal, així com d'una insensibilitat social important: allunyar els presos i els seus familiars dels seus llocs d'origen. Recordo que hi ha un 73,3 per cent de presos de l'àrea, en aquest cas, a l'entorn de Barcelona, i només un 4,9 per cent de l'àrea de Lleida. Per tant, allunyar aquests presos, això també és impropï d'un govern d'esquerres..., d'una insensibilitat social important.

I diem així que..., sovint ens omplim la boca que som un govern progressista, catalanista i d'esquerres, però em temo que si no ens voten aquesta Moció, per coherència hauran d'anar pensant a canviar l'eslògan.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. No s'han presentat esmenes. Per tant, poden intervenir per fixar la seva posició els diversos grups parlamentaris. I en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi pot fer-ho l'il·lustre senyor Joaquim Llena.

El Sr. Llena i Cortina

Moltes gràcies, molt honorable president, senyores i senyors diputats. Senyor Pont, comparteixo amb vostè les inquietuds expressades en la seva interpellació sobre infraestructures i equipaments a les comarques occidentals. I ho faig en un doble sentit: reconeixent que

aquestes comarques han estat històricament maltractades pels successius governs, i suposo que convindrà amb mi que el potencial d'acció d'un Govern és directament proporcional al temps en què pot exercir el poder. I en aquest sentit, si fa una senzilla equació, una senzilla regla de tres, veurà que la proporció de responsabilitat és d'un 95 per cent dels governs de Convergència i un 5 per cent del Govern actual.

En un segon punt entenc la preocupació pel que vostè anomena un excés de planificació amb tics «urbanites». Però li he de dir que aquestes inquietuds que ara sembla que compartim, i que a vostè li ha agafat una espècie de neguit inusitat, també les hauríem pogut compartir ara fa un any, ara fa dos anys, ara en fa tres, en fa quatre, en fa cinc, en fa sis, en fa set, en fa vuit, en fa nou, en fa deu, i així fins a molts més. (*Remor de veus.*) Comparteixo les inquietuds, però no puc compartir ni el fons ni la forma, ni el to irònic que arriba al cinisme, de la seva intervenció. (*Remor de veus.*) I tampoc puc compartir aquesta espècie d'olla barrejada, escudella o vianda en què s'ha convertit aquesta Moció.

Li he de demanar que si vol saber les inversions del Govern a les comarques de Lleida no s'agafi a una interpellació molt més genèrica de l'honorable conseller de Política Territorial, sinó que faci-ho on ho ha de fer: mirant els pressupostos o demanant-ho a la conselleria, que estaran encantats de donar-li-ho.

Si ho compara, si fa aquest exercici i ho compara, veurà que, ja no en els primers o segons any de les legislatures successives, sinó en el 2003, en què vostès van arribar a llançar la casa per la finestra, fins i tot aquest any, pel que fa a inversions a les comarques de Lleida, anem pel davant.

Vostè ens parla de trens, ens parla de carreteres, ens parla d'equipaments penitenciaris i ens parla de banda ampla i de l'intercanvi analògic - digital.

Pel que fa a trens –i perdoni'm si no arribo a poder-li-ho contestar tot, perquè la brevetat del temps no m'ho permetrà. Línia Lleida - la Pobla de Segur: des de principis d'any, després de molts anys, està traspassada a la Generalitat de Catalunya; el mes de juliol comença una inversió de 19 milions d'euros, que continuarà, amb un total de 70, en els tres anys següents. Lleida - Manresa: 19 milions, de la Cervera - Calaf, i la resta de via, gairebé uns 600.000 euros per fer tots els estudis necessaris. Eix transversal ferroviari: s'ha finalitzat l'estudi previ de corredors i de caracterització d'alternatives; aviat en tindrà coneixement.

Banda ampla. Tots sabem que està en marxa el projecte de banda ampla rural, no amb la celeritat que tots desitjaríem, però sí que es fa, i, per tant, no hi afegirem gran cosa més.

Apagada analògica. Tindrà oportunitat d'escoltar el conseller primer a la Comissió primera el dia 9 de juny per explicar totes les previsions del Govern de la Generalitat.

Carreteres. Aquí li hauria de dir que la carta als Reis, a finals de desembre o a principis de gener. Passada ràpida. Vostè demana la conversió de totes les nacionals en autovies. Estan en marxa tots els estudis informatius o estudis previs perquè això acabi sent així. Eix de les

Garrigues: ahir es va licitar la variant de les Borges; el pressupost d'aquest any contempla Castellsdans - l'Albagés, l'estudi de les variants d'Arbeca, Vilanova i la connexió amb Bellpuig. El Soleràs - Flix, contempla la millora del paviment aquest any. Eix pirinenc: després de molts anys, tenim tots els estudis de variant, començant per Gerri de la Sal, Pobla de Segur, la Seu d'Urgell, i el tram Xerallo - Pont, amb els diferents estudis que havien estat aturats molts anys. Desdoblament de la C-13: no es preocupi que la inclourem en el nou Pla de carreteres. A l'anterior no hi era; malgrat això, li he de dir: les variants estan en marxa, de Vilanova de la Barca i Térmens, amb la previsió que s'acabi desdoblant, malgrat els IMD estan a la meitat del que caldria.

Podríem continuar parlant de totes les carreteres, començant per la C-28, Viella - Esterri, i continuant per totes les que vostè vulgui: C-13, C-12, C-14..., totes, i veurà, d'aquí a final d'any, com la inversió programada és molt més gran de la que hi havia estat mai.

L'Agència Catalana d'Inversió té l'objectiu de conciliar amb els diferents ajuntaments i consells comarcals un pla d'industrialització, tenint en compte l'equilibri territorial.

Finalment, la presó de la Segarra. Deixi treballar el Govern i la conselleria; ja buscaran, i, de fet, ho estan fent, el consens necessari per solucionar un problema que vostès ens van deixar i que van ser incapaços d'afrontar.

Per tots aquests motius i molts altres que no tinc temps d'explicar-li, la hi votarem en contra.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Senyor president, il·lustre senyor diputat, senyores i senyors diputats, el nostre Grup no té cap inconvenient a reconèixer-li, senyor Pont, que vostè, en els diferents càrrecs que ha exercit, sempre ha mostrat una preocupació pel reequilibri territorial, per les inversions que s'havien de fer per millorar aquest reequilibri, i ha tingut actuacions, jo diria que bastant serioses.

Ara bé, en aquest cas i en aquesta qüestió, segurament potser perquè, aquesta Moció, l'han fet entre tot el Grup, aquest rigor i aquesta seriositat no existeix.

I no existeix, perquè, més que una moció, això el que és és un autèntic programa electoral; un programa electoral que necessitaria tres o quatre legislatures per poder-se executar. I, a més a més, és un programa electoral en què barreja accions que el Govern ja està fent –que el Govern ja està fent. I, per tant, com que les està fent, o ja estan previstes o ja estan projectades, no és correcte instar que les faci, perquè llavors vol dir que, o bé ignorem què està fent el Govern, o bé vol dir que està fent demagògia. I inclou també accions que encara no s'han de fer, que no toca fer-les, com ara la que fa referència a la prolongació de la línia fèrria de la Pobla de Segur fins a Sort, fins a un objectiu final d'enllaçar, per Salau, amb Tolosa; és dir, quan en aquest mo-

ment, encara s'està preparant el projecte per reformar la línia fins a la Pobla. Primer ens hem de centrar en això, i després ja parlarem d'altres qüestions. Per tant, vostè s'avança a accions que en necessiten prèviament altres.

Després, demana també que el Govern actuï en àmbits que no són de la seua competència, com és el que fa referència a avançar el projecte d'autovia Montblanc - A-2.

Demana també que el Govern actuï amb una contundència respecte a qüestions que el Govern de Convergència i Unió, que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, quan ha estat decisiu, no ha resolt. És a dir que en certa manera en aquesta Moció hi ha un inventari llarguíssim i completíssim de la ineficàcia de Convergència i Unió quan podia decidir i quan podia empenyer.

I, a més a més, ens demanen que aprovem accions que van, de fet, en contra d'allò que vostès mateixos havien practicat al territori.

Per tant, més que impulsar l'acció del Govern, el que volen és fer veure que els que governen són vostès, perquè, és clar, si s'aprovés això, doncs, realment el marge de decisió del Govern seria nul i es condicionaria absolutament totes les accions, i totes les inversions, i totes les actuacions del Govern. I això, si hem de ser seriosos, no hi ha cap Govern que ho pugui permetre, ni cap grup parlamentari que doni suport al Govern que ho pugui compartir.

Però em centraré amb la retirada del projecte de presó de la Segarra, perquè és una qüestió de molta actualitat. Miri, la seua força..., i ho repeteixo, no parlo de vostè, però la seua força no té cap credibilitat per sortir ara en defensa de la integritat territorial de la Segarra al·legant que se li vol imposar un equipament en contra de la seua voluntat i afirmant que aquest equipament serà nociu i que serà totalment perjudicial.

Perquè, miri, vostès, un il·lustre coreligionari seu, que ara no està assegut aquí, però que era conseller, no fa massa, ens volia col·locar un abocador de residus de màxima perillositat al mig de les Garrigues –al mig de les Garrigues–, a la localitat de Juncosa. I, per cert, no vaig sentir, llavors, gaires diputats de Convergència i Unió, per no dir cap, però potser sí que n'hi va haver algun, per això dic «no gaires», que sortissin en defensa del territori, i els mateixos arguments que ara s'utilitzen per defensar que no ha d'anar una presó a la Segarra s'utilitzessin llavors per oposar-se a aquest abocador, que era quaranta mil vegades més perjudicial i que no podia portar cap benefici positiu per a les Garrigues. (*Remor de veus.*)

Per tant, el que li vull dir és que, en aquest moment, el Govern està treballant; s'estan considerant altres emplaçaments. Esquerra Republicana creu que una presó a la Segarra, si el territori i els ens que el representen no ho volen, no és un lloc prou idoni, però en lloc de fer demagògia i en lloc de voler imposar al Govern que retiri aquest projecte sense donar solucions alternatives, quan vostès són coresponsables en aquest moment de la massificació dels centres penitenciaris i de la manca d'establiments operatius..., en lloc de fer això, el Grup

d'Esquerra Republicana diem que s'ha de seguir escoltant el territori, que s'ha de buscar nous emplaçaments, i estem ajudant i aportant propostes per tal que la conselleria...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Estradé i Palau

...pugui considerar si hi ha altres emplaçaments més idonis, que estem segurs que hi són.

El president

...s'ha acabat el temps.

El Sr. Estradé i Palau

Disculpi'm, senyor president.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputats i diputades..., bé, per manifestar que el nostre Grup Parlamentari donarà suport a la Moció, que, com ja s'ha posat de manifest, té dos vessants completament diferenciats: del punt 2 al catorzè, i el punt primer.

Nosaltres ens centrarem també en el punt primer, tot i entendre que la resta de punts de la Moció, doncs, evidentment són necessitats bàsiques per al desenvolupament de les comarques de Lleida, són necessitats bàsiques per al reequilibri territorial, són necessitats bàsiques també per conciliar el món rural amb el món urbà, i ens preocupa una mica –ho hem de posar de manifest– les manifestacions efectuades pel representant d'Esquerra Republicana que es necessiten dos o tres legislatures per dur-les a terme. Perquè, clar, si fem la divisió, doncs, resulta que, de les propostes que van del punt 2 al punt 14, ens quedem amb tres i escaig per a aquesta legislatura. I entenem que amb això, poca feina i poc avancem per al reequilibri territorial de les terres de Lleida. I, en definitiva, entenem que buscar reequilibri a base d'equipaments, que entenem que no corresponen a les nostres terres, doncs, no és el camí adequat per avançar, pel que abans comentàvem.

Equipaments que, per altra part, des del nostre Grup Parlamentari volem posar de manifest que són necessaris i que són absolutament necessaris a Catalunya, per diverses qüestions. La primera d'elles, per una qüestió estrictament humana. És una situació insostenible que hi hagi cel·les amb interns..., amb tres i quatre interns per cel·la, quan la normativa, i de tot és sabut, obliga, la Llei penitenciària, el Reglament penitenciari, a un intern per cel·la, i, per tant, nosaltres estem perquè es facin aquests tipus d'equipaments, i són necessaris aquests tipus d'equipaments.

Ara bé, quan parlem de Lleida i quan parlem de les terres de Lleida i de les comarques de Lleida, hem de parlar de solidaritat. I, escoltin, des de Lleida veiem insolidaritat; veiem insolidaritat en la proposta que s'ha fet de fer i d'ubicar aquest centre penitenciari a les terres de Lleida, perquè la quota de solidaritat que representa per a Lleida, i que suporten les comarques de Lleida, és molt superior a la de la resta de Catalunya. I les dades s'han donat, però s'han de repetir. *(Pausa.)* I per què no, s'han de repetir? I s'han de repetir fins a la sacietat, per fer entendre que el Partit Popular, el nostre Grup Parlamentari, no s'oposa a aquests equipaments, s'oposa que es facin a la Segarra, que es facin a les comarques de Lleida, perquè la quota de solidaritat que paguen els ciutadans d'aquestes comarques és molt per sobre de la de la resta de comarques de Catalunya.

El centre penitenciari de Girona suporta, a data 17 de maig del 2005, 158 interns; Figueres, 197; Tarragona, 320; Lleida, 1.200, 1.198 en concret, interns, havent anunciat, com s'ha anunciat, des de la conselleria, que a final d'any s'ampliarà la secció de dones, actualment amb 50 recluses, fins a la xifra de 150.

És clar, aleshores, un es pregunta: per què ens recordem de les comarques de Lleida?, per fer aquestes infraestructures que es necessitarà tres legislatures, senyor Estradé, segons vostè ha posat de manifest? No, no nos en recordem; no hi ha presses aleshores. Ara bé, per a aquest tipus d'equipaments, aleshores sí que ens recordem, curiosament, de les terres de Lleida. Com també ens en recordem per convertir les nostres comarques en reserva espiritual dels catalans, a l'efecte que puguin trobar o trobin la pau i l'estabilitat necessària per a les seves meditacions transcendents els caps de setmana, ponts i festius... *(veus de fons)*, sí, per convertir el nostre territori, en més d'un 30 per cent, i hi ha comarques amb un 70 per cent, a la Vall d'Aran amb un 54 per cent, en zones ZEPA, en xarxes Natura, etcètera. I tan aviat es vol fer això, reserva espiritual de Catalunya, com es vol convertir les comarques de Lleida, les terres de Lleida en el gran centre penitenciari de Catalunya.

I per això, des del primer moment, el nostre Grup Parlamentari s'ha posicionat en contra del centre penitenciari a la Segarra, del centre penitenciari a les comarques de Lleida, ara bé, entenent –entenent– que aquest tipus d'equipaments són absolutament necessaris a Catalunya, a la nostra comunitat autònoma.

I per tant...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Montanya i Mías

...simplement demanem –i acabo, senyor president– el compliment del Pla director d'equipaments que a bombo i platerets va ser presentat el març de l'any passat per part de la conselleria, per part del Departament de Justícia; simplement que duguin a terme allò que vostès mateixos van presentar i van aprovar.

Res més, president, moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Està clar que, a part de l'oportunisme polític relacionat..., com ja es dedueix de les intervencions anteriors, relacionat amb el tema de la presó de la Segarra, pot haver-hi, darrere d'aquesta interpellació que es va substanciar en el darrer Ple, un debat, que nosaltres entenem que requereix una especial atenció, que és aquest debat sobre l'equilibri i la igualtat d'oportunitats entre el món rural i el món urbà. Un debat que entenem que s'ha de fer d'una manera serena, sense la demagògia que, per exemple, doncs, ara ha utilitzat el senyor Montanya, del Grup Popular.

Està clar que hi ha zones del territori que han estat oblidades pel que fa a infraestructures i als equipaments necessaris per garantir el que sempre diem: la igualtat d'oportunitats, la qualitat de vida de totes les persones que hi viuen. I això no és nou. Sembla com si ara, des de Convergència i Unió, s'hagi començat a fer la llista del que falta a determinades comarques, comarques on, precisament, vostès hi havien governat des de la comarca i des del Govern de la Generalitat. (*Veus de fons.*) I sembla com si ara..., gairebé fa pensar com si el Govern nou, el nou Govern, catalanista i d'esquerres, n'hagi tret per fer més la punyeta en les comarques... No, perdó!, és que ja no hi eren! Ja no hi eren, i ara vostès sembla que les reclamin totes de cop! (*Remor de veus.*)

Nosaltres creiem, com dèiem, que n'hem de parlar molt seriosament. Entenem que això és el que es pretén, per exemple, amb el Congrés del Món Rural; un congrés que ja s'ha començat i que no acabarà fins a mitjan del 2006, i que ens sembla que és una bona oportunitat per fer aquesta reflexió

Entenem que la gent del món rural tenen molta raó, la majoria de les vegades, quan diuen que ells no volen ser l'habitació dels mals endreços, on s'hi porta tot el que no es vol tenir al menjador o no es vol tenir a les habitacions de la casa; però això no treu que en el món rural, doncs, no hi hagi d'haver una planificació global entre el conjunt del país amb el conjunt de Catalunya.

Està clar que hi ha uns tipus d'infraestructures, uns tipus d'equipaments que la gent no vol, sovint més per perjudicis que per raons fonamentades. Això vol dir que haurem de fer una especial pedagogia. I no estem parlant només de presons, també hi ha rebuig per casernes dels Mossos d'Esquadra, també hi ha rebuig per determinats equipaments de caràcter ambiental, etcètera. I, per tant, això ja ho hem de tenir present.

També hem de tenir present que molt sovint aquestes comarques rurals reclamen el fet de poder gaudir d'infraestructures i equipaments que sovint són..., que, de fet, són els que considerem més positius, com escoles, teatres, carreteres, transport públic, CAP, etcètera.

I, per tant, a nosaltres, ens sembla que el que hem de fer és mirar-nos..., intentar, tots nosaltres, siguem del món rural o siguem del món urbà, mirar-nos les coses glo-

balment, no pensant només amb els interessos de cadascú i amb els interessos dels territoris com si fossin illes.

Nosaltres veiem que avui hi ha una moció que és una llista d'infraestructures en les quals en una d'elles es diu «aquesta no la volem»; i, en canvi, totes les altres diuen «aquestes les volem ja».

Nosaltres insistim en el fet que la sortida, la solució, la necessitat, és la planificació: la planificació de les infraestructures i l'anàlisi de quina és la millor distribució en el territori, de tal manera que ens poden adonar que no hi hagin uns territoris que quedin més perjudicats i uns altres més afavorits.

Tenim coneixement, els diputats i diputades d'aquest Parlament, que, des del Govern, s'està fent planificació en molts àmbits. Per exemple, en el cas de les presons, tot i que s'ha dit, i és cert, que no hi ha un emplaçament decidit en aquests moments i que es decidiran de forma global, el que està clar és que hi ha un pla d'equipaments penitenciaris, i que en aquest marc del Pla d'equipaments penitenciaris, en el marc de tot Catalunya és on es prendran aquestes decisions.

Pel que fa a les infraestructures, també disposem de plans: es fan llistes de carreteres, es fan llistes de trens; però tenim present, no podem oblidar-ho, que tenim un pla director d'infraestructures ferroviàries. Hem de tenir present, també, que el Govern s'ha compromès a treballar conjuntament la planificació de les infraestructures ferroviàries i de les infraestructures de carreteres, les infraestructures viàries, i que no té sentit continuar anar fent propostes de carreteres i de túnels, com es fa en la llista llarga, sense haver analitzat prou bé si hi ha altres alternatives, si hi ha opcions que no provoquen tant impacte ambiental, i, si hi ha, en definitiva, una proposta de mobilitat en una zona, en unes comarques, més sostenible de la que es planteja en aquests moments.

Per tot això, nosaltres no volem entrar en el debat, tal com des de Convergència i Unió es planteja. Preferim basar-nos, com hem dit, en aquesta feina de planificació, de gestió, de recerca de consens. I, per tant, ens sembla que aquesta és la que portarà bons resultats, i no donarem suport a la Moció que vostès presenten.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, posarem a votació la Moció. (*Veus de fons.*) Senyor Pont, demana la paraula...?

El Sr. Pont i Sans

Hi ha dos punts que entenc de contradicció. Un que s'ha acusat de demagògia i de fer carta als reis, quan he matisat molt bé que hi havia uns exemples en què hi havia una totalitat d'acord en els programes electorals. I dir que en els programes electorals es fa demagògia no ens deixa massa bé.

I l'altre punt..., s'ha ficat un exemple que és el cas de Juncosa. I a Juncosa l'Ajuntament i els veïns volien aquell equipament. Aquí a la Segarra cap ajuntament, ni els consells comarcals, ni els veïns, cap, ho repetixo –cap–, ni el mateix Partit, en aquest cas Esquerra

Republicana, i alguns altres representants al territori –hi ha prou manifestacions a la premsa–, ho volen. Per tant, no s'ha vist aquest exemple que crec que és una flagrant contradicció.

(*El Sr. Estradé demana per parlar.*)

El president

Senyor Estradé...

El Sr. Estradé i Palau

Sí, gràcies, senyor president. També per contradicció. En el cas de Juncosa, és cert que l'Ajuntament de Juncosa inicialment estava d'acord amb la construcció d'aquest abocador, però també ho és que quan el procés estava en una fase molt avançada hi va haver una reacció popular i multitudinària que va obligar la conselleria de Medi Ambient a anul·lar el projecte i a fer marxa enrere.

Per tant, la immensa majoria de la comarca, començant per molts càrrecs electes de Convergència i Unió, s'hi van oposar. I, en canvi, vaig sentir les veus de molts pocs diputats que compartissin el criteri majoritari de la comarca, i els mateixos criteris que ara es defensen per a la Segarra, llavors s'utilitzessin per defensar les Garrigues, quan aquest abocador era infinitament més perjudicial, perquè una presó no es pot comparar, de cap manera, per sort per a les presons, amb els abocadors.

(*Pausa. El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*)

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Sí, gràcies, senyor president. És per demanar votació separada del punt número 1 de la Moció.

Moltes gràcies.

El president

Així serà.

(*Pausa.*)

Posem, doncs, a votació el primer punt de la Moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 44 vots a favor i 67 en contra.

Posem a votació la resta de la Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 44 vots a favor i 67 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política energètica (tram. 302-00129/07)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre política energètica, presentada pel Grup Parlamentari de

Convergència i Unió. Té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

M'està corrent el temps, o sigui que, si no engego, ja veig que em quedaré sense temps, senyor president... Senyores i senyors diputats..., és la Moció subsegüent a la interpellació que vam formular en el darrer Ple.

Des de Convergència i Unió, malgrat que reiteradament se'ns remet a vint-i-tres anys d'haver-ho estat fent tot malament, tenim el convenciment que som l'alternativa real... (*veus de fons*), no per justificar el passat, del qual ens en sentim orgullosos i responsables, però sí per dibuixar el present i el futur: el futur d'un país i d'una societat, d'una forma d'entendre el país i d'una manera d'entendre la societat; i per això instem el Govern, concretament en aquest aspecte, a la necessitat i a la possibilitat de tirar endavant aquesta Moció: necessitat i possibilitat. Necessitat de tancar el desgavell en què en matèria energètica s'ha ficat el Govern. Tancar la crisi del Govern amb relació al Pla energètic.

Saben vostès el molt que es deteriora un país –i el Govern també, evidentment, però un país– quan en un tema complicat i estratègic com aquest resulta que el Govern no té opinió? Realment podem acceptar que el nostre Govern no exerceixi l'autoritat energètica que té encomanada? Creuen realment que es pot acceptar una declaració del conseller primer en roda de premsa després del Govern, i els ho vull llegir literalment per veure si algú de vostès entén alguna cosa? (*Rialles.*) Diu: «No hi ha hagut cap acord de Govern donant la seva aprovació a cap pla. Per ser més exactes, no hi ha cap pla. Si volen que sigui més exacte, no hi ha cap pla. Hi ha un document sobre el Pla, un document que és una proposta de pla. I l'únic acord del Govern, sense entrar a debatre el seu contingut, és posar el seu contingut a debat.» (*Rialles.*)

Bé. Escolti'm, necessitat... (*Remor de veus.*) La Moció incorpora la necessitat de..., i el suggeriment que fa Convergència i Unió, d'aprovar, al més immediatament possible, el Pla de l'energia. També, des de la necessitat de no esperar més, de no passar un estiu que se'ns presenta complicat.

No és cert que s'hagi obert un procés de diàleg i de participació! No és cert! No és cert quan resulta que aquest no-pla, aquest no-pla, no explica res respecte com aconseguir les fites. Fa molt difícil d'opinar, de participar, de donar l'opinió, quan resulta que no estan explicats ni els com es pretenen assolir els objectius. On aniran els 3.000 megabits èdics? On aniran els cinc o els vuit cicles combinats?

Ens deia el conseller Rañé aquesta tarda, fa un moment, que poden anar a catorze llocs diferents -a catorze llocs diferents. Potser seria bo que els diguin, si s'ha d'obrir un procés de participació. O, a Girona, on anirà exactament de Girona el cicle combinat?

O deia el conseller Rañé, per exemple, apropar la generació al consum. Hi han dos cicles combinats programats a la Plana del Vent a Vandellòs, dos cicles combinats més programats a Riba-roja. Potser hi ha un gran consum a Vandellòs i a Riba-roja. Bé. Per tant, hi ha

necessitat. I la necessitat també, per tant, d'aprovar un pla amb mesures i amb recursos concrets.

Però existeix també la possibilitat, existeix clarament també la possibilitat... La possibilitat perquè informació n'hi ha: n'hi ha al Departament de Medi Ambient, n'hi ha a l'Icaen, n'hi ha a les més de vuitanta entitats consultades. I, a més a més, existeix la possibilitat, ja plantejada per aquest diputat en la darrera interpellació, d'aïllar el problema.

I la Moció incorpora això. Aïllem el problema? El problema es diu interconnexió i el problema es diu línia. Els suggerim, des de Convergència i Unió, posposar això i obrir un procés de diàleg durant dos mesos. Un alt procés de diàleg. Això sí que es fa imprescindible com un diàleg obert. No val que un diputat amb una companyia, prescindint dels alcaldes de la zona, resolgui un tema en concret. Aïllar vol dir explicar totes les opcions, altrament la gent potser s'acabarà pensant que els prenem el pèl. Perquè, és clar, si fem la Vic - Baixas, com sembla que s'ha acordat aquesta tarda, o em sembla que s'està negociant... (*Veus de fons.*) Vic - Baixàs..., disculpin, sí senyor... A part de la Vic - Baixàs, farem la Sentmenat - Bescanó? Farem la Bescanó - Santa Llogaia? Farem la Bescanó - Riudarenes? Totes aquestes tres de 400.000 volts?

Escolti'm, entre la necessitat i el convenciment que això és possible, des de Convergència i Unió els suggerim aquesta Moció.

I, més enllà del que es puguin pensar, que es poden pensar moltes coses, m'agradaria que s'ho pensessin i ho entenguessin com a proposta propositiva, des de la mà estesa, per intentar resoldre quelcom que és necessari i estratègic per al país.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes Ciutadans pel Canvi, per fixar la seva posició, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Per proposta propositiva, la que ha fet el Govern amb el Pla de l'energia, que està a consulta pública, per tal que el país hi pugui dir la seva, també els col·lectius, els diputats i diputades d'aquesta cambra.

Perquè, escolti, jo crec que tots devem convenir aquí que l'energia és un actiu imprescindible, no?, per al desenvolupament de la nostra societat? I, per això, el Govern ha presentat el Pla de l'energia, que fixa objectius, perquè el Govern ha de fer els esforços necessaris per atendre les necessitats actuals d'energia de la societat i preveure les futures i com hem de garantir aquest subministrament, no només en unes comarques o en un territori concret, sinó en el conjunt del país.

I ho ha de fer el Govern, i garantir alhora que els subministraments siguin de qualitat, que siguin fiables, que siguin segurs. Necessitem un model energètic que garanteixi el subministrament en quantitat i qualitat per tal que els ciutadans del país i l'activitat econòmica segueixin gaudint de benestar, no?, i que les empreses puguin seguir generant riquesa.

El nostre Grup Parlamentari en línies generals està d'acord amb el pla de l'energia que s'ha presentat, per diverses raons: perquè desenvolupa les infraestructures energètiques necessàries i, en qualsevol cas, haurà de ser, aquest pla d'objectius que avui el conseller en una altra interpellació també ha aclarit que durant l'any 2005 es faria, perquè fomenta l'estalvi i l'eficiència energètica més enllà del que deia l'antic Pla de l'energia de Catalunya, que també els definia, però que convindran amb mi, o almenys aquesta és la visió del nostre Grup Parlamentari, que en els no sé si en vint-i-tres anys, però sí que en els darrers anys no s'havia fet cap esforç a l'hora de complir els objectius que el mateix Pla es fixava, ni s'havia treballat per aconseguir majors esforços d'eficiència, per aconseguir més quotes d'estalvi energètic, sinó que no s'havia fet una altra cosa, que era treballar per la implantació en el territori de les energies renovables. El consum d'energies renovables a Catalunya se situa al voltant del 2,6-2,7 del consum, i això és una quota petita, en funció d'aquells que ens hem de comparar, que és la resta de l'Estat espanyol, que és la Unió Europea. Entre altres coses perquè nosaltres no som una illa energètica i hem de treballar i hem de coordinar les nostres polítiques també en aquest camp amb el conjunt de l'Estat i amb el conjunt dels horitzons plantejats a Europa.

Jo crec que el pla actual de l'energia que és a consulta pública defineix claríssimament aquests horitzons de treball i d'esforç per tal d'aconseguir més quotes d'eficiència, per treballar per l'estalvi energètic i per l'impuls de les energies renovables. Ara bé, malgrat l'esforç i els discursos que fem en aquest Parlament, després el conjunt de forces polítiques hem de ser capaços de traslladar-ho també als respectius territoris, i el que és blanc en el Parlament de Catalunya ha de ser blanc en les Terres de l'Ebre, ha de ser blanc a l'Empordà i ha de ser blanc a la regió metropolitana. No pot ser de tonalitats diferents. Hem de ser capaços d'aplicar, i el Govern ha de ser capaç d'aplicar polítiques coherents i coordinades en aquest camp. Ara bé, malgrat els esforços que hem de fer en la implantació d'energies renovables, que fixa el pla de l'energia, hem de garantir el subministrament –ho torno a repetir– per tal de satisfer les necessitats energètiques del país.

Pel que fa al que el senyor Pujol feia referència, i que he intentat entendre que estaven parlant de la interconnexió amb França, jo vull deixar clar avui aquí que el meu Grup Parlamentari està a favor de la interconnexió amb França a través d'una línia de quatre-cents quilovolts, perquè considerem que és necessària per diverses raons; entre elles per assegurar un subministrament correcte que garanteixi la consolidació del desenvolupament industrial, turístic i socioeconòmic de les comarques de Girona i, al mateix temps, perquè Catalunya i Espanya no són, i no volen ser, illes energètiques en el conjunt d'Europa.

És per aquestes raons que no li votarem la seva Moció. Senyores i senyors diputats, gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la il·lustre senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el posicionament del nostre Grup és rebutjar la seva proposició. Nosaltres rebutgem la seva proposició perquè pensem que és adequat sotmetre a aprovació de la ciutadania i sotmetre els plans del Govern, en especial aquells plans que són importants per al país i que tenen una afectació directa en el territori i que afecten la vida de les persones del territori, hem de donar la possibilitat que parlin, que s'expressin i que facin arribar les seves idees, els seus suggeriments cap al Govern.

És per aquest motiu que veiem bé que s'hagi fet públic el pla de l'energia. I, per tant, escolti, no els votarem la seva Moció. De totes maneres, no se m'escapa que vostès avui el que esperem és que expliquem la nostra postura amb relació a la línia d'interconnexió i amb relació al subministrament de Girona i el TGV. Miri, el nostre Grup Parlamentari, em sembla que ja ho vam dir la setmana passada, és un grup de govern, és un grup responsable, és un grup que sap que el territori necessita energia, tot i que nosaltres creiem que s'ha de treballar des de la perspectiva de canvi de model, des de la perspectiva que l'energia és un bé limitat, que és un bé costós i que cal treballar per fer els processos industrials més eficients i per reduir-ne el consum. Però, bé, malgrat això, la realitat és dura. En deu anys Girona ha augmentat un 50 per cent el seu consum d'energia, i cal donar una resposta. Hem de fer compatible la modernitat amb el nostre model energètic, amb l'eficiència i amb l'estalvi.

Per tant, nosaltres, des de la perspectiva de responsabilitat i de Govern, estem disposats a garantir allò que faci falta perquè funcioni el TGV, allò que faci falta perquè es disposi d'energia suficient, i, a més a més, pensem que hi han alternatives sobre la taula que, tot i donar compliment a aquestes condicions, permeten disposar, permeten que el territori en surti beneficiat, allò que nosaltres en diem «desimpacte ambiental». Nosaltres no admetem que es faci una línia elèctrica en el territori si no comporta menys impacte ambiental que abans de fer-se la línia. Què vol dir això? Que no es poden fer línies allà on aquest desimpacte seria difícil d'obtenir. I, per tant, d'aquí ja poden deduir que nosaltres la interconnexió per la Jonquera, doncs, senyors, no l'admetem, no hi estem d'acord. A partir d'aquí, estudiem altres alternatives, que n'hi han, que les trobarem i que els tres partits que donem suport al Govern joestic convençuda que serem capaços de trobar-les, però compactem línies, milloren traces, etcètera. Entenc que és això el que hem de fer i és això el que farà el Govern. N'estic plenament convençuda.

I una altra cosa: si nosaltres consumim energia, hem de ser responsables d'això. I, per tant, els territoris que consumeixen han de ser territoris solidaris i han de ser territoris que generin, i han de ser territoris que tinguin centrals de cicle combinat i han de ser territoris que participin en la generació d'energies renovables. I, per tant, han de tenir molins de vent, han de tenir plaques fotovoltaïques. I nosaltres estem per aquest model d'energia.

Bé, espero que hagi quedat clara la postura del nostre Grup Parlamentari. I, per tant, els agraeixo l'atenció.

Moltes gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, compartim una bona part dels plantejaments que es varen fer durant la interpellació, i, de fet, no puc negar que no ens hagi anat bé, perquè això ha significat que en la interpellació que nosaltres hem plantejat aquesta mateixa tarda hem estalviat, doncs, una bona part d'aspectes, especialment aquells aspectes de relació, interrelació entre els membres del Govern, entre el Govern i els grups parlamentaris, entre els grups parlamentaris i les organitzacions locals dels grups que donen suport al Govern, doncs, que això ens ho hem estalviat. Nosaltres tenim el convenciment que aquest Govern malbarata i fa un ús ineficient de l'energia. Malbarata i fa un ús ineficient de les seves energies per governar. Gasten més energia per manifestar-se que per governar.

La voluntat de la Moció és bona: tancar la crisi sobre política energètica, aturar el desgavell. La voluntat és bona, però la Moció dona una prioritat immediata a l'aprovació del pla energètic i a nosaltres, sincerament, no ens convenç. És un pla que no ens acaba de convèncer. No n'hem parlat aquesta tarda, però és que a vostès tampoc, senyor Pujol. Vostè mateix ho va dir en la interpellació: que a vostès no els agradava aquest pla de l'energia. I el seu portaveu també ho va dir, que el va qualificar de burla. Ara, per nosaltres el que en aquest moment sembla més urgent és precisament la connexió transfronterera amb França, precisament allò que vostès hi donen encara un termini de dos mesos, al Govern, per tal de prendre una decisió.

Sincerament, hauríem pogut presentar esmenes a aquesta Moció per intentar adequar-la a la nostra voluntat, però li explico el que hauria pogut passar: En primer lloc que l'hauria hagut d'acceptar –potser hauria estat possible. En segon lloc que ens l'hauria d'haver aprovat –especialment els grups que donen suport al Govern, cosa ja bastant més difícil. I, en tercer lloc, que, suposant que s'hagués pogut aprovar, amb les esmenes que nosaltres hauríem presentat, seria d'impossible complir, perquè el realment desitjat és que aquest pla de l'energia sigui aprovat abans d'acabar l'any, no aquest, el passat, i com això no és possible, hem optat no presentar l'esmena.

Aquest és un pla per autojustificar-se, per autoconvèncer-se, per justificar l'incompliment del Tinell. Vostè ho ha dit ara, nosaltres ho hem dit aquesta tarda: és un pla sense mesures concretes i sense recursos. Per això estem convençuts que la clau no és el pla de l'energia, sinó que ho és el pla d'acció 2010. I, francament, al ritme que va aquest Govern potser –potser– la propera legislatura veurem aquest pla d'acció 2010.

És per aquests motius que el nostre Grup s'abstindrà en aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, senyor Pujol, com es pot imaginar el nostre vot serà contrari a la Moció que vostè presenta. És clar que a nosaltres ens interessa, volem que hi hagi debat, consulta i participació tant pel que fa al tema de la interconnexió amb França com pel que fa al pla de l'energia.

Podem entendre que no els agradi la nostra manera de fer. Nosaltres tenim una manera de fer política molt diferent a la seva. A nosaltres ens agrada o volem intentar fer les coses amb una participació, amb un debat ciutadà que fins ara era absolutament desconegut.

Vostè comenta o ha comentat, i el senyor Santi Rodríguez també ho ha repetit, que la situació en el Govern és de desgavell. Vostè en la interpellació que va fer l'altre dia afirmava: «Catalunya continua sense model energètic.» En tot cas, en l'únic que tenia raó o... Jo considero que és una veritat a mitges i que la part de veritat és que fins al dia d'avui no hi ha hagut model energètic.

Vostè deia: «Continua sense model.» No n'hi ha hagut fins al dia d'avui, sobre això estem absolutament d'acord. I ara que s'està debatent, que s'estan assentant les bases... –bé, de fet, jo considero que les bases estan prou ben assentades en l'acord del Tinell–, però ara que es pretén que el que fixi el pla de l'energia es porti realment a terme, doncs, que es digui que estem en una situació de desgavell, evidentment no ho podem compartir.

Abans, el senyor Santi Rodríguez –i permetin-me també que ho barregi, perquè, de fet, la interpellació seva amb el que ara debatem té molta relació–, cada vegada que es parlava del fet que al Pla de l'energia o a l'esborrany del Pla de l'energia que està sobre la taula, doncs, no hi apareix el programa de tancament de nuclears, ens deia, o deia al conseller, «benvingut a la realitat», o parlava..., o comentava vostè que és pràcticament impossible complir el protocol de Kyoto, deia, repetia, «benvingut a la realitat», o la impossibilitat, fins i tot, d'arribar al 12 per cent d'energies renovables, «benvingut a la realitat». En tot cas, és la seva realitat –en tot cas, és la seva realitat. El que han de saber és que aquesta realitat, en tot cas, la seva, no ens agrada i que és una realitat que nosaltres volem canviar i volem transformar.

Al Ple passat el senyor Pujol també parlava..., i ens acusava en certa manera que érem militants de la cultu-

ra del no. Nosaltres no ho som, de militants de la cultura del no. Som partidaris d'una cultura alternativa, eh?, d'unes noves cultures, de nous models, que és legítim per part seva que no comparteixin, però que entenc que, en tot cas, haurien de respectar.

Com els comentava, les nostres polítiques són diferents, tant pel que fa al fons com a la forma. I, precisament per això, perquè nosaltres el que pretenem és instaurar aquest nou model energètic, aquesta nova cultura de l'energia, estem molt d'acord que s'hagi obert aquest procés de participació en què es podran escoltar totes les veus, i segurament es podran fer aportacions molt interessants; però entenem que no n'hi ha prou, segurament, amb implantar un nou model energètic.

Hem d'aconseguir la complicitat de la ciutadania, però també hem d'introduir altres plantejaments i altres canvis, eh?, a nivell de mobilitat, a nivell d'ocupació del sòl, fins i tot a nivell econòmic. Una economia que l'únic que fa és provocar un augment continu del consum energètic..., què vol que li digui? Nosaltres no la compartim. Nosaltres pensem, i ho crec, que el Pla de l'energia ha d'apostar per l'estalvi i l'eficiència. Estalvi, sobretot, eh?, i, si cal arribar als extrems del Japó, com ahir va sortir a les notícies que per estalviar en aire condicionat, doncs, es treuen les americanes i les corbates, doncs, bé. No es quedin amb l'exemple, que pot ser una ridícula, eh?, però es poden fer moltíssimes coses –moltíssimes coses– per estalviar, eh?, i perquè hi hagi eficàcia i perquè no necessàriament hàgim de continuar creixent en el consum energètic.

(Veus de fons.)

No em vull estendre més. Em sembla que és un tema prou debatut. Com ha dit avui el senyor Rodríguez, és la tercera o quarta interpellació i la tercera o quarta Moció. Les postures em sembla que estan molt i molt clares, i per part nostra ens sap greu dir-li que no donem suport a aquesta Moció.

El president

Doncs, havent-se acabat el debat, cridem a la votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació l'esmentada Moció.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 11 abstencions i 64 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del vespre i deu minuts.